

S
O
T
I
A

M
I
L
I
O
N
A
R
U
L
U
I

*Shalini
Boland*

virtualproject.eu

SHALINI BOLAND

SOTIA MILIONARULUI

Original: *The Millionaire's Wife* (2018)

Traducerea:
CRISTIANA TOMA
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

2021

Capitolul unu

3 ianuarie 2017, Barbados

El o privi coborând în grabă scările de piatră. O lăsase să o ia puțin înainte, pentru a-i putea admira picioarele goale, bronzate și lungi – o combinație de gene bune și cursuri regulate de dans –, care arătau mai degrabă ca ale unei adolescente decât ca ale unei femei de douăzeci și ceva de ani. Pentru o clipă, rămase cu ochii ațintiți asupra ei, având impresia că privește, de fapt, un videoclip pe laptopul său, cu o persoană pe care o cunoscuse în altă viață. Clătină însă din cap și o urmă.

— Haide, adormitule! îl tachină ea, iar el rămase cu privirea ațintită la bucele ei de abanos care îi mângâiau umerii.

Se întoarse cu fața spre el și îi zâmbi provocator. El îi întoarse zâmbetul, apoi mări pasul și, ridicând-o în brațe, începu să coboare scările în fugă, până ajunseră cu picioarele în nisipul curat. Dincolo de nisip se profila golful turcoaz, pe malul căruia copacii se unduiau în briză. Nisipul cald și moale, incandescent în timpul zilei, îi mângâia acum tălpile goale.

Katie se smulse din brațele lui și, luându-l de mână, îl trase spre locul lor preferat, sub umbra matinală a unui palmier imens, suficient de departe de pâlcul de copaci din specia copacul morții, cu fructele lor otrăvitoare și seva letală.

În ciuda orei matinale, pe plajă erau deja două cupluri, întinse pe prosoape strălucitoare, și o femeie în vârstă, singură, care părea absorbită de cartea pe care o citea. Fiind în timpul săptămânii, nu era nici urmă de proprietarii de iahturi și bărci cu motor, care ancorau în golf deseori până la apusul soarelui. Numai cerul senin și oceanul nemărginit. Totul era perfect.

Katie își lăsa geanta și prosopul pe nisip, apoi își strânse părul într-un coc lejer, pe care îl fixă cu elasticul de păr de la încheietura mâinii, și spuse:

— Vii în apă?

— Mai târziu. Cred că mă voi relaxa pentru o vreme.

— Nu știi ce pierzi. Doamna care stă în vila de lângă noi mi-a spus că ieri a văzut balene în golf. Vreau să înot până acolo și să văd dacă le pot zări cât încă este destul de devreme.

— Nu te duce prea mult în larg, îi spuse el, știind că, cel mai probabil, fata îl va ignora.

Până să o cunoască pe Katie, nu mai fusese niciodată într-o astfel de vacanță. Iahturile, vilele luxoase, pârtiile de schi nu erau pentru el. În schimb, pentru Katie, astfel de vacanțe reprezentau normalitatea. În timp ce el își julea genunchii încercând să învețe să meargă pe o bicicletă la mâna a doua în parcul de skateboard din cartier, ea și părinții ei schiau pe cele mai bune pârtii din lume, mergeau în safari pe continente îndepărtate sau urmăreau prim-balerinele răsucindu-se pe scene celebre. Dusesese o viață de huzur.

Cu siguranță că părinții unei astfel de fete ar fi trebuit să fie îngroziți când ea adusesese acasă un neica nimeni ca el – un ratat sărac, fără clasă, fără o carieră. Dar se dovedise că greșise gândind așa. Cei din familia Spencer erau oameni drăguți. Calzi și primitivi. Care nu judecau. Nu semănau deloc cu cei din familia lui. În apărarea lui, poate că nu era vreun bogătaş, dar avea un extraordinar simț al umorului și arăta destul de bine. Oriunde mergea, atrăgea complimente. Farmecul fusese întotdeauna atuul lui.

Așadar, nu i-a fost greu să se integreze cu succes în familia ei. El și Katie. Cuplul de aur, cei care luminau orice încăpere în care intrau. Se obișnuise numaidecât cu stilul ei de viață, pe care reușise să-l adopte la rândul lui. Zborurile pe distanțe lungi spre locuri îndepărtate, schi, safari,

spectacolele de balet, concertele de muzică clasică au devenit ceva obișnuit pentru el. Reușise să se adapteze la noua viață fără să-și piardă identitatea. Aveau relația la care toată lumea râvnea, iar ea îl iubea cu toată ființa ei.

Își dădu tricoul jos, apoi începu să se dea cu cremă de protecție solară, privind-o pe Katie cum traversa plaja, în perechea sa minusculă de bikini, îndreptându-se spre oceanul care se unduia ușor. Spre deosebire de apele Canalului Mânecii de acasă care-ți tăiau respirația și îți înțepau pielea, pentru ca, în cele din urmă, să-ți dea o lovitură înghețată în stomac, apele oceanului erau calde și cristaline. Nu, mările din Barbados erau calde și totuși răcoritoare. O urmări înaintând, până ce apa îi ajunse la brâu, apoi începu să înoate, avântându-se în larg. Mai rămase cu privirea ațintită asupra ei câteva minute, apoi se așeză la soare, holbându-se la palmierii care se legănau în bătaia vântului și la cerul albastru de deasupra, încercând să-și elibereze mintea de orice gând.

Nu-i era de niciun folos să se gândească obsesiv la același lucru.

După ceva timp auzi un sunet înfundat. Slab, la început, ca o albină leneșă sau ca mașina de tuns iarbă a vecinului, apoi din ce în ce mai puternic. Motorul unei bărci care spinteca cu viteză suprafața oceanului. Se imagină pe sine ridicându-se în capul oaselor și scrutând oceanul, căutând sursa zgomotului, dar, pur și simplu, nu se putu mișca. O putere supranaturală îl țintuia locului. Nu-și putea dezlipi privirea de la albastrul cerului. Abia dacă putea respira.

Un strigăt îl făcu să-și revină din starea de visare și sări în sus ca ars. Brusc, toate simțurile păreau să i se fi ascuțit și își dădu seama că toți cei de pe plajă alergau în direcția oceanului, arătând spre ceva din larg. Unii dintre ei țipau speriați. Își îndreptă și el privirea spre ocean și văzu o barcă cu motor albă, care tăia valurile cu viteză. Începu să o

caute pe Katie din priviri, dar nici urmă de ea. Poate valurile erau prea mari și de aceea nu o putea vedea.

O rupse la fugă spre mal, mijind ochii și punându-și mâna pavăză la ochi, în încercarea de a o localiza.

— A fost lovită de barcă? întrebă o femeie cu un puternic accent nemțesc. Ai văzut?

— Ce? răspunse el, gâfâind.

— Barca aceea. Cred că este posibil să fi lovit-o pe prietena ta.

— Sunteți sigură? întrebă el, fără să-și dea seama cât de stupid sunase întrebarea. Barca aceea? A lovit-o pe soția mea? întrebă el, apoi, fără să mai aștepte vreo confirmare, se avântă în largul oceanului, în căutarea lui Katie.

Își dădu seama, la un moment dat, că nu este singur și că cineva de pe plajă îi sărise în ajutor. Barca deja nu se mai vedea. Nici nu știa de unde ar trebui să înceapă căutarea. Se simțea inutil. Ar fi trebuit să aibă grijă de ea în loc să privească cerul. Dar bărbatul care-i sărise în ajutor părea să știe exact unde trebuie să se ducă, loviturile sale lungi și puternice propulsându-l către un punct fix. Așa că se luă după el.

O pată purpurie ca un far se întindea înaintea lui, deja pierzându-și strălucirea și transformându-se într-un roz pal. Curând, totul avea să fie absorbit în ocean. Dar nici urmă de Katie, totuși. Acolo trebuie să se fi întâmplat. Acela era locul în care soția sa fusese lovită de acea barcă cu motor. Luă o gură zdravănă de aer, apoi se scufundă în valuri. Nu-l putea lăsa pe celălalt să ajungă la ea primul. Apele erau suficient de limpezi pentru a-i oferi vizibilitate.

Când o găsi, își dădu seama că trupul ei era întreg, dar suferise răni incompatibile cu viața. Îi lipsea o parte din craniu, iar din rană ieșeau șuvoaie de sânge care se unduiau în apă, ca niște panglicii sângerii. Se uită scurt în altă parte,

observând lângă el forma neclară a bărbatului de pe plajă. Apoi se întoarse, înotă spre soția lui, îi prinse trupul în brațe și ieși la suprafață, gâfâind.

Bărbatul se ridică și el la suprafață odată cu el și, apropiindu-se, îi puse mâna pe umăr și spuse, gâfâind:

— Iisuse! Să o ducem la țărm. Nenorocita de barcă cu motor...

Bărbatul avea un accent sud-african.

— Să te... ajut cu... ea?

— Nu. Mă descurc.

Învățase de la cursurile de prim ajutor cum să țină în brațe un corp inert.

Sud-africanul continuă să înoate pe lângă el, în timp ce își ducea la țărm soția moartă. Mirosul de sânge se amesteca cu cel al soarelui și al sării. I se făcu greață, dar continuă să înoate fără să se poată gândi la nimic, lăsând o dâră de sânge în urma lor.

Înapoi pe plajă, una dintre femei clătina din cap și plângea, iar altele două aveau deja telefoanele mobile la urechi, foarte probabil sunaseră la salvare. Celălalt bărbat de pe mal o apucă pe Katie de picioare și împreună o duseră în susul plajei, departe de țărm, spre palmierul preferat al lui și al lui Katie. O lăsară ușor pe prosop, acolo unde stătuse cu mai puțin de o oră înainte. Își simți întregul corp amorțit și își dădu seama că tremură.

Cineva îi pusese un prosop cald pe umeri, dar nici așa nu reuși să se oprească din tremurat.

— Este în stare de șoc, auzi el o voce puternică și autoritară de femeie.

— Este soția lui, spuse sud-africanul.

— Credeți că îi vor prinde? Pe oamenii din barcă?

— Când am vorbit cu cei de la poliție, le-am descris barca, dar nu am apucat să văd cine se afla la cârma ei. O pot detecta pe radar, nu-i așa?

— Nicio șansă. Vor fi dispărut de mult până vine poliția, spuse un bărbat cu accent englezesc.

— Idioți iresponsabili.

— Nu-mi vine să cred. Sărmana femeie.

— Sărmanul bărbat.

Auzi murmurul celor din jur ca prin vis, dar nu răspunse. Își închise ochii și își strânse cu toată puterea prosopul în jurul umerilor, încercând din răputeri să se oprească din tremurat și să acționeze mai coerent. Să reacționeze. Să răspundă. Să plângă. Simți o mână în jurul umerilor săi – era sud-africanul.

— Nu-ți face griji, amice. Polițiștii vor ajunge în cel mai scurt timp și-i vor prinde pe nenorociții care se fac vinovați de această tragedie. Nu vor scăpa nepedepsiți. Stai fără grijă.

Capitolul doi

7 ianuarie 2017, Bournemouth, Anglia

Problema cu dezvăluirea secretelor este că nu știi cum va reacționa cealaltă persoană. Un secret este ca o gaură neagră, care absoarbe tot ce se află în raza ei de acțiune. Cu cât secretul este mai mare, cu atât forța de atracție este mai mare. Cei din jurul tău simt că ceva nu este în regulă, o curiozitate inexplicabilă îi trage mai aproape. Dar, până când nu decizi să dezvălui acel ceva, misterul continuă să planeze în jurul tău.

În timp ce stau pe masă, agățând de tavan panglici argintii, încercând să îmi mențin echilibrul pe suprafața alunecoasă și lustruită, îmi dau seama că nu asta este viața pe care o vreau pentru mine și Will. Nu vreau să mai am secrete față de el. Îl iubesc. Viața noastră împreună este perfectă, și de aceea mi-a fost mereu frică să deschid gura și să stric totul. Să nu cumva să-l trezesc la realitate prea repede. Dar suntem destul de puternici să trecem peste. Am încredere că Will va înțelege de ce am ales să nu-i spun nimic până acum. Oricum, nu doar pentru el a trebuit să păstrez tăcerea. A trebuit să-mi dau timp și să mă asigur că pericolul a trecut. Și acum, în sfârșit, cred că a venit momentul potrivit să-i spun soțului meu ceea ce ar fi trebuit să-i spun de la început.

Dar nu îi voi dezvălui niciun secret diseară. Este aniversarea zilei lui de naștere. Împlinește 30 de ani. Nu este momentul potrivit. Nu încă.

Problema este că, acum, când m-am decis să-i spun, nu mai am răbdare. Sunt nervoasă, surescitată, toate la un loc. Trebuie însă să mai aștept încă o zi.

Până la urmă, sincronizarea este totul.

— Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască, la mulți ani. La mulți ani, dragă Will!

Poate că nu sunt cea mai bună cântăreață din lume, dar compensez prin entuziasm. Punem deoparte tunurile de confetti și îl încurajăm pe soțul meu, care se chinuie de zor să sufle toate cele 30 de lumânări de pe tort.

Steve, tatăl lui Will, s-a ridicat în picioare și lovește ușor cu lingura de la tort în paharul său, pentru a ne atrage tuturor atenția. Își așază paharul pe masa din lemn lustruit și își trece mâna prin părul grizonant, așteptând să facem liniște.

— Aș dori să spun câteva cuvinte, dacă este în regulă, spune el. Nu vreau ca Will să se simtă jenat, dar, ce naiba, am să o fac oricum.

Bufnim cu toții în râs, iar Remy, cel mai bun prieten al lui Will, îl înghiontește ușor.

— Fiul meu... Tușește pentru a-și drege glasul și aruncă o privire prin restaurant. Minunatul meu fiu William Blackwell împlinește 30 de ani și, în fața voastră, a tuturor, aș vrea să îi spun că sunt cel mai mândru tată din lume.

Îi simt emoționați pe toți cei din cameră.

Steve se întoarce cu fața spre Will, cu ochii înecați în lacrimi.

— Și mama ta ar fi fost atât de mândră de tine. I-ar fi plăcut să vadă bărbatul minunat care ai devenit. Se uită o clipă în ochii fiului său, apoi își ia paharul și îl ridică, așteptând ca noi să-i imităm gestul.

— La mulți ani, Will!

— La mulți ani, Will! Începem cu toții să batem din palme și din picioare, să ovaționăm, dar el ne face semn că nu a terminat încă tot ce avea de spus.

— De asemenea, aș dori să-i mulțumesc mult Annei pentru organizarea acestei petreceri fără ca el să bănuiască ceva și pentru că l-a făcut pe fiul meu cel mai fericit bărbat în viață.

Îi zâmbesc plină de recunoștință, deși nu-mi place să fiu în centrul atenției. Will mă privește

mândru, apoi mă sărută ușor, înainte de a se ridica și el în picioare.

— Mersi, tată. Mulțumesc. Și ai dreptate. Anna este responsabilă pentru *asta*, spune el, arătând spre zâmbetul larg de pe chipul său.

Își ridică apoi paharul și continuă:

— Pentru Steve. Cel mai bun tată pe care cineva și l-ar putea dori, și pentru Anna, minunata mea soție, pentru că m-a făcut cel mai fericit bărbat în viață.

— Pentru Steve și Anna, ovaționează cei din jur.

Mesenii încep să dea noroc cu noi, iar eu profit de ocazie pentru a-l lua de mână. Simt cum imediat mă cuprinde un sentiment inegalabil de fericire. Un sentiment cu care încă nu mă pot obișnui. Încă nu simt că merit viața pe care o am.

Sărbătorim a treizecea aniversare a lui Will la Blackwell's, un fermecător bistro cu specific francezesc care le aparține lui Will și tatălui său. Este cunoscut ca fiind cel mai bun restaurant din Westbourne. Mâncarea este excelentă și de fiecare dată este o adevărată corvoadă să găsești o masă liberă, deși sunt în jur de 200 de cafenele și restaurante în această suburbie mică și prosperă a orașului Bournemouth. Bine că am apucat să fac rezervarea cu luni înainte, pentru că altfel nu am fi putut ține petrecerea aici. A trebuit să fac rezervarea pe alt nume, pentru că altfel Will ar fi aflat despre petrecere.

Louise, una dintre chelnerițe, a venit să ia tortul pentru a-l tăia. Chiar atunci, telefonul începe să-mi sune, dar îl ignor și-l strecur în poșeta pe care am agățat-o de spătarul scaunului.

— Îți mulțumesc pentru petrecere, Anna, îmi spune el. Este o noapte absolut strălucitoare.

— Discursul tatălui tău a fost minunat. Am crezut că o să izbucnesc în lacrimi.

— Și eu la fel. Cine ar fi crezut că bătrânul poate fi atât de sentimental?

Mama lui Will a murit pe când el avea doar 9 ani din cauza unei tumori cerebrale și rareori vorbește despre ea, așa că nu mă miră că s-a emoționat când și-a auzit tatăl spunând cât de mândră ar fi fost de el. Mereu am apreciat relația strânsă dintre ei. Mă întreb dacă Steve își va reface vreodată viața alături de altă femeie, dar mi-a spus odată că Helen a fost iubirea vieții lui și că nimeni nu ar putea să o înlocuiască niciodată. Pare să fie fericit cu viața pe care o duce alături de fiul său, împărțindu-și timpul între restaurant și prietenii de la clubul de tenis. Poate că este suficient.

— Și ar mai fi ceva, îi spun eu, luându-l de mână pe Will și făcându-i un semn discret tatălui său.

Will se uită la mine întrebător.

— OK, toată lumea, strigă Steve. Haideți să-i urmăm pe Anna și pe Will afară pe ușa din spate, vă rog.

Îi arunc lui Will ceea ce eu sper să fie un zâmbet enigmatic și-l conduc printre mesele din restaurant, pe lângă bar și prin ușile rotative care dau în bucătărie. Înăuntru, toți bucătarii și chelnerii zâmbesc încântați.

— Mă simt ca Pied Piper^[1], spune el, în timp ce toată lumea ne urmează afară.

— Închide ochii, îi spun eu, când ajungem la ușa din spate, iar el mă ascultă.

Steve vine și se așază în stânga lui, în timp ce eu stau în dreapta. Îl luăm fiecare de câte un braț și îl conducem afară în aerul răcoros al nopții. Străbatem cu grijă curtea interioară și ajungem în parcare. Din spate se aud exclamațiile de încântare ale prietenilor noștri când văd ce se află pe asfalt.

— Acum poți deschide ochii, Will, îi spun eu.

— La mulți ani, fiule, adaugă Steve.

Will deschide ochii și clipește de câteva ori. Remy stă în lateral, filmându-i reacția la vederea imaculatului Ford Mustang roșu vișină din 1969,

care îl aștepta în parcare, decorat cu o fundă albă uriașă.

— Uau, șoptește el.

— Ți place? îi întreb eu.

— *Dacă-mi place?* rânjește el. Este o fiară. O ador.

A fost ideea mea să-i luăm o mașină pentru că știu cât de mult iubește Will mașinile clasice americane, dar înainte de orice i-am cerut părerea și lui Steve.

— Cred că este o idee minunată, a spus el. Atât timp cât o pot împrumuta!

— Este un Boss 429, îi spun eu lui Will. A fost expediată din State. Nu am putut să găsesc una cu volan pe dreapta, dar...

— Este perfectă, a spus el, ochii lui negri strălucind când se întoarce să mă sărute.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.

Îi dau cheile, iar el se îndreaptă spre mașină, clătinând din cap. Mi se umple inima de bucurie să-l văd atât de fericit. Își plimbă ușor mâna de-a lungul capotei înainte de a deschide ușa.

— Ai de gând să faci o tură cu ea, amice? îi strigă unul dintre prietenii lui.

— Probabil că este prea beat, spune altcineva și bufnim cu toții în râs.

Will se așază pe scaunul șoferului, dar lasă ușa deschisă, corpul lui musculos umplând spațiul strâmt. Bagă cheia în contact și pornește motorul, ambalându-l, lăsându-l să toarcă. Noi batem din picioare și aplaudăm, rânjind la vederea veseliei de școlar de pe fața lui. Dar cine spusese mai devreme că nu e în stare să conducă avusese dreptate. Cu siguranță, Will a băut prea mult ca să conducă. Fără prea mare tragere de inimă, coboară din Mustang și închide ușa, apoi își sărută palma și depune sărutul pe plafon, mângâindu-l.

Revine lângă noi cu pași lenți și își îmbrățișează tatăl, apoi mă strânge în brațe și-mi șoptește:

— Te iubesc, doamnă Blackwell. Ești incredibilă.

Ne pierdem apoi într-un sărut pasional, uitând de lumea din jur. Mă desprind din îmbrățișare fără prea multă tragere de inimă, amintindu-mi ce am planificat pentru restul serii.

— Mai târziu, îi promit eu.

El oftează și-și plimbă un deget de-a lungul obrazului meu.

Mă uit la ceas și-mi dau seama că ar trebui să fie gata.

— Bine, spun eu. Să intrăm. E frig aici.

— Ai dreptate, spune el. Probabil că nu ar trebui să lăsăm mașina aici peste noapte. E prea frig. Gerul îi va deteriora...

— M-am gândit deja la asta, spun eu. Unul dintre flăcăii de aici o va duce acasă în câteva minute. În curând va ajunge în garajul nostru drăguț și confortabil, iar tu te vei putea duce mai târziu să-i urezi noapte bună.

— Și deșteaptă, și frumoasă? Cum de-am fost așa de norocos?

Îi fac cu ochiul. Și mai am o surpriză pentru soțul meu când intrăm din nou în bistrou. În timp ce noi eram afară în parcare, chelnerii au mutat mesele și scaunele la perete și un DJ de top din Londra își instalează aparatele lângă bar. Lumina este acum difuză, și în locul muzicii ambientale de mai devreme, din boxe răsună muzică de club.

— E atât de grozav, spune Will. Cea mai tare zi de naștere din istorie. Ți-am spus în ultima vreme că te iubesc?

— Hm, poate o dată sau de două ori, răspund eu. La mulți ani. Să ciocnim în cinstea unei serii de pomină.

Îmi înclin capul ca să-l sărut din nou, dar suntem întrerupți de cineva care-și drege glasul lângă noi.

— Bun deci.

Ridic privirea și îl văd pe tatăl lui Will zăbovind pe lângă noi.

— Plec acum. Las tineretul să se mai distreze.

— Nu trebuie să pleci, Steve, spun eu. Rămâi. Măcar un dans.

— Îți mulțumesc, Anna, răspunde el, bătându-mă pe umăr. M-am distrat pe cinste, dar mâine mă trezesc devreme. Trebuie să ajung pe chei până la 7.00 dacă vreau să apuc ceva pește bun pentru masa specială de mâine.

— De ce nu-i ceri lui Paul să meargă în locul tău? întreabă Will, deși știe foarte bine că tatăl lui nu-i va cere niciodată bucătarului să meargă în locul lui. Lui Steve îi place la nebunie să stea la povești cu pescarii de acolo. Face parte din rutina lui zilnică.

— Nu, am plecat. Distracție plăcută, spune Steve, clătinând din cap și ignorându-ne rugămințile.

— Mulțumesc, tată. Mustangul acela... mulțumesc. Este...

— I-a spus deja Annei că vreau să fiu primul care-l împrumut.

— Oricând, tată. Doar că poate nu săptămâna asta.

— Hmmm, spune el și îi ciufulește părul fiului său. Apoi se întinde spre mine și mă sărută pe obraz.

Will și cu mine continuăm să-l urmărim cu privirea în timp ce-și face loc prin mulțime și începe să-și ia la revedere de la toată lumea. Aproximez că-i va lua cel puțin jumătate de oră.

— Hei, hai să dansăm, ne îmbie Sian, cea mai bună prietenă a mea, care apoi își face loc între mine și Will și ne târăște pe ringul de dans.

Remy ni se alătură, făcând mișcări de popping^[2] spre amuzamentul nostru. Pe lângă faptul că este cel mai bun prieten a lui Will, este și iubitul lui Sian, iar noi patru suntem ca o familie. Suntem

suficient de beți cât să nu mă deranjeze că suntem primii pe ringul de dans.

Nu trece mult și toată lumea ne urmează, iar Will și cu mine suntem în centru. Asta îmi amintește de nunta noastră de acum puțin mai mult de un an, cu singura deosebire că acum îi cunosc prietenii. Sunt și prietenii *mei*.

După aproximativ 20 de minute, mă smulg din brațele lui Will și-mi fac loc prin mulțime spre bar, de unde-mi iau niște apă pentru a-mi dilua alcoolul din sânge. Cu paharul în mână, fac un ocol rapid să verific mesajul pe care l-am primit mai devreme. Telefonul este în geanta mea, care încă atârnă de scaun.

Dau să mă așez și-mi dau seama că mi s-a ridicat rochia, așa că o trag discret în jos, apoi mă așez pe scaun și intru în mesagerie. Este de la un număr necunoscut. Am o ameteală plăcută în cap și fredonez fals melodia lui Bruno Mars. Iau o gură de apă, deschid mesajul necitit și o imagine apare pe ecran.

Sunt îngrozită. Trebuie să fie un spam. E macabru. Fotografia unei femei moarte. Capul mi se învârte și simt că mă cuprinde greața. E tinerică. Are fața strivită pe-o parte. De ce naiba mi-ar trimite cineva o imagine de genul acesta? Mi-a pierit instant cheful de orice petrecere. Sunt pe cale să șterg poza, apoi mă opresc când observ brusc textul de deasupra fotografiei.

Când îl citesc, sângele îmi îngheață în vine.

Bună, Anna. Tu urmezi. Pupici.

Capitolul trei

Iunie 2007

— Bagă-ți limba în gură, a spus Sian rânjind.

— Ce?

L-am urmărit pe Fin cum călărea valurile, profitând la maximum de cursa scurtă. Fin era, fără doar și poate, cel mai bun surfer de acolo. El fusese singurul care reușise să prindă un val, în timp ce toți ceilalți nu făceau decât să se bălăcească în valuri ca niște foci negre oropsite în așteptarea peștelui.

— Îți curg balele, Anna.

— Ce? Stânjenită, îmi șterg gura și bărbia cu dosul palmei înainte să-mi dau seama că Sian doar mă tachina. Acum, nu se mai oprea din râs.

— Vaco, i-am întors-o eu râzând.

Era prima zi călduroasă a anului și plaja mustea de lume. Împreună cu o parte dintre colegii mei, venisem imediat după școală să înotăm, să facem surf și să scăpăm de părinții noștri pentru încă câteva ore. Întotdeauna ne pierdeam vremea în același loc – puțin mai la est de Boscombe Pier, deoarece, de obicei, era cel mai bun loc pentru surf. Sian și cu mine nu prea stăteam cu grupul, așa că ne-am așezat ceva mai încolo. Nu pentru că ei nu ne-ar fi plăcut sau altceva de felul acesta, ci, pur și simplu, nu aveam aceleași pasiuni – să bem, să fumăm, să depășim limitele. Sian și cu mine eram prea demodate.

— Îți place de el, nu-i așa? m-a întrebat ea.

— De cine?

— Taci din gură, știi la cine mă refer.

— Nu știi despre ce vorbești. Mi-am întors privirea ca să nu vadă că m-am îmbujorat.

— Fin Chambers, mă tachinează ea. Îți place de el.

Nu am răspuns nimic. Am încercat să mă gândesc la un alt subiect de discuție, dar nu mi-a venit nimic în minte.

— Haide, Anna, recunoaște. Ți place de el. Eu îți spun toate secretele mele murdare, așa că ar fi corect să mi le spui și tu pe ale tale.

Fin era cu mult peste toți băieții din școala noastră și era perfect conștient de asta. Se vedea în poziția umerilor și în înclinarea bărbiei. Nu-i plăceau nonconformiștii. Toți băieții voiau să fie ca el și toate fetele îl doreau. Inclusiv eu. Ca de obicei, prietena mea cea mai bună mă ghicise. Problema era că știam că nu aveam nicio șansă și nu aveam de gând să mă adaug pe lista interminabilă de admiratoare ale lui Fin Chambers.

— E frumușel, am spus eu.

— *Frumușel?* m-a întrebat Sian, ridicând o sprânceană. E al naibii de frumos, asta este.

Mi-am înclinat capul aprobator.

— Uite ce... Sian și-a încrucișat picioarele și s-a întors cu fața la mine, adoptând un ton serios. Ești de departe cea mai frumoasă fată din școală. Știu că nu faci parte din gașca lui Leah, dar dacă Fin nu te scoate în oraș, înseamnă că ori e nebun, ori e orb.

La auzul cuvintelor ei, inima mi-a luat-o la galop.

— Crezi?

— Dăăă.

Am bufnit amândouă în râs.

— Tu ești cu mult mai frumoasă decât mine, am spus eu. Ai un păr grozav, iar ochii tăi sunt cu adevărat extraordinari – gri și sexy.

Ea a rânjit și a început să clatine din cap.

— Ha! Mulțumesc că încerci să mă faci să mă simt mai bine, dar nu pot concura cu părul tău blond și cu ochii ăia albaștri de suedeză.

— În Stockholm, sunt o fată normală. Ca toate celelalte. Nu am nimic special.

M-am mutat în Marea Britanie din Suedia cu familia mea acum doi ani.

— Ei bine, aici arăți ca o zeiță sau așa ceva, așa că ai face bine să te obișnuiești cu asta.

Nu sunt sigură că am crezut-o, dar m-am simțit bine să fiu complimentată. Sian și cu mine ne-am împrietenit anul trecut, când, la ora de educație fizică, profesorul a încercat să ne învețe să dansăm pe muzică *country*, iar noi am râs până nu am mai putut de muzică și de mișcări. Până atunci, fusese genul de fată retrasă, neavând nimic în comun cu celelalte fete care erau fie točilare, fie petrecărețe. Prin urmare, cred că era inevitabil ca ea și cu mine să ne împrietenim.

— Vrei să mergem să înotăm? am întrebat-o eu.

Ne pusesem deja costumele de baie pe noi înainte de a pleca de la școală, dar se dovedise prea frig ca să facem plajă.

— Excluz, mi-a răspuns ea, privindu-mă de parcă eram nebună să sugerez așa ceva. E frig de crapă pietrele.

— Haide. Nu vreau să mă duc singură.

Era prima vară pe care nu o petreceam cu ai mei la cabana noastră dărăpănată din inima Suediei. Parte din rutina noastră zilnică arăta în felul următor: transpiram în saună, apoi, de pe debarcaderul de lemn care se năruia, plonjam în apele înghețate ale lacului. Așa că apa înghețată a Canalului Mânecii nu mă deranja deloc. De fapt, îl iubeam indiferent de anotimp.

Am observat că deja valurile scăzuseră în intensitate, fiind aproape inexistente. Destul de curând, marea va fi ca un iaz. Perfectă pentru înot. Fin tocmai ieșea din apă și se îndrepta spre grupul nostru împrăștiat cu mersul lui legănat, îndepărtându-și de pe față părul blond și umed. Mă întrebam dacă se va uita în direcția mea sau dacă am putea chiar să stăm de vorbă. Desigur, am mai schimbat câteva cuvinte și altă dată, dar întotdeauna în prezența altora, niciodată singuri.

Mi-am dat uniforma jos și m-am ridicat în picioare, puțin rușinată să mă afixez în costum de baie.

— Ai grijă de lucrurile mele. Nu o să stau mult.

— Nu ești în toate mințile, a răspuns Sian, trimițându-mi din zbor un sărut.

În timp ce Fin mergea pe plajă, m-am asigurat că drumurile noastre nu se vor intersecta, stând la o distanță de aproape douăzeci de metri de el și evitând contactul vizual. Nu voiam să creadă că încercam să mă bag în seamă cu el. Inima îmi bubuia în piept doar pentru că eram așa de aproape de el. De obicei mă simțeam în largul meu în preajma băieților, dar el avea ceva special care-mi făcea genunchii să mi se înmoaie. Mi-am concentrat atenția asupra oceanului. Ar trebui să ies în larg pentru a mă asigura că nu voi fi lovită de cei care încă fac surf. Mareea nu se făcea încă simțită, așa că a fost o călătorie destul de lungă până la țărm. În timp ce mergeam, m-am bucurat de căldura slabă a soarelui pe umerii mei.

— Bună, Anna. Fin a apărut lângă mine.

Trebuie să se fi abătut din drum pentru a vorbi cu mine.

— Te duci să înoți? m-a întrebat el.

— Da.

— E frig în apă – și port un costum de neopren.

— Nu mă deranjează frigul.

— Stai să-mi las placa în grija celorlalți și vin și eu cu tine, a spus el.

— Oh, bine.

Nu părusem prea entuziasmată, dar inima îmi bubuia în piept.

— Asta bineînțeles dacă vrei și tu, a spus el, mai puțin încrezător.

— Sigur că vreau. Ar fi grozav.

A înclinat capul în lateral și și-a lovit ușor urechea cu podul palmei, buclele sale improșcând stropi peste tot.

— Mi-a intrat apă în urechi, mi-a explicat el. E enervant.

Am încuviințat.

— Bine. Mă întorc cât ai zice pește.

— Bine, am încuviințat din nou și am continuat să înaintez spre ocean.

Fin Chambers venea să înoate cu *mine*, Anna Karlsson. A venit din proprie inițiativă să mă întrebe dacă poate să mă însoțească. Însemna asta ceva? Să fie asta începutul unei povești? Sau doar o baie inocentă? Mi-am întors privirea spre plajă și am văzut-o pe Sian, care rânjea. Apoi s-a prefăcut că își sărută pasional dosul palmei. Am simțit cum mă înroșesc toată de rușine, așa că mi-am întors privirea spre Fin, rugându-mă să nu o fi văzut pe prietena mea încercând să mă facă de râs. Dar, slavă Domnului, stătea de vorbă cu prietenii lui. M-am întors spre Sian și m-am strâmbat, apoi am început să alerg până la mal.

Cea mai bună metodă de a intra în apa rece este să te scufunzi dintr-odată. Altfel, devine un proces lung și sinuos, mult prea dureros. Singura problemă era că apa la mal era extrem de mică, așa că trebuia să alerg câțiva metri, apoi să plonjez într-un mod extrem de caraghios pe burtă. În timp ce plonjam, am simțit pe altcineva sărind lângă mine. Fin trebuie să fi alergat înapoi în apă. S-a rostogolit pe spate și s-a uitat la mine cum ies la suprafață și mă împiedic când mă ridic în picioare. Apa ne vine încă doar până la piept.

— Vrei să ne întrecem până la geamandură? am spus dintr-odată.

— Este destul de departe, a răspuns el.

— Dacă nu vrei...

— Trei, doi, unu, start!

S-a ridicat și a plonjat în apă ca un marsuin înainte ca eu să apuc să mai spun ceva. Am tras adânc aer în piept și m-am scufundat după el.

Nu mi-a luat mult să-l ajung din urmă și mi-am dat repede seama că pot câștiga cursa fără niciun

fel de probleme, dar aveam senzația că nu ar da prea bine să-l înving, așa că am rămas câțiva metri în urmă. L-am privit cum apucă triumfător geamandura, așteptându-mă să sosesc. M-am agățat și eu de geamandură și am rămas așa amândoi, trăgându-ne sufletul și rânjind. În jurul nostru, apa clipoceă liniștită, iar câțiva pescăruși curioși ne supravegheau de la distanță sigură.

— Ești destul de rapidă, mi-a spus el. La un moment dat am crezut că mă vei învinge.

— Ești prea rapid, am mințit eu.

— Înot destul de mult, a încuviințat el.

A dat din cap aprobator.

— Înot mult.

— Am văzut că ai prins câteva valuri mai devreme, am spus eu, fără să mă gândesc că așa își va da seama că l-am urmărit de la distanță.

— Uf, n-au prea fost valuri de surf azi, s-a plâns el. Abia aștept să termine odată de construit reciful artificial. Se pare că la anul va fi gata.

— Părinții mei nu cred că va funcționa, am spus eu.

Fin a ridicat din sprâncene.

De ce am spus asta? Nu era foarte cool să aduci vorba de părinți.

— De unde știi ei dacă o să funcționeze sau nu?

— Se pare că firma care se ocupă de proiect a mai construit două astfel de recife și niciunul nu a funcționat, așa că...

— Pe bune?

Expresia de pe chipul lui a devenit serioasă, dar nu-mi puteam da seama dacă era supărat pe mine sau din cauza veștii pe care i-o dădusem.

— Atunci de ce primăria nu contactează altă companie să se ocupe de proiect?

— Presupun că e vorba despre bani. Se pare că ei au avut tariful cel mai mic.

— Tipic.

Am încuviințat din cap.

— Eu și prietenii mei mergem în oraș să mâncăm un burger după asta. Vrei să ne însoțești?

Inițial, am fost tentată să spun da, dar mi-am adus aminte că trebuia să ajung acasă până la ora șapte. Nu avea rost să-i rog să mă lase să stau mai mult afară, pentru că știam care va fi răspunsul lor: *Nu. Ai doar 15 ani, Anna. Anglia nu este ca Suedia. Bla, bla, bla.*

— Îmi pare rău, nu pot, am răspuns eu.

— Nu e nicio problemă, a spus el, ridicând din umeri. Poate altă dată, da?

— Sigur.

S-a întors și a plonjat în valuri, îndreptându-se spre țărm. L-am urmat și eu, inima bătându-mi plină de speranță.

Capitolul patru

Ianuarie 2017

Zgomotul din jur scade în intensitate și totul se reduce la cele cinci cuvinte de pe ecran. Devin din ce în ce mai neclare și brusc mă trezesc că sunt din nou la mine în apartament, locul în care cândva am crezut că sunt atât de fericită. Acum, gândul la acel loc mă face să simt fiori reci pe șira spinării. Amintirile din acea vreme sunt cele pe care am încercat să le îngrop, dar se pare că sunt pe cale să iasă la suprafață. Mă rog doar să nu mă tragă înăuntru.

Mă cutremur și clipesc, forțându-mă să alung acele gânduri. Cu siguranță trebuie să fie vorba despre o glumă. Nu poate să... nu se poate gândi... Am crezut că am pus de mult punct acelei povești.

— Anna!

Îmi ridic privirea speriată, amintindu-mi brusc unde sunt. Will stă în fața mea. Îmi bag telefonul în poșetă și mă forțez să zâmbesc.

— E totul în regulă? mă întreabă el, ridicând din sprâncene. Păreai extrem de speriată.

— Ce? Nu, totul este minunat. Haide, vino să dansăm.

Îl las să mă ajute să mă ridic și ne întoarcem pe ringul de dans, dar nimic nu mai este ca înainte. Efectul șampaniei s-a dus. Muzica nu mai pare un imn al bucuriei, ci s-a transformat într-un marș funebru. Hohotele de râs ale prietenilor noștri sunt ascuțite, distonante, distante, ca ale unor hiene care mă încolțesc.

Will își pune brațele în jurul meu și mă trage aproape de el, atingându-mi protector mijlocul. Îi simt respirația în ureche. Prezența lui reconfortantă este deja un vis îndepărtat. Mă agăț de el de parcă m-aș îneca, iar el este barca mea de salvare,

dorindu-mi să fi fost doar noi doi, departe de tot și de toate, undeva în siguranță, izolați de restul lumii. Dar imaginea cadavrului pe care tocmai l-am văzut mi-a rămas întipărită pe retină. Simt cum mă cuprinde greața și știu că n-o să ajung la timp la toaletă.

Mă desprind din îmbrățișarea soțului meu, mă strecor printre ceilalți dansatori și mă năpustesc afară, pe asfalt. Aerul rece mă izbește în față, dar nu este suficient cât să mă facă să nu mai vomit în rigola înghețată, lângă roțile unui Audi TT nou-nouț.

— Scârbos.

Aud voci de femei în spatele meu, apoi pași îndepărtându-se, dar am prea multe pe cap pentru a mă simți rușinată sau jenată.

— Hei! Simt o mână pe spate. E Will. Ești bine? mă întreabă el.

— Cred că am exagerat cu șampania, suspin eu.

— Nu-ți stă în fire să faci asta, spune el, blând. De obicei mă bagi sub masă.

Simt cum mă cuprinde un nou val de greață.

— Să-ți aduc niște apă?

— Nu.

Tușesc și îmi șterg buzele cu dosul palmei. Mă ridic apoi privindu-l în ochi.

— Nu mă părăsi.

— Niciodată, îmi răspunde el, strângându-mă la pieptul lui. Îl îmbrățișez și eu strâns, speriată să-i dau drumul.

— Te simți mai bine?

Încuviințez, deși tremur ca varga și-mi clănțâne dinții.

— Poate că ai luat vreun virus de undeva. Îmi masează ușor brațele, încercând să mă încălzească.

— Îmi pare rău, Will. Îți stric petrecerea.

— Nu spune asta, zâmbește el. Nu îți face griji. Gândește-te la asta ca la o poveste amuzantă pe care o vom putea povesti prietenilor noștri, spune el, încercând să mă facă să mă simt mai bine.

— Uf! Cred că deja știu, spun eu, zărindu-i pe Sian și pe Remy holbându-se la noi prin geam.

Will se întoarce cu fața spre ei și le face cu mâna, iar ei se încruntă și ridică din umeri, întrebându-se probabil ce facem acolo.

— Te simți în stare să ne întoarcem înăuntru sau vrei să te duc acasă?

— Nu mă duci acasă! E ziua ta. Mă simt mult mai bine, serios. Hai să intrăm.

— Ești sigură? Am putea lua un taxi fără ca nimeni să-și dea seama că am dispărut.

Vocea îi este caldă și atât de plină de îngrijorare, îmi frânge inima.

— Da, sigur. Mă simt bine.

Mă ia de mână și mă conduce înapoi, dar deja am senzația că sunt mâinile unui străin. Din fericire, nimeni nu m-a văzut vomitând, iar Will le spune tuturor că am fost doar să luăm o gură de aer proaspăt. Reușesc cumva să mimez fericirea tot restul nopții, să mă prefac că sunt aceeași Anna Blackwell, frumoasa soție a lui Will. Dar înăuntrul meu simt un freamăt în stomac și inima mi se strânge. Mor de durere știind ce înseamnă acel mesaj...

Capitolul cinci

Iunie 2007

Cu privirea ațintită în podea, trec pe lângă vestiarele deteriorate de pe hol, mirosul înțepător de șosete nespălate și clor făcându-mă să-mi țin respirația și să strâmb din nas. Cu pas agale, mă îndrept spre ora de istorie a domnului Williams. Încă nu am intrat în vizorul fetelor din clasele mai mari, dar este o școală mai dură în comparație cu cea de acasă, iar Sian spune că se vor lua cu siguranță de mine pentru că sunt prea drăguță și dintr-o țară străină (deși nu am niciun fel de accent care să mă trădeze) sau că sunt prea grasă sau ciudată, sau orice alt motiv ar găsi agresorii de la școală. Dar astăzi nu asta mă îngrijora cel mai tare, ci faptul că prima oră era cea de istorie și urma să-l văd pe Fin. Mi s-a întors stomacul pe dos la gândul că îl voi vedea. Oare mă va băga în seamă după ce vinerea trecută am înotat împreună?

Mi-am petrecut întreg weekendul analizând fiecare cuvânt pe care mi l-a spus pe plajă, fiecare privire a lui. Oare este, într-adevăr, interesat de mine sau, pur și simplu, mă consideră doar o altă prietenă cu care îi place să-și petreacă timpul? Oare mă vedea cu alți ochi? Așa speram, pentru că de atunci nu mai pusesem geană pe geană. La masă abia dacă mă atinsesem de mâncare și nu fusesem în stare să ascult nimic din ceea ce povesteau părinții sau frații mei. Toată vorbăria lor plictisitoare nu făcea altceva decât să îmi abată gândul de la Fin. Nu înțelegeau că, pur și simplu, aveam nevoie să fiu singură să mă gândesc, să visez?

Am ajuns, în cele din urmă, în fața clasei. Inima îmi bătea să-mi sară din piept. Mi-am trecut o mână prin păr și am intrat. Aruncându-mi privirea prin sală, mi-am dat seama că doar câțiva dintre

colegii mei ajunseseră înaintea mea – Fin nu era printre ei. M-am îndreptat gârbovită spre locul în care stăteam de obicei, la aproape o treime distanță de locurile din față, și m-am așezat înainte de a-mi scoate manualele din ghiozdan. Încercam să rezist tentației de a-mi îndrepta privirea spre ușă de fiecare dată când intra cineva. De obicei, Fin stă pe rândul de la fereastră, cu două bănci mai în față, așa că probabil va trebui să treacă prin dreptul meu pentru a ajunge la banca lui. Sian are cu totul alt orar și nu ne întâlnim decât la orele de sport.

Așezat la catedră, domnul Williams corecta concentrat niște lucrări. Foarte puțini profesori de la Shelborne păreau să-și facă cu plăcere meseria, iar domnul Williams nu făcea excepție de la regulă. Era mereu încruntat. Atunci când părinții mei s-au mutat aici, nu și-au dat seama că există o atât de mare diferență între standardele școlilor din zonă. Din păcate, ajunsesem în școala cea mai rău famată din sudul Angliei. Se putea spune, fără a greși, că nu-mi plăcea locul, dar cel puțin temele erau ușoare. În plus, o aveam pe cea mai bună prietenă a mea și probabil că eram pe punctul de a-mi face primul iubit. Cu toate astea, problema educației era intens dezbătută la mine acasă, așa că trăiam cu teama că într-o zi mama mă va anunța că mă mută la altă școală și voi fi nevoită să o iau de la capăt într-un mediu nou.

— Hei! aud o voce în dreapta mea care mă face să tresar.

Îmi ridic privirea și îmi mușc ușor buza când îl văd pe Fin zâmbindu-mi leneș. O șuviță blondă de păr îi acoperă un ochi.

— Oh! Bună! spun eu, încercând să zâmbesc nonșalant.

— A fost un sfârșit de săptămână plăcut?

— A fost OK, am răspuns eu, ridicând din umeri. Al tău?

— La fel.

— Domnule Chambers..., a răsunat accentul galez al domnului Williams, întrerupându-ne conversația.

Ne-am ridicat amândoi privirea spre catedră.

— Îmi pare rău că sunt nevoit să vă întrerup conversația, a spus el, dar v-aș ruga să tăceți din gură și să LUAȚI LOC!

— Cretin! a murmurat Fin în barbă.

În ultimul an, mă familiarizasem cu acest adjectiv englezesc pe care-l folosea toată lumea, deoarece era folosit cu referire la majoritatea profesorilor și uneori la alți elevi. Sian a fost cea care mi-a explicat ce înseamnă și cum se folosește.

M-am forțat să nu zâmbesc.

— Ați spus ceva? a întrebat domnul Williams, ridicându-se în picioare și privind încruntat în direcția lui Fin, care a clătinat din cap. Pentru că, dacă într-adevăr ați spus ceva, trebuie să vă spun că săptămâna aceasta eu mă ocup de detenția de după ore și aș fi mai mult decât încântat să vă invit să-mi țineți companie, domnule Chambers.

— Nu am spus nimic, domnule, s-a grăbit Fin să răspundă, dar apoi l-am auzit rostind din nou în șoaptă cuvântul „cretin”.

Am tras adânc aer în piept. Episodul acesta nu avea cum să aibă un deznodământ favorabil. Întreaga clasă amuțise și toți ochii zburau de la Fin la Williams, așteptând să vadă cum se va sfârși totul. Mi-am dat atunci seama că Fin avea să aibă probleme doar pentru că a stat de vorbă cu mine, însă nu știam ce aș putea face ca să îl ajut.

— Știți... a continuat Williams. *Dumneavoastră*, domnule Chambers, vă credeți o persoană importantă în această școală. Vă credeți „șmecher”, a spus el, subliniind ultimul cuvânt. Dar, dă-mi voie să-ți spun, flăcău, că am mai văzut la viața mea de-alde dumitale. Poate că sunt eu profesor de istorie, dar sunt și clarvăzător și pot să-ți spun cu exactitate cum va arăta viața ta în viitor.

Vrei să-ți spun și ție? Pentru că am o rată de precizie de 99%.

Fin a rămas tăcut lângă mine. Îi simțeam furia. Mă rugam să nu facă sau să nu spună ceva necugetat.

— Așa deci, a spus domnul Williams zâmbind, rotindu-și privirea satisfăcut prin sala de curs, înainte de a-l fixa pe Fin. Tu, flăcău, ești doar un pierde-vară. Un ratat care nu va reuși să facă nimic bun în viață. Înțelegi ce spun? Atenție, toată lumea. Dacă vreți să aruncați pe apa sâmbetei orice șansă de a reuși în viață, așa trebuie să procedați, a continuat el, arătându-l cu degetul pe Fin. Acum, *ia loc* și nu vreau să mai scoți un singur cuvânt până la sfârșitul orei mele.

Liniștea a plutit în aer câteva clipe, înainte ca Fin să dea cu piciorul într-un scaun și să iasă ca o furtună din clasă, trântind ușa în urma sa și arătându-i un semn obscen lui Williams prin geam.

— Bun! Deschideți manualul la pagina 57, a tunat domnul Williams, cu maxilarul încleștat și roșu la față.

Am făcut cu toții cum ne-a cerut, în liniște și cu capul plecat. M-am mirat că nu a ieșit după Fin, dar mi-am dat seama că nu ar fi putut să ne lase singuri.

Întreaga oră a fost ceață totală. Nu m-am putut concentra la nimic. Din fericire, domnul Williams nu mi-a pus nicio întrebare. Oare ce avea să se întâmple cu Fin, acum? Oare avea să primească detenție, va fi suspendat sau, și mai rău, exmatriculat? Oare plecase acasă? Oare mă considera vinovată pentru ce i se întâmplase? Nu, cu siguranță că nu. El a venit la mine și a început să-mi vorbească.

Niciodată nu m-am bucurat așa de tare să aud clopoțelul care suna de pauză. Trebuia să-i povestesc lui Sian ceea ce tocmai se întâmplase.

•

— Trebuie să fi fost îngrozitor.

Sian m-a luat de braț în timp ce ne plimbam în jurul clădirii ce găzduia catedra de engleză – o plimbare obișnuită pe care o făceam în pauză. Nu eram suficient de populare pentru a ne plimba pe aleile din jurul clădirii unde se țineau orele de muzică. O altă alternativă ar fi fost să ne facem veacul pe terenul de joacă, dar acolo era cartierul general al bobocilor și nu voiam să riscăm să fim văzute în compania lor. Când ne plimbam în jurul clădirii respective, era singurul moment în care nu eram hărțuite.

— A fost oribil, am spus eu. Dar, în același timp, m-am bucurat, într-o oarecare măsură, că a venit să vorbească cu mine. Știi ce vreau să zic? Singura problemă e că acum nu știu unde a dispărut. Crezi că o să fie exmatriculat?

— Nu, nu cred. Nu-ți face griji, m-a liniștit ea, strângându-mă de mână. Dar cu siguranță va primi câteva ore de detenție. În cel mai rău caz, dacă a decis să chiulească, va fi suspendat de la cursuri o săptămână.

Când am ajuns în dreptul gardului din spatele clădirii, un fluierat strident ne-a atras atenția. Sian m-a înghiontit ușor și mi-a arătat cu degetul în direcția de unde se auzise sunetul. Fin stătea pe trotuarul de vizavi de școală, ascuns parțial după o dubă roșie.

— Hei, Anna, a strigat el.

Sian și cu mine ne-am oprit, iar inima a început să-mi bată tare în piept.

— Vino până aici.

Îmi cerea să ies din curtea școlii. Să chiulesc – ceva ce nu mai făcusem niciodată.

— Anna, nu te duce, a șuierat Sian. O să intri în belele.

Chiar atunci, Fin mi-a aruncat un zâmbet leneș care mi-a tăiat respirația, apoi mi-a făcut ușor semn din cap să-l urmez.

— Vino cu mine, Sian, am rugat-o eu, fiind speriată să fac asta singură.

— Glumești, nu-i așa? făcu ea ochii mari. Nu risc să intru în belele doar ca să fiu a treia roată la căruță.

— În regulă. Ei bine, eu mă duc, am spus eu, apoi m-am uitat în stânga și-n dreapta, inima bătându-mi nebunește.

— Dar...

— O să fiu bine. Dacă întreabă cineva, spune și tu că nu m-am simțit bine și a trebuit să plec acasă.

— Nu ești în toate mințile, a spus ea, clătinând din cap. OK. Bine. Bănuiesc că ai nevoie de puțin ajutor să sari gardul.

Am încuviințat, iar ea și-a împreunat degetele.

— Te descurci singură? am întrebat-o eu.

— O să mă duc să-i caut pe tocilarii de la cursul de film. Pe ei nu-i deranjează să stau cu ei, m-a liniștit ea.

Mi-am aruncat ghiozdanul peste gard, mi-am pus piciorul în mâinile ei și m-am împins în sus, peste gardul cald de metal. Eram roșie la față când am aterizat pe trotuarul prăfuit.

— Distracție plăcută, mica mea rebelă, m-a tachinat Sian.

— Te sun eu mai târziu. Nu uita să le spui profesorilor că nu m-am simțit bine și am plecat acasă.

Sian a încuviințat, apoi a dispărut după clădire, iar eu m-am trezit brusc destul de singură, întrebându-mă în ce naiba mă băgasem. Dar apoi m-am întors cu fața spre Fin, care mi-a făcut cu ochiul. Inima mi-a luat-o la galop. De luni de zile îmi dorisem să mă observe. Ei bine, se părea că acum o făcuse. Doar că nu era chiar scenariul pe care-l avusesem eu în minte.

Mi-am ridicat ghiozdanul de pe jos și am fugit pe drumul gol până acolo unde mă aștepta Fin.

Și acum ce fac?

M-a luat de mână și m-a condus în spatele dubei, unde nu ne putea vedea nimeni din școală. Am început să-mi rod interiorul obrazului, extrem

de conștientă de faptul că ne ținem de mână. Cealaltă mână e în jurul taliei mele. Se apropie și mai mult de mine, până când doar câțiva centimetri ne mai despart. Îi simt respirația mentolată. Până să apuc să reacționez, Fin mă sărută.

Totul s-a întâmplat atât de repede.

Nu mă mai sărutasem așa cu nimeni până atunci. Nu genul ăsta de sărut franțuzesc pasional. Un sărut care m-a consumat și pe care l-am simțit până în măduva oaselor. Eram conștientă la ce avea să ducă asta. Când te sărutai cu Fin Chambers, deveneai a lui. Erai specială. Sărutul acela era un pact, un pact pecetluit cu limba lui care-și croia drum din ce în ce mai adânc în gura mea. El era cel care deținea controlul, iar eu nu aveam niciun cuvânt de spus. Era Fin, iar eu avusesem norocul să fiu aleasă. În sfârșit, mă observase. Mă simțeam cea mai norocoasă fată din lume.

S-a desprins primul din sărut, lăsându-mă fără suflare, cu buzele umflate și total amețită.

— Te plac, Anna, mi-a spus el. Haide să mergem în altă parte.

Am încuviințat, incapabilă să mai gândesc rațional. În acele momente, l-aș fi urmat până la capătul pământului.

Ținându-ne de mână, am parcurs în liniște câteva străduțe. Nu știam ce aș fi putut spune. Nimic inteligent sau plin de duh nu îmi venea în minte. Pe lângă noi treceau mașini și câțiva pietoni rătăciți. Priveam îngrijorată în jur, imaginându-mi că, dintr-o clipă în alta, ne vom întâlni cu cineva cunoscut – vreun părinte sau profesor. Dar nu am spus nimic despre asta. În cele din urmă, nu am mai putut îndura liniștea dintre noi și am spus:

— Sper că nu din vina mea ai dat de bucluc astăzi.

— Ce? Nu, sigur că nu.

— Doar că vorbeai cu mine când domnul Williams...

— E așa un cretin, a exclamat el, oprindu-se din mers.

Mi-a dat drumul la mână și s-a îndepărtat de mine, pentru a se sprijini de un gard de cărămidă.

— Adică, cine mama naibii se crede? Se crede special? La naiba, predă la Shelborne – probabil la cea mai proastă școală din Anglia. Să-mi spună mie că nu o să realizez nimic în viață. Cine vorbește, domnul ipotecă, doi copii și un *hatchback*³¹ obosit.

— E un idiot, am spus eu. Nu-mi vine să cred că ți-a vorbit așa. În Suedia, profesorii nu au voie să se poarte așa cu elevii lor.

— Nici aici nu au voie să se poarte așa. Ar trebui să-i fac reclamație.

— Așa ar trebui să faci.

— Mulțumesc, a spus el, apoi m-a tras mai aproape de el și ne-am sărutat din nou. Nu vrei să mergem la mine?

M-am întrebat atunci dacă se aștepta să mă culc cu el. În orice caz, mi-am dat seama că nu aveam să fiu capabilă să-l refuz. Era ceva irezistibil la Fin. Mă simțeam atrasă de el ca un val spre țărm. Aș fi vrut să fiu cât mai aproape de el. Fin mă făcea să nu mai țin seama de reguli, într-un fel în care nu mai fusesem până atunci.

— Unde locuiești? am întrebat eu.

— Nu departe de aici. Dar trebuie să te avertizez, casa noastră e un dezastru, iar tata e mai rău decât domnul Williams.

Văzându-mi expresia de pe chip, Fin s-a grăbit să adauge:

— Nu-ți face griji. O să stăm în șopron. Acolo e răcoare, avem perne și alte chestii. E locul în care îmi petrec cea mai mare parte a timpului. Deci nu o să trebuiască să dai ochii cu tata, care e oricum prea ocupat să fumeze cu tovarășii lui. Nici nu o să ne observe.

Când am auzit asta, mi-am mușcat limba, pentru că știam că, dacă aș fi spus ceva, mi-aș fi distrus orice șansă de a fi cu el.

— Stai puțin, am spus eu, apucându-mă să scotocesc prin ghiozdan după telefon.

Am format numărul mamei, care la ora aia era la lucru. După trei semnale sonore, a răspuns într-un final:

— *Mamma*^[4]?

— Anna? E totul în regulă?

— Da. De fapt, nu prea. Mă doare stomacul. Poți tu să suni la școală și să le spui că am plecat acasă?

— Oh, nu. Vrei să vin și eu acasă?

— Nu. Sunt bine. O să încerc să mă odihnesc puțin.

— Ai vomitat?

— Nu, mama. Nu-ți face griji. Am să mă odihnesc puțin doar. Poți să suni tu la școală?

— Bine, o să sun. Dar să mă suni dacă ai nevoie de ceva. O să încerc să ajung acasă la 5.30 cel târziu.

Îmi dădeam seama din tonul vocii cât era de îngrijorată, dar mi-am spus că nu trebuie să mă simt vinovată. Fusesem mereu o fată cuminte, făcând întotdeauna ceea ce trebuie. Nu avea să se transforme într-un obicei. Pur și simplu, voiam să fiu cu băiatul care-mi plăcuse din prima clipă în care-l văzusem.

— Mulțumesc, mamă. Ne vedem mai târziu.

— Pe curând, draga mea.

După ce am închis telefonul, l-am îndesat înapoi în ghiozdan.

— Vorbeai engleza, mi-a spus Fin. Am crezut că vorbești suedeza cu familia ta.

— Nu. Atunci când ne-am mutat în Anglia, părinții mei au decis că trebuie să vorbim engleza – chiar și între noi.

— De aceea engleza ta este atât de bună.

— Mulțumesc, mi-am plecat capul și am zâmbit.

O lovitură furioasă m-a făcut să-mi ridic privirea și să văd o femeie care bătea cu degetul în fereastră, arătând spre Fin, care stătea pe gardul ei, și făcând semn cu mâna să plecăm.

S-a întors să privească, i-a aruncat femeii un sărut, apoi a sărit înapoi pe trotuar.

— Vino, mi-a spus el, luându-mă din nou de mână. Hai să mergem la mine.

Îmi simțeam gura uscată și un amalgam de gânduri despre ceea ce avea să se întâmple cu noi mi se învârtea prin cap. Îmi dorisem atât de mult momentul acesta, iar acum, în sfârșit, dorințele păreau să-mi se îndeplinească.

Capitolul șase

2017

Indiferent de cât de târziu mă culc, întotdeauna mă trezesc devreme. E enervant. Mi-ar plăcea să pot să lenevesc în pat, dar odată ce mă trezesc, nu mai am stare să stau în pat și trebuie să mă dau jos. Will e încă în pat, doarme dus. Mă dau jos din pat în liniște, îmi pun halatul pe mine și cobor scările desculță, mulțumită de alegerea mea de a pune încălzire în pardoseală. Îmi ating fața; pielea e aspră și am ochii umflați. Am uitat să mă demachiez noaptea trecută. Nu am reușit decât să mă spăl pe dinți înainte de a mă strecura sub pătură. Nici nu știu de ce m-am mai deranjat să încerc să dorm. Cu atâtea gânduri în cap, abia dacă am reușit să ațipesc douăzeci de minute. E un miracol că am reușit să dorm chiar și atât.

Tot ceea ce până de curând era confortabil și familiar în casa noastră pare diferit în dimineața aceasta. Până și aerul mi se pare că miroase ciudat. Trebuie să mă liniștesc. Trebuie să mă gândesc cum să ies din asta. Nu pot lăsa un simplu mesaj să-mi schimbe viața. Nu pot. Am muncit prea mult pentru a construi tot ce am.

În bucătărie, mă îndrept direct spre espresso. Numai gândul la mâncare îmi provoacă greață. Dau drumul la robinet și umplu recipientul pentru apă, apoi îl pun la loc și apăs butonul de pornire. În mod normal, avem o vedere la mare superbă de aici de sus, din bungalow-ul nostru de pe vârful stâncii. Dar astăzi, ceața este extrem de joasă și abia dacă se vede malul. Cumva, camera pare mai mică și simt că mă apasă.

Will a copilărit în casa asta, iar când s-a căsătorit, tatăl lui ne-a dat-o nouă drept cadou de nuntă. A spus că, după moartea soției sale, casa nu i s-a mai părut aceeași. Ne-a spus că acea casă

avea nevoie de o familie, de câini, copii și așa mai departe. Așa că s-a mutat și casa e a noastră acum. Ne place la nebunie, în ciuda faptului că jumătate din grădină s-a prăbușit pe stâncă. Tatăl lui Will locuiește acum într-o casă nou-nouță la stradă – o casă de burlac, aflată la câțiva pași de bistrou. Spune că se simte mult mai fericit acolo.

Aroma cafelei mă face să uit pentru câteva clipe de grijile mele și mă pierd în ritualul zilnic al pregătirii cafelei: torn lapte într-un pahar înalt, îl încălzesc, îl spumez, apoi torn cafeaua deasupra. Doar că mâinile îmi tremură și mă chinui din răputeri să nu plâng. Trebuie să mă adun înainte să coboare Will. Astăzi trebuia să fie ziua în care îi povesteam totul, dar cum mai pot face asta după ce am primit mesajul pe care l-am primit? Am fost convinsă că pericolul trecuse de mult, dar se pare că m-am înșelat. Totul s-a agravat. E mult mai rău.

Parte din mine își dorește să ia telefonul de pe masă și să se uite din nou la poză. Să mă asigur că mesajul chiar există și că nu a fost doar rodul imaginației mele alimentate de alcool. Dar numai gândul de a revedea trupul... Alung această idee din minte și decid să nu mă ating de telefon astăzi.

Am stabilit cu Sian și Remy să ne întâlnim la prânz. Planul este să ieșim la masă, apoi să ne plimbăm pe mal. Așa că asta vom face. Nu voi lăsa un mesaj să-mi strice ziua, dar o voce din cap îmi spune: *Nu poți să-l ignori, pur și simplu.*

Iau o gură de cafea, apoi iau telecomanda și pornesc televizorul. Emisiunile matinale ar trebui să-mi ia măcar temporar gândul de la problemele mele. Las vocea prezentatorului de știri locale să mă învăluie în timp ce îi pregătesc lui Will o ceașcă de ceai. I-l voi duce la pat. Probabil că ar trebui să-i duc și un Paracetamol. Cu siguranță se va resimți după beția de aseară. Berea și șampania nu fac niciodată casă bună.

— 'Neața, se aude o voce din spatele meu.

Mă sperii și țiip înainte de a mă întoarce.

— Will! M-ai speriat! Nu te-am auzit coborând. Credeam că încă dormi.

Stă în prag îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de sport gri și un hanorac roșu și îmi zâmbește ușor.

— Îmi pare rău. Știu că nu-mi stă în fire să mă trezesc așa devreme, dar am nevoie de un ceai.

— Tocmai ce mă pregăteam să ți-l aduc la pat.

— Știi, probabil că ești cea mai bună soție din lume, spune el, apoi îl văd cum se apropie de mine și mă sărută ușor pe frunte. Îi dau cana, iar el ia o gură de ceai, gesticulând spre geam.

— Ce ceață.

— Da, știu, încuviințez eu, tremurând ușor. E înfiorător acolo. Cum te simți în dimineața asta? Cam mahmur?

— Mă simt bine. Mahmureala va începe probabil mai târziu. A fost o noapte pe cinste. Ți mulțumesc, Anna.

— Mă bucur că te-ai simțit bine.

Întind mâna, încercând să-i aranjez o șuviță rebelă.

— Și mașina aia, exclamă el, ducându-și mâna la frunte ca să mă ajute să-i aranjez șuvița care se încăpățâna să nu stea la locul ei. Las-o în pace. Am să fac un duș într-un minut. Încă nu-mi vine să cred că dețin un Mustang. O scoatem azi la o plimbare?

— Da, de ce nu. Totuși, ar fi bine să fii atent la ceață. Iau o altă gură de cafea și mă sprijin de blat.

— Nu m-am gândit la asta, spune el, încruntându-se. Va trebui să așteptăm până se ridică ceața.

— Probabil că e o idee bună, spun eu. Nu vrei să ajungi în vreun stâlp de pe marginea drumului.

— Mi-am făcut griji pentru tine azi-noapte, spune Will, cu sprâncenele încrețite. Te simți mai bine în dimineața asta?

— Mult mai bine. Trebuie să fi fost vreun virus ciudat sau ceva de genul ăsta.

— Sau poate a fost doar de la șampanie, spune el, strângându-mă la piept. Ne putem relaxa azi, dacă vrei. Vrei să anulez întâlnirea cu Sian și Remy?

Will continuă să vorbească cu mine, dar, dintr-odată, eu nu-l mai aud. În schimb, mă întorc spre televizor, unde prezentatorul de știri vorbește despre o companie de bărci din Poole. Îmi îngheață sângele în vine când aud numele companiei. Vorbele lui mă smulg din brațele soțului meu și mă aruncă în abisul întunecat de care am încercat atât de mult să fug.

Fiica lui Martin Spencer, proprietarul companiei locale de iahturi de lux, Blue Swift, a fost ucisă în timp ce se afla în vacanță în Barbados alături de soțul ei. Martorii oculari spun că moartea ei a fost cauzată de conducătorul neatenț al unei ambarcațiuni. Ancheta desfășurată de polițiștii locali și cei britanici pentru găsirea și aducerea vinovatului în fața justiției continuă.

— Anna? Ce părere ai? Ar trebui să anulez?

— Hm? întreb eu, smulgându-mă din brațele lui și întorcându-mă cu fața spre televizor.

Nu-mi puteam lua ochii de la imaginile care se derulau pe ecran: imensul iaht ancorat în Poole Quay, apoi imaginea victimei. *Ea este*. Dar, în această fotografie, fata zâmbește către obiectiv, nu zace moartă, cu jumătate din față lipsă. Reporterul încă vorbește, dar mintea mea e în altă parte. Au trecut deja la alt subiect despre cum se preconizează că vom avea record de temperaturi negative în luna ianuarie.

Will vorbește cu mine. Mă întreabă ceva. Trebuie să mă concentrez. Trebuie să mă liniștesc. Trebuie să respir. Dar mesajul îmi tot revine în minte și simt fiori pe șira spinării. *Tu urmezi*.

— Anna? aud din nou vocea lui.

— Scuză-mă, scuză-mă, Will. Am fost distrasă de știrea de la televizor.

— Da, se pare că o să avem parte de cel mai friguros ianuarie din istorie. Spun asta în fiecare an și mereu exagerează. Mă întrebam doar dacă vrei să anulez brunch-ul de azi. Sincer să fiu, ești cam palidă.

Îmi tremură picioarele. Mă îndrept spre canapeaua capitonată cu catifea bleumarin. Mă așez pe marginea ei și rămân cu privirea ațintită la ceața de afară, care bate în tăcere la fereastră. În mod normal, mi-ar plăcea vremea asta – senzația asta înfiorătoare mi-ar emoționa inima scandinavă, dar astăzi nu este cazul. Astăzi mă deranjează și mai mult. E un semn de rău augur.

— Nu. Nu anula, răspund eu, deși, sincer, nu am niciun chef să mă duc. Cum voi reuși să mă comport normal? Dar care este alternativă? Să rămân acasă, perpelindu-mă și gândindu-mă la ce ar trebui să fac? Să răspund oare la mesaj sau să-mi arunc telefonul și să fug?

— Ești sigură? mă întreabă Will, venind lângă mine pe canapea. Nu-mi place deloc cum arăți.

Își așază ceașca de ceai pe măsuta de cafea, apoi îmi atinge ușor fruntea cu dosul palmei.

— Ești leoarcă de transpirație. O să sun să spun că nu mai ajungem.

— Nici vorbă! am sărit eu. Te rog, încetează să-ți faci griji.

— Bine, bine. Încercam doar să... ridică el mâinile în semn de capitulare.

— Iartă-mă, Will. Iartă-mă, spun eu, atingându-l ușor pe umăr. Ești dulce și drăguț, iar eu nu sunt decât o vacă ursuză.

Mă forțez să zâmbesc și mă trag și mai aproape de el.

— Chiar vreau să merg.

— Dacă ești sigură.

Încuviințez din cap. Trebuie să mă adun. Tot ce trebuie să fac este să-mi scot totul din cap pentru

câteva ore. Trebuie să fiu cea mai bună versiune a mea. Persoana care sunt în preajma lui Will. Nu-mi pot permite să cedez în fața fricii. Nu înțeleg de ce știrea de la televizor m-a dat atât de mult peste cap, pentru că, până la urmă, nu aflasem nimic nou. Dar atunci de ce-mi bătea inima așa de tare și de ce privirea mi se încetșase? Trag adânc aer în piept, îmi țin respirația și expir încet. Trebuie să îmi păstrez calmul. Știu că există o rezolvare și pentru această problemă. Desigur că există. Nu îmi pot imagina altă alternativă.

Crezusem cu adevărat că pot să-mi văd mai departe de viața mea și să uit de trecut? Pe atunci, mintea mea era un talmeș-balmeș, un haos întunecat. Până aseară, lăsasem deoparte perioada aceea din viața mea, sperând că totul va dispărea, pur și simplu. Dar nu dispăruse. Și acum, zgomotul de fundal al fricii s-a amplificat. S-a transformat într-un monstru zgomotos care a venit să-și recupereze datoriile.

Dar nu vreau să plătesc. Nu cred că am suficientă forță să-l înfrunt.

Capitolul șapte

August 2010

Fluturii din stomacul meu nu se datorează doar faptului că urmează să aflu rezultatele examenului de bacalaureat. Am emoții mari pentru că, dacă obțin note mari, înseamnă că mă voi întoarce în Suedia. Înseamnă că urmează să fiu admisă fără probleme la Școala Suedeză de Sport și Științe ale Sănătății din Stockholm. De asemenea, înseamnă că va trebui să îl părăsesc pe Fin.

Fin lucrează acum cu jumătate de normă la un magazin local care comercializează plăci de surf, pe care îl iubește. Până acum, am avut parte de o vară perfectă împreună, cu zile petrecute pe plajă, petreceri cu prietenii săi și răsărituri văzute împreună. Suntem îndrăgostiți și am fost nedespărțiți de când decisesem să formăm un cuplu, acum trei ani. Nu i-am spus încă despre plecarea mea, dar știu că nu mai pot amâna acel moment.

— Ești sigură că nu vrei să te ducem noi azi la școală? m-a întrebat mama, în timp ce eu ronțăiam o felie de pâine prăjită.

— Mă duc cu Sian, am răspuns eu, abandonând felia de pâine prăjită în farfurie, prea emoționată să pot mânca.

— Bine, dar să vii direct acasă după. Nu ne ține în suspans.

— Nu-ți face griji, a adăugat tata. Sunt sigur că ai luat o notă suficient de bună pentru a intra la facultate.

Cursul de sport fusese ideea părinților mei. Contractul lor de muncă în Marea Britanie se încheiase, așa că luna viitoare urmau să se mute înapoi în Suedia și presupuseseră automat că și eu voi merge cu ei. Theo și Elias, frații mei mai mari,

se mutaseră deja acasă în urmă cu un an, ceea ce însemna că nu aş avea unde să stau în Anglia.

Chiar atunci s-a auzit soneria, așa că mi-am împins scaunul, m-am ridicat, mi-am scuturat firimiturile de pe tricou și am spus:

— E Sian.

— Baftă, mi-au urat mama și tata, ridicându-se ca să mă sărute și să mă îmbrățișeze.

După ce am reușit să scap din îmbrățișarea lor, mi-am luat ghiozdanul din hol și am plecat.

— Bună, m-a întâmpinat Sian, în timp ce închideam ușa în urma mea.

— Nu aștept cu nerăbdare acest moment, am spus.

— Totul o să fie bine. Tu mereu te descurci bine la teste.

— Tocmai de asta îmi este frică, am răspuns eu.

Sian m-a privit întrebătoare, dar am clătinat din cap și i-am zâmbit.

Pe străzi era liniște, trotuarele erau goale, iar soarele de la mijlocul dimineții, deja fierbinte, ne mângâia brațele și fețele. Dar în ciuda cerului albastru și a căldurii crescânde, aveam o senzație ciudată că vara se terminase deja.

— Nu știu ce o să mă fac fără tine, Anna, mi-a spus Sian, uitându-se cu o față de cățeluș la mine.

Ea avea deja un loc asigurat în Bournemouth, unde avea să urmeze cursuri de cosmetică, așa că notele de azi nu contau prea mult pentru ea. Oricare ar fi fost rezultatele, planurile ei nu se schimbau.

— Promite-mi că o să vii să mă vizitezi, am spus eu în timp ce traversam o stradă pustie.

— O să încerc. Dar fără tine, nimic nu va mai fi la fel. Nu o să te mai am nici pe tine, nici pe Marco. Voi fi a nimănui.

Marco și Sian formaseră un cuplu timp de doi ani, dar se despărțiseră când el plecase în călătorie.

— Îți e dor de el? am întrebat.

— Puțin, presupun.

La început nu a părut prea afectată de ruptură, dar Sian este o carte închisă.

— O să-ți faci o grămadă de noi prieteni la curs, am încercat eu să o încurajez.

— Da, la fel cum s-a întâmplat și la liceu, mi-a răspuns ea, dându-și ochii peste cap.

— La liceu e altfel, am spus. La curs vei întâlni oameni care sunt interesați de aceleași lucruri ca și tine. Va fi mult mai bine.

— Sper.

Pe măsură ce ne apropiam de școală, am văzut alți elevi care se îndreptau în aceeași direcție, unii sporovăind fără oprire, alții tăcuți și abătuți. Mă simțeam de parcă mergeam la tăiere. Dacă nu luam examenul, nu aveam niciun plan B și chiar dacă îl luam cu notă mare, tot aș fi intrat la o facultate la care nu-mi doream. Cum aș fi putut să împiedic asta?

— Anna? Anna!

Când mi-am auzit numele strigat, mi-am dat seama că mă oprisem în mijlocul drumului și că Sian mă privea șocată.

— Ești bine?

— Nu vreau să mă întorc în Suedia, i-am răspuns eu.

— Chiar trebuie să pleci?

— Ce altceva pot să fac? Nu e ca și cum nu îmi place acolo – chiar îmi place dar nu vreau să te părăsesc pe tine sau pe Fin sau plaja... îmi place viața mea de aici.

— Haide, a zis ea, luându-mă de mână. Hai să terminăm odată cu asta, apoi putem discuta după.

Urmând săgețile, am ajuns în fața sălii de sport, acolo unde se formase deja o coadă. Mă simțeam ciudat să fiu pentru ultima dată în curtea școlii. Gardul care la început mi se păruse de neescaladat acum mi se părea atât de mic. Mirosul de clor și de șosete nespălate mi se părea aproape nostalgic.

Sian a rămas lângă mine la coadă. Începuse să adie un vânt rece care îmi făcea pielea de găină.

Cincisprezece minute mai târziu, mi-a venit și mie rândul să primesc plicul alb cu numele meu scris pe spate. De acel rezultat depindea întreg viitorul meu. Majoritatea colegilor mei nu mai avuseseră răbdare și își desfăcuseră plicurile înainte de a ieși din sală și îi auzeam râzând și bucurându-se sau, pe de altă parte, oftând dezamăgiți. Sian și cu mine eram mai tăcute, cu privirea ațintită în podea. Am ieșit din sala de sport salutând din cap puținele fețe cunoscute.

— Le deschidem acum? a întrebat Sian, iar eu am încuviințat, inima bătându-mi nebunește în piept.

— Haide să intrăm aici, mi-a făcut ea semn spre una dintre sălile goale de clasă, așa că ne-am furișat înăuntru și ne-am așezat cu fundul pe catedră.

— Tu prima, am spus eu.

— Bine, mi-a răspuns ea. Nu știu de ce sunt atât de agitată. Nu e ca și cum ar conta la ceva notele pe care le-am obținut.

Încercând să o încurajez, am strâns-o ușor de mână în timp ce ea s-a apucat să desfacă plicul, din care a scos o foaie de hârtie împăturită. A deschis-o și și-a dres glasul:

— Am un 6 la engleză, un 8 la arte plastice și un 8 la design, a spus ea, cu voce moale.

Nu mi-am dat seama dacă era mulțumită de notele obținute sau nu.

— Bravo!

— Mulțumesc, a răspuns ea. Bănuiesc că am obținut rezultate bune, nu-i așa?

— Da, ai luat trei note bune, am spus eu. Cred că te-ai descurcat minunat. Mulți dintre colegii noștri ar da orice să fi obținut notele astea.

— Mulțumesc, Anna, mi-a spus ea, îmbujorată. Bine, acum e rândul tău.

Am băgat degetul în deschizătura din partea de sus a plicului și l-am rupt de-a lungul îndoiturii. Acum că sosise momentul, mă simțeam ciudat de

calmă și nepăsătoare. Mi-am privit notele în tăcere.

Un 10 la matematică, un 10 la biologie, un 10 la sport și un 9 la fizică.

Nu mă așteptasem să obțin note atât de bune, dar nu voiam ca Sian să creadă că mă dau mare.

— Ei bine? m-a întrebat ea.

— Am obținut rezultate bune.

— Dă-mi să văd, a spus ea și mi-a smuls foaia din mână. Uau, Anna, ești un geniu! Trei de 10 și un 9! Cu rezultatele astea ai putea să intri la Oxford sau la Cambridge. Dar cred că va trebui să aștepți până la anul.

— Mergem? am spus eu, dându-mă jos de pe catedră.

— Nu ai nimic de spus? m-a întrebat ea, ridicând dintr-o sprânceană. Trebuie să fii încântată de rezultatele pe care l-ai obținut, nu-i așa?

— Bănuiesc că sunt. Ca să fiu sinceră, mă simt puțin ciudat.

— Ai tăi o să fie în al nouălea cer.

— Și ai tăi la fel.

— Da, bănuiesc că o să fie fericiți.

— Hai să mergem, i-am spus eu, luându-mi înapoi foaia cu rezultate când ea s-a ridicat în picioare.

— Ar trebui să sărbătorim, a spus ea, rânjind. Ar trebui să facem ceva nebunesc.

Nu-i puteam spune că tot ce-mi doream să fac era să mă bag în pat, să mă ghemuiesc și să dorm. Nu voiam să mă gândesc la o nouă facultate și la o nouă țară. O invidiam. Ea măcar avea să rămână aici.

Când am trecut pragul și am ieșit pe ușa școlii, ne-am trezit că afară vremea se schimbase complet. Cerul era acum acoperit de nori și am simțit picături fine de ploaie pe obraji. Undeva în depărtare, cerul s-a luminat pentru câteva secunde, apoi a urmat un tunet puternic.

— Vine furtuna, a spus Sian. Hai să mergem la mine.

Mi-am îndesat foaia cu rezultate în ghiozdan și am luat-o la fugă ținându-ne de mână în timp ce picăturile deveneau din ce în ce mai mari, iar pe asfalt începeau să se formeze mici băltoace. În doar câteva secunde, a început să plouă cu găleata, udându-ne până la piele. În timp ce alergam prin băltoace, improșcând apă în toate direcțiile, am luat brusc o decizie – una care m-a relaxat și mi-a limpezit mintea. Un hohot de râs mi-a bubuit din piept, umplând aerul umed. Sian, sesizând schimbarea mea de spirit, s-a întors spre mine, uimită.

Am încetinit, și Sian și-a potrivit pasul după al meu.

— Ce este amuzant? m-a întrebat ea.

— Nu mă duc! am țipat eu din toți rărunchii pentru a putea acoperi răpăitul ploii.

— Ce? Nu te duci unde?

— În Suedia. Am decis – voi rămâne aici.

— Pe bune?

Am încuviințat, rânjind atât de tare, încât simțeam că mă ard obrajii. Îmi dădusem seama că rezultatele din acel plic nu ar trebui să-mi determine fericirea – eu eram responsabilă de propriul viitor. Nu știam unde aveam să stau și cum aveam să mă descurc, dar aveam să găsesc o soluție. În câteva secunde, am început amândouă să râdem isteric și să sărim. Știam, fără urmă de îndoială, că luam decizia corectă.

Acum... trebuia să le dau vestea părinților mei.

•

— Cum adică nu vii cu noi?

Mamei îi îngheță zâmbetul pe chip, transformându-se ușor în dezamăgire, apoi în ceva ce semăna cu furia.

— Îmi pare rău, am spus eu, întorcându-mă cu fața spre ei, în timp ce afară ploaia se dezlănțuia.

Era după-amiaza devreme, iar eu tocmai mă întorsesem de la Sian. Nu dorisem să-i fac să aștepte, dar fusesem prea agitată ca să mă întorc imediat acasă. Știam că mă așteaptă un scandal monstru. După veselia de la început după aflarea notelor, asta venise ca o palmă peste față.

— Îți pare rău? m-a întrebat tata, trecându-și o mână prin părul din ce în ce mai rar.

— E din cauza lui Fin? m-a întrebat mama. Pentru că nu e corect din partea lui să te preseze așa.

— Fin nici măcar nu știe, am spus eu, împingând cu degetele în masa albă de melamină și trăgând aer în piept.

— Bine, a spus tata. Dacă te-ai hotărât să rămâi aici, trebuie să-ți găsim rapid un loc la facultate.

— Nu rămâne aici, a țipat mama, dar tata i-a spus să tacă.

— La ce note bune ai, o să fie bătaie pe tine.

— Nu mă duc la facultate, *pappa*¹⁵¹. Oricum, toate locurile de anul acesta s-au ocupat deja.

— Cum adică nu vrei să te înscrii la facultate?

Tatăl meu nu se enerva niciodată, dar în acele momente mi-am dat seama că avea nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu se dezlanțui. Avea maxilarul încordat și fața îi căpătase o nuanță de roșu aprins.

Mama, pe de altă parte, cedase nervos, țipa și gesticula.

— O să vii cu noi, Anna, și cu asta basta. Nu te las singură aici.

— Îmi pare rău, dar rămân, m-am răstit eu. Am 18 ani, sunt adult.

Disperată să-mi păstrez calmul, am tras adânc aer în piept și mi-am încleștat pumnii. Nu voiam să mă cert. Erau doar în stare de șoc, atât.

— Anna, ai obținut trei note de 10 și un 9. Nu poți da cu piciorul acestei oportunități. Dacă nu vrei să te întorci acasă cu noi, lasă-ne măcar să te ajutăm să obții un loc la o facultate de aici, din

Anglia. Te poți vedea cu Fin la sfârșit de săptămână și poți veni acasă în vacanțe, mi-a spus tata.

Dar în planurile mele nu intra nici facultatea, nici vizitele în weekend. Eu voiam să fiu cu Fin zi de zi, minut de minut. Chiar și așa, nu puteam sta fără el mai mult de câteva ore. Simțeam o durere fizică atunci când nu eram cu el. Așa că nici nu concepeam să mă mut la sute de kilometri depărtare, să nu-l văd cu săptămânile.

— Și unde ai de gând să stai? m-a întrebat mama. Nu ai niciun venit. Niciun loc de muncă.

— O să-mi găsesc de lucru. Și sunt convinsă că am să pot sta cu Fin.

— Tatăl lui e la curent cu planurile tale? m-a întrebat ea, ridicându-se în picioare și plimbându-se în jurul mesei. Omul acela e dependent de droguri și aduce în casă tot felul de dubioși. Ți-am mai spus! Nu poți să stai acolo. E periculos.

— O să fie bine. Au un șopron rezistent la intemperii. E aproape ca o căbănuță suedeză. Îl putem transforma într-un loc primitiv.

— Renunți la un loc la o facultate de prestigiu pentru a locui într-un șopron cu un vânzător?

Mama și-a ridicat mâinile în aer furioasă.

— Anna Karlsson, poate că ai obținut tu note de 10, dar dă-mi voie să-ți spun că nu ai pic de creier! Pic de creier!

— Britt, liniștește-te, a spus tata, venind lângă ea și atingând-o ușor pe umăr. Cu toții trebuie să ne liniștim și să discutăm rațional.

— Aruncă viitorul la gunoi pentru un băiat!

S-a întors spre mine și și-a întins mâinile peste masă căutându-le pe ale mele.

— Nu înțelegi? Poți face orice. Poți fi oricine.

— *Mamma*, sunt deja exact cine îmi doresc să fiu.

Îmi dă drumul mâinilor și izbește cu pumnii în masă, apoi se ridică și iese din bucătărie. Am

auzit-o apoi urcând scările și trântind ușa de la camera lor.

— Are nevoie de timp pentru a se obișnui cu ideea, mi-a spus tata. E dezamăgită.

Din fericire, nu a spus că și el este dezamăgit de mine. Dar nu era nevoie să o facă — îi citeam dezamăgirea în ochi.

Amândoi dădeau vina pe Fin, crezând că el mă convinsese să rămân. Nu o făcuse. A fost alegerea mea. Dar o parte din mine știa că, dacă i-aș fi spus lui Fin despre întoarcerea în Suedia, nu ar fi vrut să plec. Ar fi încercat să mă țină aici. Poate că de aceea amânasem să-i spun. Trebuia să iau eu această decizie. Nu voiam să avem motive de ceartă. Nu puteam risca să-l pierd.

*

Știind la ce renunțasem pentru a rămâne în Marea Britanie cu Fin, eram hotărâtă să fac tot ce-mi stătea în putere pentru a face lucrurile să funcționeze. Primul pe listă a fost să ne găsim un loc unde să locuim. Evident, nu era cel mai frumos apartament din lume, și nici în cea mai frumoasă zonă. Dar era singurul loc care se încadra în bugetul nostru și nu mirosea a pipi de pisică și nici nu avem mucegai pe pereți.

— Cum ți se pare? m-a întrebat Fin în timp ce stăteam pe Florence Road în fața unui fost hotel victorian care fusese recent transformat într-un complex de apartamente.

Dezvoltatorul se chinuise să înghesuie cât mai multe apartamente cu puțință în fostul hotel, fără să-și bată prea tare capul cu confortul viitorilor chiriași. Dar mirosul de vopsea proaspătă ne cucerise. În timp ce ne uitam prin camera cu bucătărie deschisă și baie proprie, i-am strâns mâna lui Fin, știind că acest apartament era în mod cert cel ales, imaginându-ne între pereții lui.

— Da, am spus eu, entuziasmată. Cred că trebuie să-l luăm.

— Și eu sunt de aceeași părere. Mergem să-i spunem?

Am încuviințat, iar el a început să mă sărute, strecurându-și o mână pe sub fusta mea. Am început să chicotesc și i-am dat ușor mâna la o parte.

— Nu aici, i-am șoptit.

Agentul imobiliar era prins într-o conversație telefonică, dar imediat ce avea să termine, urma să-i spunem că voiam să semnăm contractul de închiriere pe șase luni.

După ce au încercat toate tertipurile să mă facă să mă răzgândesc — mită, psihologie inversă, amenințări —, părinții mei au acceptat, în cele din urmă, că nu mă întorc cu ei în Suedia și că nici nu merg la facultate. Cel puțin aveau să ne ajute cu garanția și cu plata chiriei pe două luni în avans.

Avea să ne fie greu să ne descurcăm cu facturile și chiria, dar Fin reușise să obțină un contract cu normă întreagă la magazinul de surf, iar eu tocmai ce terminasem cursul de salvamar și mi se oferise un loc de muncă la un centru de agrement local, unde urma să încep de săptămâna viitoare.

În timp ce îl așteptam pe agentul imobiliar să termine conversația, am tras adânc aer în piept entuziasmată de tot ceea ce ne aștepta. Era ca și cum porneam într-o aventură. Doar noi doi.

Capitolul opt

2017

Afară e un frig de crapă pietrele și sunt absolut sigură că suntem singurii nebuni care s-au încumetat să iasă pe ceața asta, când nu vezi la un metru în fața ta. Ceața e groasă și umedă, pătrunzându-ne în haine și lipindu-ni-se de păr.

Sian și cu mine mergem în urma lui Will și a lui Remy, ținându-ne de braț. Au fost înghițiți de ceață. Nu îi mai putem vedea, putem doar să auzim chicote ciudate, fragmente de cuvinte care ajung până la noi. Picioarele noastre tasează scoicile și nisipul auriu și granulat ca zahărul.

— Am mâncat prea mult, spune Sian, gemând. Credeam că prăjeala la micul dejun o să mă ajute cu mahmureala.

— Săraca de tine, am răspuns eu. Plimbarea o să te ajute cu siguranță.

Abia am reușit să iau două guri de mâncare în această dimineață. Grija îmi taie întotdeauna pofta de mâncare. Atunci când sunt fericită, mănânc cât pentru toată Anglia.

— Ai fost tăcută la masă, spune Sian. Ești bine?

Ar trebui oare să-i spun despre mesaj?

— Anna? Încearcă ea să-mi atragă atenția.

— Da, sunt bine. Doar puțin obosită, știi?

Mă privește cu coada ochiului și încetinește pasul, dar eu continui să merg gândindu-mă cum să schimb subiectul.

— Te-ai certat cu Will? mă întreabă ea. Am observat că la masă abia dacă ați schimbat două vorbe.

— Nu, bineînțeles că nu. Știi că noi nu ne certăm niciodată, îi răspund eu, zâmbind.

— Ei bine, știi că poți vorbi oricând cu mine dacă ceva...

— Mulțumesc, sincer, sunt bine. Nu e nimic în neregulă între mine și Will.

— Sigur?

— Da, sigur. Tu cum mai ești? Entuziasmată în legătură cu nunta. Ați stabilit data?

Îmi dau seama după cum mă privește că a înțeles că am schimbat intenționat subiectul, dar îmi răspunde oricum:

— Nu, nu încă. Trebuie să găsim un local. Ar fi câteva locuri care mi-au plăcut, dar Remy e mereu ocupat și nu are timp să meargă cu mine să le vedem. Mi-e teamă că se vor rezerva toate.

— Vrei să vin *eu* cu tine? mă ofer eu, gândindu-mă că asta m-ar face să nu mă mai gândesc la problemele mele.

— Am putea restrânge lista la doar câteva, apoi tot ce va trebui să facă este să viziteze unu sau două localuri.

— Ai vrea?

— Mi-ar face mare plăcere.

Începe să ție și să țopăie de bucurie. În mod normal, aș fi început și eu să fac același lucru. Dar astăzi picioarele-mi sunt ca de plumb și nu am voce. Reușesc să zâmbesc și să o strâng în brațe.

— Ce se petrece aici?

Remy și Will și-au încetinit ritmul pentru a vedea de ce facem atât de mult zgomot, zâmbind nedumeriți.

Sian îi explică, iar el rânjește:

— Așa că am scăpat din încurcătură. Mulțumesc, Anna.

Sian îl înghiontește în joacă:

— Cum adică „ai scăpat din încurcătură”? *Tu* ești cel care m-a cerut pe *mine* în căsătorie, îți amintești?

— Glumeam! exclamă el, ridicând mâinile într-un gest de predare.

Îmi sună telefonului și simt că îmi pierd echilibrul.

— A fost al tău? întreabă Sian.

— O să verific mai târziu.

Dintr-odată, geanta pe care o port pe umăr mi se pare mai grea, ca și cum ar fi o bombă în interiorul ei.

— Nu știu despre voi, dragilor, dar am înghețat, spune Will. Mergem? Vreți să mergem la noi acasă?

— Mersi de invitație, dar cred că o să spun pas, zice Remy. Cred că am petrecut prea tare aseară.

— Îmbătrânești, prietene, îl tachinează Will.

— Te rog frumos, eu am încă 20 de ani. Dintre noi toți, tu ești ăla bătrân.

— Ce glumă bună, spune Will, dându-și ochii peste cap. Dar nu pentru mult timp. Se apropie și aniversarea ta de 30 de ani, Rem. Nu ai cum să scapi de ea.

— Acesta, spune Remy arătând spre sine, nu îmbătrânește niciodată.

Sian și Will oftează la unison în timp ce Remy începe să execute un dans scurt.

Mi-ar plăcea să mă alătur lor, dar parcă am o menghină în jurul pieptului și o mână în jurul gâtului, și nu pot să vorbesc. Mesajul de seara trecută îmi zumzăie în creier ca o viespe într-un borcan. Pe măsură ce ceața de iarnă se subțiază și ne spunem la revedere, mintea mea e în altă parte, analizând opțiunile limitate pe care le am. Poate eu și Will am putea să plecăm undeva pentru o vreme, să câștigăm ceva timp. Sau poate că ar trebui să găesc curajul de a răspunde la mesaj. Will își așază un braț în jurul umerilor mei și o luăm de-a lungul plajei spre casă.

— Ai fost tăcută astăzi.

Sian mă interogase deja, iar acum se pare că i-a venit rândul lui Will. Știu că sunt îngrijorați doar, dar nu mă simt în stare să dau explicații. Mă abțin din greu să nu mă răstesc la el. Nu e vina lui.

— Sunt bine, zic eu. Sunt doar puțin obosită.

Din fericire, Will pare mulțumit de răspunsul pe care i l-am dat și mă sărută pe creștetul capului,

apoi continuăm să mergem în liniște, fiecare adâncit în gândurile lui.

•

Odată ajunsă acasă, nu mai rezist. În timp ce Will se întinde pe canapea înarmat cu edițiile de duminică ale ziarelor, o zbughesc pe scări spre baie, cu geanta încă pe umăr. Trebuie să văd mesajul de aseară și, de asemenea, trebuie să văd dacă am primit un nou mesaj.

— Mă duc să fac o baie! strig de pe scări.

— Bine!

Intru în dormitor, trec prin dressing, ajung în baie și închid ușa în urma mea. Cu mâinile tremurânde, mă aplec peste marginea căzii cu picioare în formă de labe, pun dopul și deschid robinetul, adăugând în cadă un strop din spuma mea de baie preferată de la Prada. Nu am chef de baie, dar am nevoie de puțină intimitate. Am nevoie să stau puțin eu cu mine și să mă gândesc, să procesez. Odată ce apa începe să curgă, alunec pe gresia gri, sprijinindu-mă cu spatele de cadă. Apoi bag mâna în geantă și îmi scot telefonul. Pare ciudat de fierbinte, ca și când ar putea să îmi ardă pielea. Dar știu că este ridicol.

Pictograma pentru mesaje îmi arată că am trei mesaje noi. Două sunt de la prieteni care îmi mulțumesc pentru petrecerea de seara trecută. Unul este de la un număr necunoscut. Același număr necunoscut de ieri. Îmi simt pulsul în urechi și în buricele degetelor.

Deschid mesajul.

Îl citesc:

Ai primit mesajul de ieri? Aștept un răspuns de la tine.

Sudoarea mă furnică pe spate, pe gât, în palme. Nu pot să răspund. Ce aş putea să spun? *Gândește. Gândește.* Aerul din baie devine greu din cauza aburului, aroma lui îmi rămâne în gât.

Încă nu-mi vine să cred că o femeie a murit. Este oribil.

Parte din mine vrea să recitească primul mesaj, dar asta ar însemna să văd imaginea din nou. Și, pur și simplu, nu mă simt în stare.

Nu mă va lăsa să plec. Nu mă va lăsa în pace. Oare chiar a făcut-o sau a fost doar un accident? O coincidență? Ce pot să fac? Mă simt singură și nu știu cu cine să vorbesc. Nu îi pot spune nici lui Will, nici lui Sian. Este periculos. Pentru câteva secunde, mă gândesc la părinții mei. Dar nu. Mama și tata au făcut deja prea multe pentru mine. Nu vreau să se mai îngrijoreze. Poate... îmi vine o idee. Nu știu cât de fezabilă este, dar cu siguranță merită să încerc. Și în felul ăsta aș putea împușca doi iepuri dintr-o lovitură.

Trebuie să ies din camera asta. Căldura a devenit de nesuportat. Sar în picioare, închid robinetele de la baie, descui ușa, o deschid și trag adânc aer în piept înainte de a coborî la parter.

— Ce repede ai ieșit din baie, spune Will în timp ce intru în sufragerie.

— M-am răzgândit. O să fac baie mai târziu.

Will întinde mâna spre mine și mă trage lângă el pe canapea.

— Să-ți aduc ceva? îl întreb eu. Ceva de băut sau de mâncare?

— Nu, mulțumesc. După masa din oraș, cred că nu mai vreau să văd mâncare câteva zile.

Bufnesc în răs, un răs fals, dar perfect pentru a-mi da timp de gândire. Trebuie să-mi dau seama cum să abordez subiectul.

— Will?

— Da?

Așază ziarul pe măsuța de cafea din lemn.

— Ce-ai zice dacă am vizita puțin Suedia? îl întreb eu, întorcându-mă cu fața spre el, încercând să par entuziasmată de acest gând.

— Suedia? se încruntă el. Mereu mi-ai spus că m-aș plictisi de moarte acolo.

— Știu, dar m-am răzgândit. M-am gândit că ar fi drăguț să-ți arăt unde am copilărit.

Will nu m-a însoțit niciodată când am fost să-i vizitez pe ai mei și cred că a venit timpul ca el să îmi cunoască familia. Cred că este singurul loc în care vom fi în siguranță.

— Sigur, dacă asta vrei. Mi-ar face plăcere. Am putea să rezervăm ceva pentru la vară.

— Mă gândeam să plecăm mult mai curând.

— Plecăm deja cu Sian și cu Remy în vacanța de Paște – îți amintești –, mergem cu iahtul în Insulele Canalului.

— Da, sigur că știu. Dar mă gândeam totuși de ce să nu fim spontani și să vedem dacă e vreun zbor săptămâna viitoare. Sau chiar mâine? Ar fi distractiv să facem ceva spontan, nu crezi?

— Mâine?

Will se îndreaptă și mă privește în ochi.

Zâmbesc timid și îmi înclin capul.

— Da, de ce nu?

— Hmmm, bistroul? Trebuie să fiu la restaurant săptămâna viitoare. Tata nu se mai poate descurca singur cu atât de multă muncă, iar Malcolm e plecat.

La naiba. Nu are de gând să meargă.

— Nu ți se pare că restaurantul a devenit o povară? Adică nu e ca și cum ai depinde de venituri.

De îndată ce spun cuvintele, îmi doresc să nu le fi spus.

Ochii lui Will se întunecă și se schimbă la față.

Nu-l învinovățesc pentru faptul că e supărat. Blackwells înseamnă mai mult decât bani. De fapt, nu este vorba deloc despre bani.

În anii '80, Steve împreună cu soția lui, Helen, au dezvoltat un lanț de brutării de succes, pe care apoi l-au vândut unei multinaționale, ceea ce înseamnă că Will și tatăl său sunt extrem de bogați. Așa că bistroul a fost întotdeauna mai mult o pasiune decât o afacere. A fost ideea lui Will –

ceva să-l țină ocupat pe tatăl său, să nu-i mai fie așa de dor de soția lui. Amândoi iubesc acest loc și, în mod normal, la fel și eu.

— Îmi pare rău, îi spun eu, punând o mână pe brațul său. Nu am vrut să spun asta.

Will clatină din cap.

Îmi dau seama că am dat-o în bară, așa că mai fac o încercare.

— Tot ce am vrut să spun a fost că e păcat că nu putem pleca atunci când avem chef.

— *Tu* poți să pleci dacă vrei, Anna, a spus el, ridicându-se în picioare. Adică nu te reține nimic.

— Nu fi așa.

Mă ridic și eu în picioare și mă apropiu de el, dorindu-mi din tot sufletul să-l împac. Will este o bomboană de bărbat până spui ceva rău despre familia lui. Iar Blackwells este parte din familie. Este aproape ca și cum ar fi mama lui surrogat.

— A fost doar o idee prostescă ce a sunat greșit, spun eu. Nu știu ce e în neregulă cu mine astăzi. Iartă-mă.

Îl văd încleștându-și maxilarul și mă pregătesc pentru o ceartă în toată regula. Dar, ca prin minune, se calmează.

— E în regulă, oftează el. M-ai luat pe nepusă masă, asta e tot. Am responsabilități. Oricât de mult mi-aș dori, nu pot, pur și simplu, să plec din țară. Dar asta nu înseamnă că nu putem planifica o vacanță în viitorul apropiat. Poate chiar luna viitoare?

— Serios? Ar fi foarte bine, spun eu, lăsându-mă să cad pe canapea și trecându-mi o mână prin păr.

Dar știu că peste o lună va fi prea târziu.

Capitolul nouă

Februarie 2012

— Cum a fost astăzi? l-am întrebat eu zâmbind forțat, temându-mă de răspuns.

— Aproape la fel ca ieri și ca alaltăieri, mi-a răspuns el, dându-și haina jos și lăsând-o pe mânerul canapelei.

Haina a alunecat pe covorul maro uzat, dar el, în loc să se aplece să o ia de jos, s-a trântit pe canapea cu un oftat.

— M-am săturat să lucrez sâmbăta.

— Vrei o ceașcă de ceai? l-am întrebat eu.

— De parcă o ceașcă de ceai ar putea să-mi rezolve toate problemele.

— M-am gândit că...

Nimic din ce aș fi putut spune sau face nu ajuta când Fin era într-o astfel de stare de spirit. Dar dacă nu aș spune nimic, m-ar fi acuzat că nu îl susțin.

— Îmi pare rău că ai avut o zi proastă. Stau lângă masa mică de bucatărie și împing cu vârfurile degetelor în blatul de lemn zgâriat.

— Da, ei bine, nu e ca și când ar fi vreo surpriză că am avut o zi proastă. Să lucrez într-un magazin pe salariul minim nu este chiar ceea ce mi-am imaginat că voi face mai departe în viață.

— Poate am putea schimba lucrurile.

— Cum mai exact?

Buzele i s-au încrețit într-un surâs batjocoritor. Am tras aer în piept și am spus:

— Ce-ai zice să mergi la facultate. Ai putea să studiezi ceva ce îți place.

— La naiba cu facultatea. Am urât școala – nu văd niciun motiv pentru care facultatea ar fi diferită.

— Dar ai face ceva ce ți-ar plăcea.

— Cum ar fi?

— Nu știu. Am putea să căutăm pe internet și să vedem ce găsim...

L-am văzut dându-și ochii peste cap.

— Uite ce e, Anna. Știu că încerci să fii de ajutor, dar sunt frânt și chiar nu am chef să vorbesc despre asta acum.

— Îmi pare rău. Pur și simplu, am crezut că...

— Vreau să spun că, dacă chiar vrei să mă ajuți, ai putea să-ți mai iei câteva ture la centrul de agrement.

Acum lucram cu jumătate de normă ca salvamar, iar în restul timpului mă duceam la cursuri. Ideea era că, dacă aveam o diplomă de calificare, puteam să candidez pentru un post de conducere mai bine plătit (sper). Dar știam că lui Fin îi dis plăcea profund faptul că mergeam la facultate, că luam contact cu tot felul de oameni pe care el nu-i cunoștea, dar și faptul că acum aduceam acasă și mai puțini bani decât înainte. Încercasem să îi explic că era doar un aranjament temporar, că vor fi doar doi ani în care ne vom chinui pentru ceva mai bun, dar nu voia să audă.

— Dacă mi-aș lua mai multe ture, nu aș mai avea suficient timp să mă pregătesc pentru cursuri, am spus eu.

Deja învățam până după miezul nopții în cele mai multe nopți. Nu am mai menționat faptul că, de curând, Fin cheltuisese banii pe care-i pusesem deoparte pentru impozit pe o placă de surf, în condițiile în care și-o vânduse pe cea veche pentru câțiva bănuți.

Fin a rămas tăcut.

— Poate că aș mai putea lucra câteva ture în plus, am spus eu în cele din urmă, regretându-mi imediat cuvintele și întrebându-mă cum voi reuși să le fac pe toate. Știu că au nevoie de mai mulți oameni care să lucreze și duminica.

— Grozav. Ar fi bine, a spus Fin, luminându-se la față. Până la urmă, cred că aș bea o ceașcă de ceai.

În timp ce m-am întors să umplu ceainicul, mi-a venit o idee. O idee foarte proastă, ținând cont de faptul că, din start, nu aveam prea mult timp liber, dar m-am gândit că n-avea să strice o ultimă zi de distracție dacă tot urma să lucrez atât de mult.

— Mă gândeam... Ce ai zice să facem ceva diferit mâine? Să schimbăm puțin peisajul. Mi se pare că, în ultimul timp, nu facem decât să muncim, să mâncăm și să dormim. Așa că am putea să dăm o fugă la New Forest. Ar fi frumos. Ne-am putea plimba și lua o gură de aer curat, am spus eu luând două cești din scurgător și începând să le șterg cu un prosop umed.

— Hmm. Chestia e că mâine-dimineață mă duc la surf.

Mi-am dat seama că urma să mă refuze, așa că mi-am jucat cartea cu atenție.

— Am putea merge după ce te întorci tu de la surf. Obişnuiam să mă duc acolo cu ai mei tot timpul, când locuiau aici. Putem vedea chiar și ponei sălbatici, și căprioare. E atât de frumos! Și nu o să ne coste nimic. Mă rog, doar banii de benzină.

După câteva secunde de gândire, mă surprinde acceptând.

— Da, de ce nu. La naiba! Merităm să ne distrăm. Vino încoace.

Lăsând ceștile pe masă, m-am apropiat de canapea și m-am așezat în brațele lui.

— Sunt atât de bucuros că ne avem unul pe celălalt, a spus el. Compensează pentru toate celelalte neplăceri pe care trebuie să le înfruntăm. Știi, am să-l pocnesc pe următorul tip spilcuit care intră în magazin cu familia lui perfectă și cardul Visa Platinum.

Mă aplec să-l sărut, înfășurându-mi brațele în jurul gâtului lui.

— Nu este atât de rău. Pun pariu că tipii ăia spilcuiți au și ei problemele lor.

— Da, probabil decizii dificile, cum ar fi dacă următoarea lor mașină ar trebui să fie un Audi sau un BMW sau dacă să meargă la schi în Aspen sau în Courchevel. Ticăloșii.

Am clătinat din cap, lăsându-l să se descarce.

— Ți promit, Anna, situația asta nu o să dureze. O să fac cumva să ne mutăm curând din căzătura asta. Ne vom căsători, vom avea copii frumoși și vom locui într-o casă al naibii de mare, bine?

Am început să râd.

— Nu glumesc.

— Știu.

*

Era o zi perfectă pentru excursie în pădure. Soarele strălucea, iar vântul adia ușor. După ce fusese la surf de dimineață, Fin s-a încălzit făcând un duș fierbinte, apoi ne-am îmbrăcat cu pulovere, jachete, ne-am pus căciulile și mănușile, pregătindu-ne pentru o plimbare lungă. Vechea noastră Corsa Vauxhall troncănea de-a lungul unor porțiuni goale de drum mărginite de zone de pădure și întinderi deschise de lande¹⁶¹, în timp ce noi sporovăiam despre lucruri prostești și fredonam melodiile la modă de la radio. Aproape că uitasem cum este să te distrezi. În ultimele luni fuseseam absorbită de muncă și de treburile casnice.

Conducea Fin, iar indicatoarele rutiere erau clare, prin urmare nu au existat discuții legate de alegerea rutei. Decisesem deja asupra zonei pe care urma să o vizităm – o porțiune izolată a pădurii și câteva posibile trasee de urmat.

În cele din urmă, am intrat într-o parcare umbrită în care erau deja o duzină de mașini parcate.

— Acela e un aparat de taxat? întreabă Fin, pierzându-și buna dispoziție.

— Oh! Da. Așa se pare.

Nu luasem în calcul și prețul parării.

— Am doar o bancnotă de 5 lire, a răspuns Fin, pipăindu-și buzunarele.

— Am eu mărunț, spun eu. Plătesc pentru cinci ore?

— În regulă.

— Așteaptă. Am să verific tariful.

Am deschis portiera mașinii și am pășit pe amestecul de noroi și pietriș până la aparat, cercetând prețurile de pe panou. Am tresărit când am văzut costul și m-am întors spre mașină. Fin coborâse și stătea sprijinit pe partea șoferului.

— Costă 4,80 lire, am strigat eu, ușor dezamăgită. Vrei să mergem în altă parte?

— Este deja 11.30. Care e tariful pentru patru ore?

— 3,90, am strigat eu, verificând panoul. Încă o sumă destul de mare, dar făcusem atâta drum...

— Da, hai să o facem. Oricum, ar trebui să fie suficiente patru ore.

— Bine. M-am întors să introduc monedele și am așteptat ca aparatul să-mi elibereze tichetul de parcare. Fiecare liră pe care o aveam era prețioasă, dar speram că o zi în aer curat, înconjurați de natură ne va ridica moralul. Uneori, sunt lucruri mai importante în viață decât banii.

În ciuda faptului că soarele strălucea, aerul înghețat ne tăia respirația și ne înțepa fețele. Dar mergeam în pas vioi și curând ne-am încălzit. Am ajuns, în cele din urmă, în inima pădurii, departe de drum și de case, departe de muncă, de oameni și de probleme. Luasem decizia corectă să propun această ieșire. Mă simțeam mai relaxată decât am fost vreodată în ultimele luni. Soarele își făcea simțită prezența, strecurându-se printre crengile copacilor, în timp ce la umbră se mai vedeau încă zone înghețate.

Un trosnet de crengi mă face să îmi întorc capul.

— Fin, uite! Îi fac un semn în față, la stânga noastră. Printre copaci își fac apariția doi ponei sălbatici. Ne-am oprit să ne uităm la ei. Animalele nu au părut uimite de prezența noastră, ci, pur și simplu, treceau la câțiva metri de locul în care ne

aflam. Câteva secunde mai târziu, alți șase ponei au apărut printre copaci, urmărind același traseu ca și cei de mai devreme.

Fin a făcut câțiva pași în spate.

— Nu îți fac nimic, am spus eu.

— De unde știi tu?

— Am mai văzut astfel de animale în sălbăcie.

Nu le pasă de noi.

Nu cred că Fin m-a crezut pe cuvânt și s-a relaxat doar după ce poneii au dispărut în pădurea din spatele nostru.

Ne-am întâlnit apoi și cu o cireadă de vaci, dar de data asta ne-am asigurat că nu ne apropiem prea tare de ele, de frică să nu fim luați în coarne. Am făcut fotografii artistice cu telefonul cu trunchiuri de copaci contorsionate și pânze de păianjen înghețate. Fin a insistat să-mi facă și mie poze, dar când a venit rândul lui, a refuzat vehement, așa că a trebuit să-i fac poze când nu era atent. Am râs și ne-am sărutat, parcă am fi fost într-o bulă perfectă de fericire. Niciunul din noi nu a adus vorba de chestiuni cotidiene, ci doar ne-am bucurat de moment.

— Mi se face foame, a spus Fin în cele din urmă, căscând. Ce ai zice să mâncăm ceva?

Am încuviințat, cu stomacul chiorăind. Adusesem de-acasă sandviciuri cu brânză și salată și un termos cu ceai pe care Fin îl căra într-un rucsac mic.

— Hai să ne așezăm aici, a spus Fin, arătând spre un trunchi de copac căzut într-o poiană, departe de cărare, cu rădăcinile noroioase la vedere.

M-a condus de mână și ne-am așezat la jumătatea trunchiului. Apoi mi-a înmânat sandviciul și am stat în tăcere, bucurându-ne de liniștea care ne înconjură. Aerul era doar din când în când brăzdat de strigătul ciudat al vreunei păsări și de foșnetul ocazional făcut de vreo creatură din tufișuri.

— Nu m-am săturat, a spus Fin, băgând în gură ultima bucată din sandvici.

— Uite, ia ce a mai rămas dintr-al meu, i-am spus, dându-i jumătate de sandvici.

— Ești sigură?

— Îhî. Mie mi-a ajuns.

Adevărul este că l-aș fi putut mânca, dar preferam să i-l dau lui, dacă încă îi era foame.

— Merci. Apropo, cât e ceasul?

Mi-am scos telefonul din buzunar și am exclamat uimită:

— Uau, e deja ora 2.00. Ar trebui să ne întoarcem.

— Mai întâi să bem niște ceai ca să ne mai încălzim puțin.

L-am privit cum termina de mâncat sandviciul, cu maxilarul pătrat în mișcare și o șuviță de păr blond murdar căzându-i pe un ochi. Voiam să îl sărut din nou, dar, nu știu de ce, m-am simțit ciudat de timidă. De obicei, el era cel care iniția totul.

Zece minute mai târziu, ne-am strâns lucrurile și am făcut câțiva pași spre cărare, întorcându-mă să văd ce îl reținea pe Fin.

— Mergi în direcția greșită, a spus el, stând lângă un copac prăbușit.

— Nu, parcare e într-acolo, am răspuns eu.

Nu aveam nicio îndoială. Știam asta pentru că puteam să văd mușuroiul de furnici pe lângă care trecusem mai devreme. Era construit lângă o buturugă, iar tata ne spunea mereu că ele își construiesc mușuroiul cu panta mai îngustă spre sud. Știam cum să-mi găsesc drumul prin pădure, ghidându-mă după copaci, după șanțuri și după alte astfel de indicii. Copii fiind, pescuiam, vânam și făceam toate celelalte lucruri în natură care deveniseră a doua noastră fire.

— Va trebui să ne grăbim, am spus eu. Tichetul nostru expiră în mai puțin de o oră.

— Anna, e pe aici, a spus el încruntat, clătinând din cap ca și cum aș fi fost un copil care făcuse ceva greșit.

— Acolo e un mușuroi de furnici, am încercat eu să-i explic. Am trecut pe lângă el când am venit.

— Da, pădurea e plină de mușuroaie de furnici. Haide, să mergem, a spus Fin.

Mi-am mușcat limba. Fin era încăpățânat. Știam că nu avea să cedeze. Trebuia să fac cum zice el și la un moment dat să încerc să îl readuc pe drumul cel bun. Am mers de-a lungul potecii aproximativ 20 de minute, îndreptându-ne în direcția total greșită. În capul meu, încercam să găsesc o modalitate de a-i spune că nu o să ajungem nicăieri, însă toate variantele păreau să fie începutul unei certe, iar eu nu voiam să stric acea zi perfectă. Știam totuși că, dacă continuam să mergem pe acest drum, nu făceam decât să ne îndepărtăm și mai tare de mașină. Mi-aș fi dorit ca măcar unul din noi să fi avut semnal la telefon.

— Ești bine? m-a întrebat el, luându-mă de mână.

— Da.

— Pentru că pari cam tensionată.

— Nu. Sunt doar tristă că se termină ziua. A fost plăcut departe de muncă și de toate responsabilitățile.

— Mie îmi spui.

M-a tras spre el și ne-am oprit pentru o secundă să ne sărutăm. Când mă ținea așa în brațe era ca și cum în lume nu mai exista nimeni și nimic în afară de noi. Deși eram împreună de aproape cinci ani, încă mă simțeam cea mai norocoasă fată din lume.

— Ce ai zice dacă ne-am opri la un pub în drum spre casă? m-a întrebat el. Să mai lungim puțin ziua?

Nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult, dar știam că nu aveam să o facem.

— Nu prea ne permitem, am răspuns eu. Ce-ar fi să cumpărăm două beri pentru acasă?

— Nu e același lucru, dar bine, fie, Domnișoara Realistă, mi-a răspuns el, dându-și ochii peste cap și zâmbind ca să îmi arate că nu este prea supărat.

După alte 15 minute de mers pe același traseu, cărarea continua în trei direcții diferite. Știam că trebuie să o luăm fie la dreapta, fie la stânga și să încercăm să ajungem pe drumul cel bun, dar, evident, Fin a ales traseul care se întindea drept înainte.

— Am senzația că nu mergem în direcția bună, am zis eu.

Fin a râs.

— Anna, ești varză cu orientarea. Vom fi în parcare în cel mult jumătate de oră și promit să nu-ți scot ochii că am avut dreptate.

Am tras adânc aer în piept și l-am lăsat să mă conducă mai departe în pădure, dorindu-mi să fi fost suficient de curajoasă să-mi susțin punctul de vedere de așa manieră cât să nu provoc o ceartă.

Pe măsură ce soarele apunea, frigul ne pătrundea prin haine și, oricât de repede am fi mers, mâinile și picioarele noastre tot reci erau. Biletul de parcare expirase deja de mai bine de o oră, iar noi încetasem să mai pălăvrăgim. Curând avea să fie întuneric.

— Fin... am deschis eu gura, dar el m-a oprit brusc.

— Cred că am luat-o în direcția greșită la ultima ramificație, a spus el. Hai să ne întoarcem. Cred că știu pe unde trebuie să mergem.

Am răsuflat ușurată când ne-am întors în cele din urmă și ne-am îndreptat în direcția cea bună. Fără să mai spună un cuvânt, Fin m-a lăsat pe mine să călăuzesc drumul spre mașină. Nu după mult timp, soarele a apus și a început să se întunece, doar un sfert de lună luminându-ne calea. Am trecut pe lângă trunchiul de copac unde ne-am luat prânzul – acesta a fost locul în care totul a luat-o în direcția greșită. Am zărit poteca pe care venisem dinspre parcare, recunoscând mușuroiul

de furnici, amintindu-mi de alți copacii căzuți, de tufișurile de ilex¹²¹ și șanțurile de scurgere.

Ne-a trebuit încă o oră și jumătate să ajungem la parcare, cu mâinile amortite, picioarele înghețate și cu buna dispoziție distrusă. Se făcuse deja 6.00 și în parcare mai era o singură mașină – o dubă cu farurile aprinse, iluminând mașina noastră.

— Ce naiba? a exclamat Fin, dându-mi drumul la mână și pornind hotărât spre mașina noastră.

Cineva într-o vestă reflectorizantă se apleca peste parbrizul mașinii. Încercau oare să o fure? L-am urmat pe Fin, frica luând locul oboselii.

— Hei! a strigat el. Ce faci acolo?

Bărbatul cu vestă ne-a privit scurt, apoi ne-a făcut semn spre parbriz.

— Cred că glumești! a izbucnit Fin, smulgând plicul de sub unul din ștergătoarele noastre înghețate și fluturându-l spre bărbat.

Umerii mi s-au prăbușit când mi-am dat seama că probabil bărbatul era vreun reprezentant al administrației locale și că ne lăsase în geam o amendă. Poate că nu era prea târziu să fac apel la latura lui sensibilă.

— Îmi pare atât de rău, am spus eu. Ne-am rătăcit în pădure și de aceea am depășit timpul alocat.

— Nu ar trebui să vă abateți niciodată de la drum, a spus bărbatul, cu o voce profundă și un accent de la țară.

— Haide, omule, a spus Fin cu vocea blândă, înclinându-și capul. Las-o mai moale. Nu ne permitem să primim o amendă.

— Prea târziu, ne-a spus el dând indiferent din umeri. E în sistem acum, nu pot să fac nimic. Puteți face o contestație în scris dacă doriți.

— Nu o poți șterge din sistem? a întrebat Fin, cu brațul întins, încercând să-i dea înapoi bărbatului plicul galben de plastic pe care scria AMENDĂ.

— Nu, nu se poate.

— La naiba, omule! Fin se apropie de el, chinuindu-se să-i îndese plicul în buzunar.

— Fin! am intervenit eu, punându-i o mână pe braț. Lasă-o baltă. Vom scrie consiliului. Le vom explica cele întâmplare.

— Întoarce-te, Anna. Asta e între mine și idiotul ăsta, a spus el, apoi l-a împins pe bărbat.

Deși bărbatul era mai scund decât Fin, era mai bine făcut și mai în vârstă. Dacă avea să se ajungă la luptă, nu credeam că Fin avea să piardă.

— Uită-te acolo, l-a îndemnat bărbatul, arătând spre ceva de deasupra aparatului de taxare. E o cameră de supraveghere. Dacă mai pui mâna pe mine o singură dată, am să chem poliția să deruleze filmarea. Am mai dus tipi d-ăștia ca tine la tribunal. Pot să o fac din nou.

Din fericire, cuvintele bărbatului au fost suficiente pentru a-l face pe Fin să cedeze.

— Idiotule, a bâiguit Fin, făcând un pas în spate. Haide, Anna, a spus el, deschizând portiera mașinii și urcându-se la volan. Ce cretin, a mormăit Fin în timp ce eu urcam în mașină. Pun pariu că sistemul ăla de supraveghere nici măcar nu funcționează.

Mi s-a uscat gâtul când a desfăcut plicul.

— 70 de afurisite de lire! a exclamat el. Trebuie să fie o glumă.

M-a cuprins panica. Nu ne puteam permite să o plătim.

— Nu pot să cred că au agenți de trafic care patrulează într-o zi de duminică, am spus eu.

— Ce mai zi nemaipomenită, a oftat Fin, aruncând plicul cu amenda pe bancheta din spate. A stins apoi lumina din interiorul mașinii și a pornit motorul.

— Ar trebui să dau cu mașina peste ticălos.

Mașina a ieșit scârțâind din parcare, periculos de aproape de agentul de trafic, roțile noastre din spate derapând pe suprafața înghețată.

— Ai grijă! am spus eu, prinzându-mă de bord.

Fin mi-a ignorat avertismentul, împleticindu-se pe drum și aproape băgându-ne într-un șanț. Nu a spus nimic în timp ce respira și redresa mașina. Ne-am îndreptat către casă – mânia lui plutind în aer, iar sentimentul meu de vinovăție amplificându-se în liniște. Nu ar fi trebuit să sugerez să ieșim. Fusesse o idee proastă și extravagantă. Ar trebui să mă revanșez față de Fin, dar știam că nu era momentul. Nu avea dispoziția necesară să îmi asculte scuzele. Trebuia să aștept până când avea să se mai liniștească.

Capitolul zece

2017

Ceața rece ca gheața s-a risipit în cele din urmă, iar eu privesc lung pe geamul de la bucătărie norii cenușii care întunecă orizontul și oceanul întunecos și tulbure de dedesubt. De obicei, știu cum să-mi ocup timpul cu tot felul de activități – întâlniri cu prietenele, alergat pe plajă, exerciții la sala de sport, spa, programări la manichiură, programări la coafor, cumpărături, citit –, dar de când am primit mesajul, nu-mi stă capul la nimic altceva. Will a fost plecat toată dimineața. Nu a vrut să-mi spună unde se duce. Mi-a spus că e secret. Nu sunt mare admiratoare a surprizelor și a secretelor, paradoxal, având în vedere secretul pe care-l păstrez față de soțul meu. Dar îmi doresc să nu-mi bat capul cu asta. În schimb, încerc să găsesc o soluție, acum că știu că nici nu se pune problema să plecăm din țară deocamdată.

Tresar când aud telefonul zumzâind pe blat – e mai degrabă un apel decât un mesaj text. Mă întorc și mă îndrept spre el. Mâinile mi s-au umezit și am nervii întinși la maximum. Văd poza de profil a lui Will pe ecran și mă relaxez imediat.

— Bună, îi spun eu. Unde ești? Ce pui la cale?

— Sunt afară, în mașină.

— Ești afară? întreb eu, mirată. De ce mă sună de afară?

— Poți să-mi faci o favoare? mă întreabă el. Du-te în bucătărie și așază-te pe canapea.

— Poftim? întreb eu, speriată. Ce se întâmplă?

— Poți să faci asta, Anna.

— E totul în regulă? întreb eu, inima bătându-mi puternic.

Sunt tentată să mă duc în sufragerie să mă uit pe fereastra din față.

— Totul este în regulă, spune el. Nu pare nici speriat, nici îngrijorat. De fapt, mi se pare chiar că e... entuziasmat.

Chiar atunci aud un sunet strident.

— Ce e zgomotul acela? E cineva cu tine? Vin să...

— Anna! mă întrerupe el. Poți măcar o dată în viață să faci cum îți cer?

— Scuze, îi spun eu, încercând să mă liniștesc. Vrei să mă duc să mă așez pe canapea? Cea din bucătărie?

— Da. Te rog.

— Bine...

Mă îndrept spre canapea și mă așez, apoi îmi încrucișez picioarele, dar le îndrept repede.

— M-am așezat.

— Bun. Acum închide ochii.

— De ce trebuie să...

— Anna! Te rog.

— Bine, bine, o să închid ochii. Gata.

— Bun. Acum o să închid și o să intru în casă.

Deschid repede ochii pentru a finaliza apelul și pentru a mă ridica să-mi pun telefonul pe măsuta de cafea, apoi îi închid la loc, simțindu-mă ușor ridicolă. Aud ușa de la intrare deschizându-se, apoi închizându-se. Apoi pași care se apropie.

— Nu-i deschide încă, îl aud de Will spunând. Pare entuziasmat.

Simt un miros slab de malț și nu-mi dau seama ce este.

— Bine, spune el. În câteva secunde poți să-ți deschizi ochii, dar, te rog, nu țipa și nu face mișcări bruște, în regulă?

— Will, mă sperii.

— Poți să deschizi ochii.

Fac așa cum îmi spune și trebuie să clipesc de câteva ori pentru a-mi reobișnui ochii cu lumina. Îl văd pe Will în fața mea, ținând ceva în brațe. Acel ceva se mișcă. Îmi țin respirația.

— Oh, uau! Este adorabil, șoptesc eu.

— E un băiețel de 12 săptămâni, Anna. Și este al tău, spune el și ochii îi strălucesc.

Mă uit lung la cățelușul cu ochi căprui și blăniță cârlionțată care adulmecă cu nesaț aerul din jurul lui. Sunt atât de emoționată, încât nu-mi găsesc cuvintele. Will se așază lângă mine și mi-l pune în brațe. Cățelușul începe să mă adulmece și să se joace cu puloverul meu tricotat, în timp ce eu încep să-l mângâi ușor, minunându-mă de blănița lui moale.

— Îți place? mă întreabă Will, mângâindu-l pe cap.

— Îl ador, îi răspund eu în șoaptă, luptându-mă din răspuțeri să nu plâng.

Simt că sunt pe punctul de a avea o cădere nervoasă. Știu că aceste lacrimi nevărsate nu sunt doar despre cățeluș, sunt despre atât de multe alte lucruri. Trag aer în piept și mă scutur:

— Nu-mi vine să cred că mi-ai luat un câine.

Mă întind spre el și-l sărut ușor.

— Îți mulțumesc.

Mi-am dorit un câine toată viața mea, dar mama și tata nu au stat niciodată suficient de mult timp într-un loc pentru a-și putea lua un astfel de angajament.

— E felul meu de a-ți arăta că îmi pare rău că am fost un bou ieri, îmi spune el.

— Despre ce vorbești?

Nu știu la ce se referă. Will nu a fost niciodată un bou.

— Ai vrut să mergem în Suedia, explică el, iar eu n-am reacționat prea frumos. E țara în care te-ai născut și ar fi trebuit să fiu mai înțelegător. Evident că ai dreptul să îți dorești să mergi acasă oricând vrei, fără să te simți vinovată pentru asta.

Acum e rândul *meu* să mă simt vinovată. Dorul de casă nu are nimic de a face cu dorința mea de a merge în Suedia. Vreau doar să fugim de problemele mele.

— Nu te mai gândi. Știu că ai obligații. N-a fost corect din partea mea să îți cer asta.

— O să mergem, totuși, spune el. De îndată ce am timp.

— În niciun caz! exclam eu, zâmbind. Nu acum că avem drăgălășenia asta. Nu vreau să-l las singur aici.

— Tata mi-a spus că ar fi bucuros să aibă grijă de el de câte ori avem nevoie, așa că, din punctul acesta de vedere, nu e nicio problemă, spune Will, zâmbind ștrengărește.

— Cum îl cheamă pe micuț? întreb eu, afundându-mi nasul în blănița lui.

— Nu are nume încă, spune Will. M-am gândit că ar trebui *tu* să-l botezi.

— Hm...

Mă uit la el și mă gândesc pentru un moment.

— Nu ți-a venit nicio idee? întreabă Will, luându-l pe micuț din brațele mele și pupându-l.

— Ce zici de *Bo*? întreb eu. Mi se pare că are față de *Bo*, nu crezi? Și sună bine și în engleză, și în suedeză.

— *Bo*, spune Will, uitându-se la cățelul din poala lui. Ce părere ai, *Bo*? Îți place numele tău?

Bo începe să latre ușor, iar Will și cu mine bufnim în râs.

— Bun, așa rămâne. *Bo*, spune Will.

Cu Will și cu *Bo*, reușesc să nu mă mai gândesc la cele mai negre scenarii, dar, dincolo de aparențe, frica încă mocnește și știu că nu mai pot continua așa prea mult timp. Nu mai am poftă de mâncare și am constant stomacul ghem. Știu că asta nu o să treacă de la sine, dar mintea mea nu vrea să proceseze ce se întâmplă. Numai gândul de a răspunde acelui mesaj îmi provoacă greață. Îmi îngrop capul atât de adânc în nisip, încât sunt în pericol să mă sufoc.

•

După o zi de joacă minunată cu *Bo*, Will a plecat la restaurant, lăsându-mă pe mine și pe *Bo*

ghemuți pe canapeaua din sufragerie. E doar ora șase după-amiaza, dar noaptea se apropie deja, întunericul răspândindu-se pe cer asemenea cernelii pe hârtie. Bo sforăie lângă mine pe-o pernă, epuizat după o zi plină. Urmează prima lui noapte departe de mama lui și simt că trebuie să-l protejez.

Cred că aș putea să mă uit la o comedie romantică în seara asta, așa că mă ridic ușor de pe canapea și mă duc să iau telecomanda pe care doamna care ne ajută la curățenie a pus-o lângă televizor. În timp ce sunt în picioare, mă îndrept spre fereastră să trag draperiile. Din cauza copacilor înalți, de la geamul de la sufragerie nu se vede foarte bine aleea din fața casei, dar strada principală este încă vizibilă prin poarta electrică. Când trag draperia, văd ceva afară. Observ silueta unui bărbat sub felinarul stradal și mă cuprinde frica. Mi se pare că se uită spre mine, dar nu sunt sigură. Fac un pas în spate, mă lovesc la tibie într-o măsuță și înjur cu voce tare, trezindu-l pe Bo.

Îmi fac curaj și ridic marginea draperiei pentru a privi afară la spațiul de dincolo de porți. Dar nu e nimeni acolo. Să fi fost doar imaginația mea? Ar trebui oare să ies și să verific? Gândul de a merge singură afară în întunericul gol nu este unul plăcut. Oare chiar vreau să știu cine este acolo? Nu, nu vreau.

Trag draperiile, asigurându-mă că acoperă perfect geamul. Mă uit în jur după telefon. Nu-l găsesc pe nicăieri și, oricum, pe cine să sun? Nu pot să sun la poliție. Îl iau pe Bo în brațe, îl sărut pe cap și mergem în bucătărie, unde trag jaluzelele și draperiile și aprind lumina. Telefonul este pe blat, în bucătărie. Îl pun pe Bo jos, apoi aprind ecranul și văd că am un mesaj necitit:

Da, ai ghicit. Eu eram cel care stătea în fața casei tale. Ai face bine să răspunzi la mesaje. Nici să nu-ți treacă prin cap să mă ignori.

Telefonul îmi cade din mână și se lovește de blat. Cu coada ochiului, îl văd pe Bo cum face pipi pe covorul crem de sub masă, dar nu reușesc să procesez informația. Simt că mă sufoc. Mă prind cu ambele mâini de blat și încerc să mă gândesc.

E aici. Știe unde locuiesc. Ce Dumnezeuului o să fac?

Capitolul unsprezece

Decembrie 2012

Stăteam ghemuită pe canapea, sub o pilotă și două păături grele, plângându-mi de milă. Deși nu stăteam prea bine cu banii, fusesem nevoită să sun la serviciu să-mi iau concediu medical, pentru că gastroenterita virală mă făcea să mă simt îngrozitor. Abia dacă puteam să mănânc ceva, gâtul îmi era inflammat și uscat și mă durea tot corpul. Tot ce voiam să fac era să dorm, dar în apartament era atât de frig, încât nu mă puteam simți confortabil. Camerele noastre erau orientate spre nord, iar ferestrele cu o singură foaie de sticlă zăngăneau în vânt, lăsând aerul înghețat să pătrundă în casă. Nu aveam suficienți bani să lăsăm încălzirea pornită toată noaptea, așa că îi dădeam drumul o oră dimineața și două seara. Preferam să mă duc la serviciu unde era cald și bine decât să stau acasă.

Fin fusese drăguț în ultimele zile – mă îngrijea și îmi spunea să o iau mai ușor, că boala mea se datorează faptului că muncisem prea mult, că acele cursuri de la facultate pun prea multă presiune pe mine și că poate ar trebui să mă gândesc să renunț. A trebuit să-l liniștesc că sunt bine, că era vorba doar despre un virus. Problema era că nu mă simțeam bine deloc.

Nu aveam cu cine să vorbesc. Sian și cu mine ne cam îndepărtasem cumva în ultimul an. Fin nu se înțelegea cu prietenul lui Sian, care lucra în domeniul bancar, iar eu eram fie prea obosită, fie prea ocupată să ne întâlnim doar noi două. Uneori, comentam la postările ei de pe rețelele de socializare și din când în când ne trimiteam mesaje, dar cam atât. Și nu eram suficient de apropiată de colegii de la facultate și prietenii de la muncă, încât să discut și altceva în afară de ei bine,

facultate și muncă. Bineînțeles că nu le puteam spune părinților mei cât de izolată și de epuizată mă simțeam, căci nu aș fi suportat să o aud pe mama spunându-mi că avusese dreptate de la bun început. Cât despre ei, aveam nevoie ca ei să creadă că sunt cea mai fericită persoană din lume.

Nici nu se punea problema să discut cu Fin despre sentimentele mele. Nu pentru că nu i-ar fi părut, ci pentru că, dacă i-aș fi spus ce simt cu adevărat, ar fi luat totul personal. Ar fi crezut că dădeam vina pe el, lucru pe care nu-l făceam. Somnul era singura mea evadare – un mod de a bloca anxietatea din mintea mea, frica din stomac. Parte din mine se întreba dacă nu cumva boala mea era legată mai degrabă de starea mea de agitație decât de vreun virus real.

Clinchetul unei chei în yală m-a trezit din somnul de veghe și mi-am deschis ochii, privind de sub pilotă.

— Hei!

Fin a intrat, scrutând cu ochii camera slab luminată. Mi-am întors privirea spre locul în care se uita el, dându-mi seama de dezordine – vase nespălate și lucruri aruncate peste tot. M-am simțit cuprinsă de vină. Stătusem acasă toată ziua și nu ridicasem un deget.

— Bună, am spus eu, cu o voce răgușită, așezându-mă în poziție șezândă, încercând să par mai trează decât mă simțeam.

— Cum te simți? a întrebat el.

— Puțin mai bine, l-am mințit eu, observând în mâna lui o geantă mare de transport. Una de la serviciu. Ce este asta? Ai primit ceva de la magazin?

— Aș vrea eu, a spus el, așezându-se pe brațul canapelei. Nu. E un costum de neopren pentru iarnă. Un chilipir. Ar fi trebuit să fie 400 de lire, dar se pare că are ceva defecte și a fost returnat, așa că Damian mi-a spus că mi-l lasă la 100 de lire.

Am simțit un gol în stomac. Făcea mișto de mine? Nu-și dădea seama ce probleme financiare aveam? Nu aveam nici măcar o liră pusă de-o parte, să nu mai vorbim de 100!

— M-am gândit că, dacă nu-mi cumperi un cadou de Crăciun, atunci acesta ar putea fi... știi tu, cadoul meu de Crăciun, a spus el, cu ochii larg deschiși, de parcă tocmai îi venise o idee grozavă.

Nici măcar știam ce să-i răspund. Aș fi vrut să țip la el, să înjur ca un birjar, dar știam că nu voi face asta. Nu aș fi putut face față unei confruntări. Nu aveam forța mentală necesară pentru asta. Fin mă speria când se enerva – era rece, mânios. Cum aș fi putut să tac, totuși? Trebuia să-l fac să înțeleagă faptul că nu ni-l permiteam, că situația noastră financiară era precară. Am simțit lacrimile fierbinți alunecându-mi pe obraji și înțepându-mi pielea.

— Ce? Ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva? m-a privit el, încruntat.

— Nu ne permitem, Fin. La costum, mă refer. Abia dacă ne permitem să plătim chiria, mâncarea și facturile. Suntem mai mult decât lefteri. Nu cred că avem destui bani nici măcar pentru încă o lună. Suntem deja în rahat.

— Totul va fi bine, a zis el. Nu poate fi atât de rău. Amândoi lucrăm.

— Câștigăm amândoi minimumul pe economie. Știi măcar care sunt cheltuielile noastre în fiecare lună?

— Și ce vrei să fac în legătură cu asta? a spus el, încruntându-se. Nu pot să-mi găsesc peste noapte un loc de muncă mai bine plătit.

— Nu ne permitem costumul de neopren, am spus eu, iar când i-am întâlnit privirea, i-am citit dezamăgirea în ochi.

Costumul pe care îl avea era antic, destrămându-se pe la cusături. Nu îi mai ținea de cald în apa înghețată. Știam că avea nevoie de unul nou și îmi era milă de el. Dar, în același timp, aveam nevoie

de mâncare și de încălzire – un acoperiș deasupra capului. Trebuia să ne gândim la priorități.

— La naiba! a înjurat el, ridicându-se de pe brațul canapelei, aruncând punga pe podeaua bucătăriei și ieșind din apartament trântind ușa în urma lui.

Am dat pilota la o parte și am reușit cu greu să mă ridic în picioare, cu inima bătându-mi nebunește în piept. Ar trebui să merg după el? Nici măcar nu eram îmbrăcată. Nu eram suficient de puternică. Până la urmă, avea să se calmeze. Anul acesta, niciunul din noi nu avea să primească cadouri de Crăciun. Eram norocoși dacă nu eram obligați să-l implorăm pe tatăl lui Fin să ne lase să stăm în șopronul lui.

Încercasem de mai multe ori să-i spun lui Fin că nu o ducem prea bine cu banii, dar el nu m-a luat niciodată în seamă, ignorând situația precară în care ne aflam. Își folosea întotdeauna soldul bancar actual pentru a stabili câți bani avea de cheltuit, uitând cu desăvârșire de facturile care trebuiau plătite la fiecare sfârșit de lună. Prin urmare, întotdeauna scoteam mai mult decât aveam în cont și trebuia să lucrăm ore suplimentare pentru a putea acoperi toate cheltuielile. Nu voiam să fiu cea care îi atrage atenția în fiecare lună asupra problemelor financiare, dar dacă eu nu o făceam, atunci cine? Îmi doream să ne fi putut întoarce la zilele de început, când nu trebuia să ne facem griji pentru toate astea. Acele zile petrecute pe plajă, când nu ne mai săturam unul de celălalt și dragostea era singurul lucru la care ne gândeam.

M-am târât spre bucătărie ca să mă apuc de spălat vasele. Atunci mi-am dat seama că laptele înghețase în castroane. Era ridicol. Trebuia să dau puțin drumul la căldură. Măcar cât făceam curat și apoi aveam să-l închid când mă băgăm înapoi în pat. Mi-am târât picioarele până la termostat și am apăsat butonul de pornire. Sunetul cazanului care

s-a aprins m-a înveselit pentru moment. Dar asta nu schimba cu nimic faptul că Fin era absent nemotivat. Mă întrebam unde se dusesse, dacă ieșise la o plimbare sau dacă se dusesse la vreun prieten. Pe de-o parte, îmi doream să vină acasă, dar, pe de altă parte, îmi era teamă de momentul în care avea să intre pe acea ușă. Era oare vina mea că nu aveam bani? Dădeam oare dovadă de egoism dorindu-mi să termin acel curs de management? Poate că ar trebui s-o las baltă și să-mi iau mai multe ore la muncă în schimb, dar știam că asta nu ar face decât să lungească dezastrul acesta financiar în care eram. Ce șanse aveam să ne căsătorim și să avem o familie, dacă abia puteam să avem grijă de noi? Am strâns toate farfuriile și toate tacâmurile în chiuvetă, apoi am pus puțină apă în fierbător, așezându-mi palmele pe vasul de plastic în timp ce se încălzea.

Mi-a luat aproximativ jumătate de oră să fac casa să pară vag ordonată. Încălzirea centrală și o cameră curată m-au făcut să mă simt mai puțin distrusă. Cel puțin când venea Fin avea să fie întâmpinat de o atmosferă mai primitoare. Mi-am verificat telefonul, dar nu aveam niciun mesaj. Urma să-l sun dacă nu venea până la 8.00. Am decis să mă uit puțin la televizor în timp de așteptam.

La opt încă nu primisem niciun semn de la el, așa că m-am ridicat anevoie de pe canapea și m-am dus să opresc centrala. Imediat, temperatura din cameră a început să scadă. După ce m-am târât înapoi în cuibul meu din păături de pe canapea, i-am trimis două mesaje, dar ambele au rămas fără răspuns. Mi-am făcut, în cele din urmă, curaj să-l sun, dar mi-a intrat direct căsuța vocală. Era oare supărat pe mine? Mă ura pentru că îi cerusem să returneze costumul de neopren? Am încercat să mă gândesc la o viață fără el, dar nu mi-o puteam imagina, întreaga mea existență orbita în jurul lui. În jurul nostru. Fără el nu știam ce aș fi făcut, în ce

direcție să o apuc. Îmi simțeam capul pulsând. Ce ar fi trebuit să fac?

•

Am dormit iepurește pe canapea, salteaua de pe patul nostru fiind atât de rece, încât nu aș fi putut să mă așez pe ea fără ca Fin să fie acolo să mă încălzească. În ciuda faptului că eram învelită cu două păături, am tremurat ca varga toată noaptea. M-am trezit din oră în oră panicată, întristându-mă de fiecare dată când îmi dădeam seama că Fin încă nu se întorsese acasă. Îmi ardea gâtul, ochii îmi erau umflați de lacrimi și epuizare. Mă uitam întruna la telefon, dar degeaba. Niciun mesaj. Oare pe unde umbla?

În cele din urmă, la 6.30 dimineța, am reușit să mă dau jos din pat, am pornit boilerul și l-am mai sunat o dată pe Fin. Și de data aceasta mi-a intrat căsuța vocală și am simțit că îmi vine să arunc cu telefonul prin cameră.

Asta fusese tot? Se terminase? Nu ar fi trebuit niciodată să-i cer să returneze costumul. Ne-am fi descurcat noi cumva. Nu meritase toate astea. Mi-am dat seama că aș fi făcut orice să-l fac să se întoarcă acasă la mine și să ne împăcăm. În ciuda tuturor lucrurilor, îl iubeam încă cu aceeași intensitate ca la începutul relației noastre.

M-am târât înapoi în culcușul meu și am rămas cu privirea ațintită la broboanele de vopsea de pe perete și la pojghița de gheață care acoperea interiorul ferestrei. Prin perete, puteam auzi alarma deșteptătoare a vecinului. În stradă, mașina de gunoi făcea un tămbălău de nedescris. Toate aceste zgomote cotidiene cu care mă obișnuisem nu însemnau nimic fără Fin. Mă simțeam ca o străină în propria mea casă.

Și atunci, în sfârșit, am auzit sunetul pe care-l așteptam – pași pe palier, o cheie în yală. Inima a început să-mi bată mai tare. Am tras adânc aer în piept, pregătindu-mă pentru orice avea să urmeze.

— Doamne Dumnezeule, e mai frig aici decât afară, a exclamat el, intrând în cameră ciufulit și îmbujorat.

Nu părea nici nervos, nici supărat, a dat doar din cap și a schițat un zâmbit.

— Bună.

— Bună, i-am răspuns eu, cu inima în gât.

— Anna, îmi pare rău.

La auzul acestor cuvinte, toată furia și toată supărarea s-au topit pe loc.

— Și mie. Bineînțeles că poți păstra costumul. Am fost...

— Nu, nu, aveai dreptate în legătură cu tot, a spus el, închizând ușa în urma lui și așezându-se lângă mine pe canapea.

Mi-a luat fața în palme și m-a sărutat apăsător, apoi s-a lăsat pe spate și a închis ochii pentru o clipă.

— Îmi pare rău, Anna. Am fost un nesimțit. Îmi pare rău că am plecat așa. Nimic din toate astea nu e vina ta. Doar că... pur și simplu, nu știu. Mă înfurii atât de tare și sunt frustrat tot timpul.

— Știu, știu.

— În fiecare zi văd oameni care intră în magazin și dau 500 – 600 de lire pe un costum de neopren nou, pe o placă nouă de surf, pe haine și încălțăminte, și mă întreb cum fac. Cum au ajuns în situația în care viața lor este atât de ușoară? Și de ce sunt viețile noastre atât de grele? Vreau să am grijă de tine. Vreau să avem o viață ușoară și fericită. Cocina asta, nu aici îmi doresc eu să stăm.

— Nu o să stăm aici pe veci, i-am spus eu. Lucrurile o să meargă mai bine.

— Ascultă-mă, Anna, mi-a spus el, pe un ton mai serios. Dacă nu facem ceva, atunci nimic nu se va schimba. O să continuăm să muncim pe un salariu de nimic, doar pentru a îngheța într-un pat ca ăsta de rahat, fără nicio speranță că lucrurile se vor schimba. Dar m-am gândit... există o modalitate mai bună... decât asta.

Speram să fi ajuns, în cele din urmă, la vorba mea și să-și fi dat seama că trebuia să se înscrie la facultate sau să urmeze cursuri de perfecționare, dacă doream să ieșim vreodată din situația asta. Că, în sfârșit, avea să facă ceva concret. Ceva ce ne-ar scoate din mocirlă.

— Îți aduci aminte de idiotul de Williams? Nu vreau să se adeverească ce a spus despre mine. Nu vreau să fiu un ratat toată viața. Înțelegi?

— Fin, nu ești un ratat. Williams habar nu avea ce spune.

— Ba da, Anna, *sunt*, a oftat el, făcând o pauză să-și dreagă vocea, apoi a continuat. Dar nu mă las așa ușor. Am câteva idei. Sunt un pic cam radicale, dar una dintre ele s-ar putea să meargă. Fiecare variantă la care m-am gândit fie este un joc de noroc, fie înseamnă ani de zile de muncă pe brânci. Dar așa cred că ne-am putea schimba viața.

Pentru prima dată în ultimele zile nu mă mai simțeam așa de distrusă. Am permis unei raze de speranță să se strecoare în gândurile mele. Nu-l mai văzusem niciodată atât de entuziasmat și de hotărât.

— Ei bine, spune-mi. Ce idei ți-au venit?

— Te rog doar să ai răbdare să-ți explic, bine?

Am încuviințat.

— Niciunul din noi nu este bogat, nu-i așa? Nu avem părinți bogați și nu ni s-a dat de pomană. Trebuie doar să ne croim drumul, practic, din nimic.

— Ne avem unul pe altul, am spus eu, zâmbind.

— Da, așa e, dar avem nevoie de mai mult de atât pentru a trăi. Avem nevoie de un loc al nostru, de haine, de mâncare; de căldură.

— Da, mi-ar prinde bine niște căldură acum.

— Tremuri, a spus el.

Avea dreptate. Eu nici nu observasem. Îmi tremura tot corpul.

Mi-a luat palmele într-ale lui și a început să mi le încălzească.

— E mai bine?

Am încuviințat, deși și el avea mâinile la fel de reci ca ale mele.

— Anna, puștii aia bogați nici nu-și dau seama cât de norocoși sunt că sunt ajutați la început de drum. Ei nu joacă niciodată după reguli. Am putea spune chiar că ei trișează. Nu și-au petrecut nici măcar o zi din viață luptându-se.

— Presupun. Dar ei sunt o minoritate. Majoritatea oamenilor trebuie să se lupte la fel ca noi. Poți înnebuni gândindu-te la ce au alții. Nu merită să-ți lași mintea să se gândească la astfel de lucruri.

Fin a clătinat din cap, apoi a spus:

— Dar de ce să ne chinuim, când sunt și alte variante?

— Cum ar fi?

— Anna, te-ai gândit vreodată să faci o schimbare în carieră? E greu de explicat și nu vreau să înțelegi greșit.

— Fin, spune odată ce ai de spus.

— Bine, a spus el.

S-a ridicat în picioare și s-a dus lângă fereastră. Apoi s-a întors cu fața spre mine, cu ochii sclipitori.

— Așa cum ți-am spus, am mai multe idei. Asta e doar una dintre ele. Ca s-o spun pe șleau. Anna, știi cât de atrăgătoare ești? Oriunde mergem, sunt în pericol să pocnesc fiecare tip din cameră doar pentru că te privește. Ai putea avea pe oricine dorești.

Vorbele lui m-au făcut să roșesc și am simțit furnicături pe piele, dar nu eram sigură că îl cred. Și nici nu înțelegeam unde vrea să ajungă cu asta.

— Ei bine, mă gândeam că nu avem nici cariere excelente, nici bani, nici alte bunuri. De fapt, chiar acum, putem considera că frumusețea ta este singurul nostru bun de preț.

— Bun de preț?

— Deci... ce ar fi dacă... Anna, te-ai gândit vreodată să devii escortă?

— Să devin *ce*?

Eram destul de sigură că știu despre ce vorbește, dar nu-mi venea să cred că el chiar îmi cerea asta.

— Nu e nimic rău în asta. Practic, ieși cu bărbați care nu sunt în stare să obțină o întâlnire reală.

— Îmi propui să devin prostituată?

Cu siguranță nu vorbea serios.

— Nu! O escortă. Mergi doar la întâlniri. Nu trebuie să te culci cu ei.

— Oh, sigur, bine, și tu ai putea fi – cum li se spune? – un gigolo. Am bufnit eu în râs clătinând din cap. Da, sigur. Foarte amuzant. Țasta e planul tău?

Fin a încuviințat.

— Fin!

— Ce? a rânjit el. E un plan bun pentru a ne îmbogăți.

— Fin, *nu* fac așa ceva pentru bani. Ce fel de femeie crezi că sunt?

— Tot ce-mi doresc este să fiu cu tine, a spus el. Dar îmi e teamă că, dacă continuăm așa – lefteri, bolnavi, zbatându-ne, certându-ne –, vom ajunge să ne urâm unul pe altul. Planul meu are de-a face mai mult cu iubirea decât cu banii.

La auzul explicației lui nu m-am putut abține să nu ridic din sprâncene. Planul lui Fin avea cu siguranță mai mult de-a face cu banii. Dar dacă continuam tot așa, relația noastră nu avea să reziste. Am decis să mă prefac, în glumă, că sunt de acord cu el.

— Și cam la ce tarif te-ai gândit pe oră? O sută? Două sute?

— Cel puțin, a rânjit el, venind din nou lângă mine pe canapea. Dacă aș avea bani, eu aș plăti și mai mult să ies cu tine.

— Chiar și când arăt așa? Cu părul nespălat, cu pijamaua jerpelită, cu frisoane din cauza gripei?

— Pe unii bărbați s-ar putea să îi excite asta.

— Ce scârbos, l-am înghiontit, împingându-l în brațul canapelei. Nu ar fi mai puțin neplăcut – nu știu – să spargem o bancă? am spus eu și am râs.

— M-am gândit și la asta, crede-mă. Dar nu, ar fi mult mai greu să spargem o bancă și nu am putea cheltui banii aici. Ar trebui să fugim. În felul acesta, am face bani în mod legitim și ne-am putea vedea de viețile noastre fără să ne caute poliția.

— Deci, lasă-mă să văd dacă am înțeles bine, am spus eu. Mergem la întâlniri cu oameni bogați, câștigăm o căruță de bani și trăim fericiți până la adânci bătrâneți?

— Nu chiar, a răspuns el. *Tu* mergi la întâlniri, eu mă ocup de partea economică.

— Ca un pește? am spus eu, înclinând capul într-o parte. Da, te și văd îmbrăcat într-o haină de blană cu un lanț mare de aur la gât. Ți-ar sta bine. Ești tăcănit rău, am spus eu, apoi am închis ochii pentru câteva secunde. Mi-a venit o idee și mai bună. Ce ar fi dacă tu te-ai prostitua, iar *eu* m-aș ocupa de bani?

— Nu am face la fel de mulți bani, a clătinat el din cap.

— Da, bine. Măcar de-ar exista o soluție așa de simplă pentru toate problemele noastre – una care să nu presupună ca eu să îmi vând trupul, iar tu să porți blană, bineînțeles.

— Da, a oftat el. Măcar.

Canapeaua s-a mișcat când el s-a tras mai aproape de mine, iar eu m-am aplecat spre el, simțindu-mă mult mai bine. Discuția noastră prostească mă înveselise.

Capitolul doisprezece

2017

Mai mult decât orice, nu vreau să fiu singură în seara asta. Casa mi se pare prea mare și prea goală. Un loc cu umbre unde oricine ar putea sta la pândă. Dar dacă îl sun pe Will, mă va întreba de ce vreau să se întoarcă acasă. Îmi va pune întrebări la care nu pot să răspund.

Iau telefonul din nou și încep să tastez un mesaj.

Hei, Sian, ce faci în seara asta? Ți-ar plăcea să treci pe la mine să ne uităm la un film de duzină la televizor?

În nici zece secunde, telefonul meu bâzâie:

Da! La ce oră?

Acum?

În 20 de minute sunt la tine.

Îi trimit o față zâmbitoare cu un pupic.

Până ajunge Sian, mă duc să verific covorul pe care Bo a făcut pipi. Este distrus – cred că nici cei de la curățătorie nu-l pot salva. E numai vina mea. Will îmi spusese că trebuie scos o dată la două ore, dar au trecut mai bine de patru ore de la ultima lui plimbare prin curte.

— Îmi pare rău, băiete, spun eu, ghemuindu-mă lângă el și scărpinându-l în spatele urechilor. În seara asta nu ieșim în curte. E prea periculos. Dar, uite, poți face pipi aici, spun eu, apoi mă ridic și aduc câteva șervețele de la bucătărie, pe care le pun lângă ușă. Uite. Ți poți face nevoile aici pentru moment.

El începe să adulmece în jurul zonei și se ghemuiește imediat lângă teancul de șervețele. Îi

împing ușor fundulețul, astfel încât să mă asigur că-și face nevoile pe șervețele. Apoi îl laud. Cel puțin micuțul ăsta mă ajută să îmi mai iau mintea de la alte lucruri.

În cele din urmă ajunge și Sian. Îi deschid poarta și în timp ce ea intră cu mașina în curte, eu mă uit afară din prag, asigurându-mă că nu mai e nimeni altcineva acolo. Porțile se închid imediat ce Toyota pe care o conduce intră în curte, iar eu râsuflu ușurată.

După ce a intrat în casă și ne-am salutat, îi fac cunoștință cu Bo. Îl smotocim amândouă vreo jumătate de oră, după care Bo cade lat și adoarme la el în pătuț.

— Așadar, spun eu, turnând vin în pahare. Hai să vorbim despre nuntă. Te-ai decis ce local îți place cel mai mult?

Evident că nu-mi ascund grijile destul de bine, deoarece Sian îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Ce e? o întreb eu, lăsând sticla pe blat și încrucișându-mi brațele la piept.

— Tu să-mi spui.

— Sian, nu am nici cea mai vagă idee despre...

— Așa e, domnișoară, spune ea, aducându-și paharul de vin lângă canapea. Vreau să-mi spui de ce arăți de parcă cineva tocmai a făcut ceva în paharul tău de Chardonnay.

— Poftim? Sunt bine. Eu...

— Să spui asta cuiva care nu te cunoaște! Își trece o mână prin părul blond închis și îmi aruncă o privire care mă duce înapoi în zilele noastre de școală.

— De cât timp ne cunoaștem?

— Hm, nu știu... de un car de ani buni.

— De 11 ani. Anna, de 11 ani, cu mici pauze, tu ai fost cea mai bună prietenă a mea. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat.

Mă îndrept spre canapea. Mă așez pe colțul opus și îmi trag picioarele sub mine. Mă năpădesc amintirile, apoi dispar cum au venit.

— L-ai văzut pe Fin în ultima vreme? o întreb eu, tremurând.

— Pe Fin? De ce mă întrebi de el?

Sian își așază paharul pe masa de cafea și se apleacă, încercând să îmi surprindă privirea. Dar privirea mea alunecă pe podea, spre covorul pătat de pipi.

— Ai auzit ce s-a întâmplat? o întreb eu.

— S-a întâmplat ceva cu Fin?

— Soția lui, spun eu. A murit.

Îmi ridic privirea pentru a-i surprinde reacția.

— La naiba.

Strânge din buze și tace o vreme, procesând informația.

— Era bolnavă?

— Nu, nu era, spun eu, reamintindu-mi imaginea chipului ei însângerat. Avea doar 29 de ani.

— E groaznic. Cum se simte Fin?

— Speram ca măcar tu să fi ținut legătura cu el, ridic eu din umeri.

— Eu? face ea ochii mari. De ce aș ține legătura cu Fin?

— Nu știu. Mă întrebam doar.

Se întinde după pahar, ia o gură și se lasă din nou pe spate.

— Deci, ce s-a întâmplat cu ea? Cum a murit?

— A fost la știri. Se pare că erau în vacanță. Ieșise în larg să înoate când a fost lovită de o ambarcațiune scăpată de sub control.

Nu-i pot spune nimic despre mesajele pe care le-am primit.

Sian inspiră adânc.

— Absolut îngrozitor. Săracul Fin. Presupun că ar fi ciudat să-l suni, ținând cont că este fostul tău și tot restul.

Înghit în sec și încuviințez.

— Mă gândeam că poate... poate ai putea tu să iei legătura cu el. Ai putea să-i trimiți un mesaj să vezi cum se simte.

Mă gândesc că poate Sian s-ar putea chiar întâlni cu el să vadă în ce stare e. Să văd dacă aduce vorba de mine.

— Nu cred că e o idee prea bună, Anna. Dacă îmi cere numărul tău? Dacă vrea să intre din nou în viața ta? Asta ți-ar putea distruge viața pe care ai clădit-o alături de Will. E ciudat, spune ea, înclinându-și capul. La un moment dat, eram convinsă că tu și Fin o să rămâneți împreună, o să vă căsătoriți – voi doi ați fost nedespărțiți ani de zile. Până când... *știi tu*.

Mi se întoarce stomacul pe dos când îmi aduc aminte de perioada aia. Anxietate și violență îmbrăcate în amintiri.

— Când ai plecat în Suedia, am crezut că n-o să te mai văd niciodată, a continuat Sian. Am crezut că mi-am pierdut cea mai bună prietenă pentru totdeauna. Nu ai încă sentimente pentru Fin, nu-i așa? Pentru că dacă e așa, Will ar fi...

— Nu! Bineînțeles că nu, clatin eu din cap. Îmi iubesc soțul. Sunt doar îngrijorată pentru Fin după cele întâmplate. Nu vreau să iau legătura cu el pe la spatele lui Will. Nu ar fi corect. De aceea mă întrebam dacă ai face-o tu.

Sian clatină din cap.

— Îmi pare rău, dar nu. Doar pentru că îmi pasă de tine. E mai bine să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

Îi aruncă o privire lui Bo care doarme în pătuțul lui, apoi îmi zâmbește.

— Așa e. Probabil că ai dreptate, încuviințez eu.

— Înțeleg, spune Sian. Fin a fost prima ta dragoste. El a fost pasiunea, drama. Cine nu își dorea să fie cu el? Dar Will e mult mai mult de atât. Will este puternic. Cu el te simți în siguranță. Pe el te poți baza. E minunat. Înțelegi?

Înțeleg. Sian nu trebuie să-și facă griji pentru mine. Nu e necesar să mă avertizeze. Dar acum nu mai am altă variantă. Știu că Fin mi-a trimis toate acele mesaje, așa că trebuie să fac ceva ce mă sperie de moarte. Va trebui să-l contactez chiar eu.

Capitolul treisprezece

Ianuarie 2014

Am coborât pe trotuarul ud, așteptând să mă îndepărtez de stația de autobuz, înainte de a-mi deschide umbrela. Ceilalți pietoni trec pe lângă mine cu privirea în pământ, cu umerii gârboviți pentru a se feri de ploaie. La fel și mașinile, farurile lor proiectând bălți de lumină pe strada slab luminată. Unul în fața celuiilalt, pașii mă poartă înainte. Deși mi-aș dori să o rup la fugă în direcția opusă.

În timp ce treceam pe lângă Florence Road, m-am gândit cu dor la apartamentul nostru. Într-adevăr, nu fusese căminul ideal când locuiam acolo, dar cel puțin fusese spațiul nostru privat. Însă nu am mai reușit să plătim chiria și mizerabilul de proprietar ne-a dat afară. Am aflat recent că probabil am fi putut rămâne – că și chiriașii au drepturi –, dar era prea târziu. Eliberasem apartamentul și proprietarul nostru schimbase yala și îl închiriasse din nou.

Acum, locuiam la tatăl lui Fin, în șopronul din curte și era de un milion de ori mai rău decât înainte. Șopronul în sine arăta bine. Fiind un spațiu mic, un singur calorifer electric era suficient pentru a-l încălzi la o temperatură decentă. Aveam o saltea gonflabilă și o grămadă de așternuturi pe care le foloseam pe post de canapea. Și, de asemenea, cumpărasem un minifrigider la mâna a doua și un cuptor cu microunde de la Gumtree. Mă simțeam de parcă eram în camping.

Partea proastă era tatăl lui Fin, Col. De câte ori aveam nevoie de baie, trebuia să intrăm în mica sa locuință socială terasată. Sufrageria era în partea din spate a casei și era locul în care Col și prietenii lui se întâlneau să fumeze iarbă, să vorbească obscenități și să se uite la televizor toată ziua și

aproape toată noaptea. De fiecare dată când treceam pe acolo, făceau comentarii sexiste sau obraznice. Uram asta. La fel și Fin, dar nu-l înfrunta pe tatăl lui. Poate se temea de el.

Și asta nu era singura problemă. Tot mai des în ultimele luni, Fin spusese lucruri care mă nelinișteau. Voia să venim cu idei despre cum să facem bani. Își dorea o rezolvare a situației în stil mare și mulți bani. Îmi vorbea despre scheme de îmbogățire rapidă, despre ilegalități și lucruri care erau... ei bine... nebunești.

Eu îi țineam isonul, pentru că acestea erau cam singurele ocazii când părea fericit. Dar când simțeam că vrea să meargă mai departe, să-și pună în practică planurile, bufneam în râs, pentru a-i da de înțeles că totul mi se părea doar o glumă, că nu-l luam în serios. Atunci se supăra, se retrăgea în sine și nu mai vorbea cu mine. Trebuia să-l împac, povestindu-i vreo chestie amuzantă din trecut sau întrebându-l despre surf. Era obositor.

Și, de parcă nu ar fi fost deja destul de rău, tocmai descoperisem altceva, ceva ce avea să ne schimbe viețile complet. Trebuia cumva să găsesc cuvintele potrivite pentru a-i spune lui Fin. Dar cum ar reacționa? Nu mai aveam mult până acasă. Dacă vremea nu ar fi fost atât de îngrozitoare, m-aș mai fi plimbat puțin pe străduțele din jurul casei. Aș fi făcut orice să amân inevitabilul. Dar știam că eu cât îi spun mai repede, cu atât mai repede o puteam rezolva.

Chiar atunci când am pus piciorul pe strada noastră, ploaia a devenit și mai deasă, tăind aerul într-un anumit unghi. Degeaba aveam umbrelă. Aerul încărcat de umezeală îmi invada plămânii, îngreunându-mi respirația. Apa mi se lipea de gene, intrându-mi în ochi și încetșându-mi privirea. Un tip pe o bicicletă venea spre mine pe trotuar, cu capul în jos, cu anvelopele şuierând și fără lumini. A trebuit să calc în jgheabul plin de apă de ploaie ca să mă dau din calea lui. Norocul

meu că nu venea nicio mașină. Ar fi trebuit să strig după el, dar nu mă simțeam în stare să mă iau la hartă cu un străin. Trebuia să-mi păstrez toată energia emoțională pentru confruntarea cu Fin.

Prea curând, am ajuns la șirul de case terasate pe care acum îl numeam acasă. Cea mai dărpănată dintre toate, a treia de la capăt, era casa lui Col. Acum și casa *noastră*. Fără prea multă tragere de inimă, am împins poarta și am pășit pe aleea care ducea spre grădina lungă și îngustă din spate, plină de buruieni și presărată cu gunoi. O lumină galbenă puternică strălucea la ferestrele murdare ale șopronului din bolțari, aflat în capătul celălalt. Fin era acasă.

Inima mi-a luat-o la galop, în timp ce am continuat să înaintez pe cărare. Mi-am închis umbrela, am scuturat-o și am deschis ușa. Am fost izbită de aerul închis și umed din cameră. Fin și-a ridicat privirea din telefon și mi-a zâmbit.

— Bună.

— Bună, i-am răspuns eu, închizând ușa în urma mea, dându-mi haina jos și descălțându-mă de pantofi. Ploaia răpăia pe acoperișul din pâslă. Chiar și așa, era liniște și pace înăuntru. Ochiul furtunii⁴⁸¹.

— Ai avut o zi bună? a întrebat Fin.

— A fost nebunie. Foarte multe lecții de înot și un băiețel a alunecat pe o parte și s-a ales cu o contuzie.

— A pățit ceva?

— Greu de spus. Nu era amețit și nici nu a vomitat, dar a leșinat pentru câteva secunde. Tu ce ai făcut azi?

Fin a ridicat din umeri și și-a țuguat buzele.

M-am dus și m-am așezat pe pat lângă el, înfășurându-mi brațele în jurul lui. M-a tras mai aproape de el și m-a sărutat apăsător. Am simțit un gust de sare și disperare când mi-a tras de haine și și-a strecurat mâna sub ele.

— Așteaptă, am spus eu, pregătindu-mi în minte cuvintele.

— Anna, a oftat el, gura lui mutându-se de pe buzele mele pe gâtul meu, degetele sale încurcându-se în părul meu umed. Mi-am încolăcit picioarele în jurul lui și mi-am lipit corpul de al lui. Trebuia cu disperare că vorbim, dar poate că aveam nevoie de asta mai mult.

După aceea, ne-am întins în pat, calzi și umezi, mai fericiți decât înainte. Dar nu mai puteam amâna.

— Fin?

— Da.

S-a sprijinit într-un cot și s-a întors cu fața spre mine, cu ochii mai mult verzi decât maro astăzi, cu umerii săi de surfer, largi și puternici.

Mi-am plimbat ușor arătătorul pe bicepsul lui, apoi mi-am retras mâna, îndepărtându-mi o şuviță de păr imaginară de pe față. Vocea mi s-a oprit în gât, dar m-am forțat să rostesc cuvintele:

— Trebuie să-ți spun ceva. Entuziasmul și frica își făceau loc în mintea mea. Eu... sunt însărcinată.

Aerul a devenit dintr-odată umed. Și-a ridicat privirea din ochii mei și și-a plimbat-o pe perete.

— Fin?

A murmurat ceva în barbă, dar nu i-am putut distinge cuvintele. Am continuat să-l privesc, încercând să-i citesc reacția, încercând să-i surprind privirea, dar chipul lui era ca o carte închisă. Vorbise întotdeauna despre faptul că vom avea o familie în viitor, dar oare ce gândea cu adevărat acum că devenea realitate?

— Ești bine? am întrebat eu. Știu că este un șoc. Abia azi am aflat și eu. Nu prea înțeleg nimic. Am făcut un test de sarcină la muncă.

— La naiba, Anna, exclamă el, punându-și mâinile după cap. Credeam că ieși pastile.

— Da, iau pastile.

— Atunci cum s-a întâmplat? *La naiba!*

S-a întors, și-a coborât brațele și a izbit cu pumnul în perete.

Am scâncit și inima mi-a luat-o la galop, sunetul bătailor ei acoperind ploaia.

— Așa ceva nu poate să se întâmple, a mormăit el, trăgându-și blugii și ridicându-se în picioare. Sângele mânjea cărămida gri și îi picura din încheieturile degetelor pe patul improvizat.

— E în regulă. O să fie bine, am spus eu. Vocea mea era slabă, abia se auzea, de parcă venea de la un radio aflat într-o cameră îndepărtată.

— Cum? a zâmbit Fin, batjocoritor. Cum să fie bine? Locuim într-un blestemat de șopron. Nu avem bani, nu avem nimic. Nimic din toate astea nu e bine.

— Mă gândeam... poate vom fi eligibili pentru ceva... de la stat. Poate un ajutor social sau ceva de genul acesta.

— Nu!

Fin își clătina capul de la stânga la dreapta ca un animal încolțit, căutând să scape.

— Nu vreau să ajung ca ratatul de tata. Să trăiesc din ajutor social, ratându-mi viața. Nu, a spus el și s-a întors spre mine. Va trebui să avortezi.

Cuvintele lui au fost ca o palmă peste față. Nici măcar nu voia să vorbim despre asta.

— Așa, pur și simplu? Să fac avort? am spus eu, apoi mi-am strâns mâinile în jurul corpului, abținându-mă să nu plâng. Sunt întotdeauna atentă să nu spun ceva greșit, să mă asigur că ești bine. Mă gândesc mereu la modul în care te-ar afecta cuvintele mele. Dar *tu* – tu îmi spui, pur și simplu, să fac avort. Nici măcar nu mă întrebi cum mă simt.

A clătinat din cap și s-a uitat la mine.

— Îmi pare rău, Anna. Știu că ar fi trebuit să te întreb cum te simți, dar trebuie să înțelegi că nu putem avea un copil. Nu în situația în care ne aflăm. Nu aici.

— Poate că putem, poate că nu, dar hai cel puțin să vorbim despre asta. Îți pasă măcar de ce simt eu? O viață nouă crește în corpul meu.

Simțeam cum mă sufoc, de parcă pereții aveau să se dărâme peste mine.

— Nu te poți gândi la asta așa, a spus el, cu maxilarul încleștat. Nu am planificat asta. Nu putem lăsa asta să ne distrugă viețile.

— Du-te naibii, Fin, am spus eu printre lacrimi, apoi m-am ridicat și am început să mă îmbrac.

— Anna, unde te duci? Trebuie să decidem ce vom face.

— Mie mi se pare că deja ai decis.

Mi-am luat jacheta și geanta, am încălțat pantofii uzi și am dat să deschid ușa.

— Anna, așteaptă.

Măinile au început să-mi tremure și cu o strângere de inimă am deschis ușa și am pășit afară în aerul aspru al nopții. Am plâns în timp ce mergeam clătinându-mă pe cărarea din grădină. În treacăt, m-am întors să văd dacă Fin venea după mine, dar îl puteam vedea prin fereastră, neclintit din locul în care îl lăsasem, trăgându-se cu mâna de păr. Nu închisese bine ușa șopronului și acum se trântea în bătaia vântului, amenințând să iasă din balamale.

Era un singur loc în care mă puteam duce. O singură persoană cu care aș fi putut vorbi.

•

Am ajuns la casa părinților lui Sian udă până la piele, înghețată și tremurând de frig, o ceață de emoții amortindu-mi creierul. Sian m-a condus în casă, mi-a dat un prosop cald și haine uscate și mi-a pus în mâini o ceașcă de ceai aburindă.

Am stat în camera ei cum obișnuiam să stăm pe vremuri. M-am ghemuit la piciorul patului ei, iar ea s-a sprijinit de tăblia roz a patului. Emană așa un calm și mi-am dat seama că era pentru prima dată în ultimele luni când mă simțeam în siguranță. Împleticindu-mă la vorbă, i-am spus despre

situația dificilă în care mă aflu. I-am spus despre șopronul în care locuiam, despre faptul că nu aveam bani și, în cele din urmă, despre recenta sarcină și reacția lui Fin la aflarea veștii.

După ce am terminat, Sian a expirat încet.

— Și ce ai de gând să faci? m-a întrebat ea, cu ochii plini de îngrijorare.

Am clipit și am strâns din buze, încercând cu disperare să nu plâng.

— Îl mai iubești încă? m-a întrebat ea, luându-mă de mână.

Am încuviințat.

— Vrei să păstrezi copilul?

— Nu... nu știu. Cred că da. Când mă gândesc să scap de el, mă...

— Știu, știu, a încercat ea să mă liniștească.

— Dar... cum să-l fac? Nici măcar de noi nu putem să avem grijă. Ne-am pierdut apartamentul, muncim toată ziua și nu avem deloc timp pentru noi. Un copil nu ar face decât să înrăutățească lucrurile, nu-i așa?

— Uite, Anna, să fiu sinceră, nu știu ce ar trebui să faci. Dar nu trebuie să iei o decizie chiar acum, nu-i așa? În câte luni ești?

— Nu sunt prea sigură. Cred că 2-3 luni.

Sian și-a luat telefonul în mână și a început să caute ceva pe internet.

— Aici scrie că se poate face întrerupere de sarcină cel mai târziu în săptămâna 24. Nu-ți face griji. Mai ai timp să decizi.

— Îți mulțumesc.

Vocea mi s-a schimbat, iar ea și-a pus telefonul pe pat și a venit să mă ia în brațe, în timp ce eu am izbucnit în lacrimi.

— Îmi pare rău, am spus eu.

— Taci, vacuță toantă. Nu ai de ce să îți ceri scuze. Ești prietena mea, nu-i așa? Toantă mică.

Am încuviințat și am strâns-o ușor înainte de a mă desprinde din îmbrățișare și a mă așeza cu picioarele încrucișate pe pat.

— Ai de gând să te întorci la temutul șopron în seara asta? Sau vrei să aduc sacul de dormit? m-a întrebat ea. O petrecere la miezul nopții?

Am bufnit în râs.

— Ești sigură că pot să rămân la tine? Nu o să se supere părinții tăi?

— Bineînțeles că nu. Ai mei te adoră, Anna. Știi asta.

— Doar că Fin s-a purtat atât de oribil cu mine. Nu-mi vine să cred că mi-a spus, pur și simplu, să fac avort. Nici măcar nu m-a întrebat cum mă simt sau ceva de genul acesta.

— E în stare de șoc. Are 22 de ani și, practic, l-ai anunțat că o să fie tată. Chiar dacă erați plini de bani și locuiați într-o casă frumoasă, tot s-ar fi panicat. Dă-i timp să se obișnuiască cu ideea.

— Crezi că o va face? Crezi că o să se obișnuiască cu ideea, adică? Pentru că nici măcar eu nu m-am obișnuit cu acest gând.

— Hmm. Fin e puțin mai rebel. Dar te iubește, nu-i așa?

Am încuviințat.

— Da.

Fin îmi spusese mereu că-și dorește să avem copii. Eram conștientă de faptul că nu era momentul potrivit, dar speram să-și schimbe părerea.

— Nu-ți face griji, Anna. Nu te va abandona. Ar fi nebun să te părăsească.

Cuvintele prietenei mele m-au consolat și mi-am dat voie să o cred. Am lăsat-o să mă aline și să mă răsfete, prea epuizată să iau în calcul alternativă.

Capitolul paisprezece

2017

Am ajuns, în cele din urmă, la centrul comercial cu produse de grădinărit din North Dorset și cu greu am găsit un loc liber de parcare, foarte departe de intrarea principală. Land Roverul meu este mult prea mare pentru majoritatea locurilor de parcare, dar a fost un cadou de la Will și îmi place la nebunie. Am stabilit cu Fin să ne întâlnim în după-amiaza asta la cafeneaua dinăuntru centrului comercial. Nu am vrut să ne vedem în Bournemouth, de teamă să nu dăm peste cineva cunoscut, iar la el acasă am refuzat să mă duc. Aici suntem pe teren neutru și, în plus, pot pleca oricând.

Ies din mașină, o încui și îmi trag eșarfa subțire peste nas. Aerul de aici e mult mai rece decât pe coastă, vântul bate, iar eu nu sunt îmbrăcată adecvat. Traversez parcare pietruită îndreptându-mă spre intrare. O pancartă pusă la intrare îi anunță pe vizitatori că pensionarii beneficiază de reducere de luni până joi. Poate de aceea este parcare atât de plină.

Nu am mai vorbit cu Fin de trei ani. Mă întreb dacă s-a schimbat vreun pic sau dacă va observa cât de mult m-am schimbat eu. Deschid ușa de sticlă, ușurată că am lăsat afară frigul usturător. Nu am mai fost aici niciodată. Ușa se închide în urma mea și mă trezesc într-un vast magazin cu articole de uz casnic, plante, ornamente de grădină și cadouri. În mod normal, e genul de magazin în care mi-aș pierde cu plăcere câteva ore. Dar nu și astăzi.

Aud deja zgomotele specifice oricărei cafenele: tacâmuri, farfurii și râsete. Mă întreb dacă Fin a ajuns deja. Inima îmi bate tare în piept. Știu că nu ar fi trebuit să vin, și totuși, chiar aveam de ales?

Mă trezesc intrând în cafenea și încep să scanez încăperea. Din exterior par o persoană obișnuită care face lucruri obișnuite. Doar că întâlnirea pe care urmează să o am va fi orice numai obișnuită nu. Trag adânc aer în piept de câteva ori și îmi rotesc umerii încercând să mă liniștesc. Dar nimic nu are efect împotriva anxietății care nu vrea să-mi dea pace.

Cafeneaua este un local cu autoservire, unde trebuie să te așezi la coadă cu o tavă pentru a cere apoi ce vrei să mănânci și să bei. Estimez că sunt cam 30-40 de mese în local și aproape toate sunt ocupate. Nu este cafeneaua micuță și intimă pe care mi-o imaginasem. Tresar speriată când simt cum cineva mă atinge pe umăr și mă întorc.

— Anna.

Chiar și după toți acești ani, încă mi se înmoaie genunchii când îl văd și mă urăsc pentru asta. Mi se pare că-mi înșel soțul. Fin este neschimbat... deși, privindu-l mai atent, observ câteva schimbări. Pomeții lui sunt mai definiți și și-a lăsat un pic de barbă. Are părul mai scurt și este îmbrăcat mai elegant decât se îmbrăca în perioada în care eram împreună. Blugii de firmă, puloverul marca Aran și jacheta de lână au înlocuit hainele sport și tricourile. Dar e încă Fin și toate amintirile dau năvală, chinându-mi inima și făcându-mă să îmi doresc mai mult ca niciodată să fi rămas acasă astăzi.

Îl simt cum mă atinge ușor pe braț și cum se întinde spre mine să mă sărute pe gură. Mă smucesc, mirosul lui fiindu-mi încă atât de familiar, chiar și după tot acest timp.

— Ce? mă întreabă el, încruntându-se.

— Sunt măritată, mă rătoiesc eu la el.

Fața lui se întunecă și spune:

— Și eu eram până de curând, ai uitat?

Nu-mi doresc decât să fug, dar nu pot să plec până nu vorbim. Până când nu se rezolvă totul. Nu

vreau să plec până nu mă asigur că Fin Chambers va dispărea pentru totdeauna din viața mea.

— Vrei o cafea? mă întreabă el, dându-mi drumul la mână.

— Bine. Eu am să caut o masă.

Mă întorc brusc cu spatele la el, într-o încercare disperată de a-mi aduna gândurile. În primul rând, trebuie să găsesc o masă liberă. Mă strecur printre mese, abia reușind să mă țin pe picioare. Mâinile îmi tremură atât de tare, încât trebuie să-mi încheștez pumnii. Mirosul de lasagna, de pește, cafea și pâine proaspătă se combină cu mirosul de pudră de talc și parfum al bătrânilor.

— Puteți sta aici, scumpete. Noi tocmai ce plecam, spune o doamnă din dreapta mea, ridicându-se de la masă. Prietena ei își trage haina pe ea.

— Mulțumim, spun eu.

— Încă e frig afară? întreabă ea.

— E foarte frig, murmur eu.

— Am tot amânat plecarea, spune prietena ei. Stăm aici de la 11.30, nu-i așa, Mary?

— Am venit să ne bem cafeaua, am rămas să luăm și prânzul și până la urmă ne-am gândit că nu ar fi o idee rea să ne bem și ceaiul de după-amiază, mi-a povestit ea, apoi au râs amândouă, iar eu m-am străduit să zâmbesc.

— Deci, cred că ar fi mai bine să mergem și să înfruntăm vânturile arctice de afară.

Într-o zi obișnuită, mi-ar fi plăcut să stau la povești cu ele, dar mi-e mintea goală. Tot ce pot face e să dau din cap și să zâmbesc fals până când, în cele din urmă, pleacă și mă așez pe unul dintre scaunele rămase libere. Masa e plină de firimituri, șervețele, cești și farfurii murdare. Îmi îndrept privirea spre coada unde Fin încă așteaptă să fie servit. Nu se uită în direcția mea.

O chelneriță vine să debaraseze masa și-mi zâmbește politicos, încercând să facă conversație; o alta se apropie cu o cârpă umedă să curețe

firimiturile. Amândouă sunt drăguțe și eficiente. Nu e de mirare că este aglomerat aici. Cad apoi pe gânduri, cu privirea ațintită spre sera unde rânduri întregi de plante și răsaduri așteaptă să fie luate acasă.

— Ți-am luat un *latte*.

Fin s-a întors. Se așază în fața mea și pune ceștile pe masă.

— Mersi, îi spun eu, dar știu că nu voi putea să beau din el. Apropierea lui îmi declanșează emoții pe care le credeam de mult uitate.

— Arăți foarte bine, Anna. Foarte bine. Ce mai faci?

Nu știu ce să-i răspund, așa că-mi țin privirea ațintită spre ceașca de cafea. Îmi e teamă ca nu cumva să cad din nou în mrejele lui Fin. Nu-i pot permite trecutului nostru comun să-mi distrugă noua viață. Sunt lucruri pe care trebuie să le rezolvăm, Fin și cu mine, odată pentru totdeauna. Mă gândesc la Will și-mi imaginez chipul lui pentru a prinde curaj. Apoi mă gândesc la biata soție moartă a lui Fin. Îmi așez palmele pe masa încă umedă și, privindu-l în ochi, sperând că vocea mea nu-mi va trăda nervii, spun:

— Trebuie să-mi văd de viață, Fin. Și așa ar trebui să faci și tu. Asta... E o nebunie. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta... Așa cum am spus, vreau să ne vedem fiecare de viața lui.

— Anna, nimic nu s-a schimbat.

Vocea lui e blândă și își croiește drumul până în sufletul meu. Dar sentimentele pe care mi le stârnește sunt doar o reminiscență a unor vremuri apuse. Ele nu sunt reale. Nu-mi permit să le dau atenție.

— Totul s-a schimbat, răspund eu.

— Încă te iubesc, spune el, frecându-și obrazul. Și știi că trebuie să faci asta.

Nu-mi dau seama dacă e o amenințare sau îmi dă de ales. Trag adânc aer în piept și spun:

— Nu mă poți iubi încă. Nici măcar nu mai știi cine sunt. M-am schimbat. Nu mai sunt copila naivă care eram odată. A trecut atât de mult timp de când nu ne-am mai văzut. Nici măcar nu am păstrat legătura. Nu putem să ne întâlnim din senin și să continuăm ca și când nimic nu s-ar fi schimbat. S-a terminat. Am o viață cu...

— Ce naiba tot spui tu acolo? spune și se apleacă înainte. *Așa* ne-am înțeles – să nu ne vedem. Țsta a fost planul nostru. Nu poți, pur și simplu, să...

— Nu! exclam eu, apoi, coborându-mi vocea, adaug: Cu asta ai fost *tu* de acord, Fin. Țsta a fost planul *tău*. Las-o baltă. Nu mi-am imaginat niciodată că vei...

— Nu poți da vina pe mine pentru tot, Anna. A fost pentru amândoi.

Fin clipește furios.

— Așa ceva nu se poate întâmpla. Țți dai seama ce tocmai am făcut pentru tine?

— Nu spune asta. Nu ai făcut-o pentru *mine*.

În minte îmi vine acel prim mesaj și buletinul de știri. Simt cum mi se face greață.

— Nu ne mai putem vedea. Am crezut, după ce am plecat atunci, că acesta va fi sfârșitul.

— Sfârșitul? Acela a fost doar începutul. Atunci a început totul.

Clatin din cap și încerc să-mi controlez respirația.

— Nu. Nu a fost. Orice ai făcut, Fin. Acesta trebuie să fie sfârșitul.

— Îl iubești? mă întreabă el, ducându-și pumnul încheștat la gură.

Îmi las privirea în jos, prea speriată să-l privesc în ochi.

— Eu mi-am ținut partea de înțelegere, spune el. Noi doi avem ceva special. Așa a fost dintotdeauna. O simt încă și știu că și tu simți. Ne iubim, Anna. Nu mă poți lăsa baltă acum. Nu poți.

— Îmi pare rău, Fin, dar totul s-a sfârșit, spun eu, ignorând valul de atracție atât de familiar. Orice ar fi fost între noi... s-a sfârșit de mult. Am crezut că ai înțelege asta.

Prinzându-mă de masă cu ambele mâini, îmi împing scaunul și dau să mă ridic, disperată să mă îndepărtez de el. De pericolul care îl înconjoară.

Fin se ridică și el, vine lângă mine și mă apucă de braț. Este destul de aproape de mine, încât nimeni nu ar putea vedea ceva în neregulă.

— Nu pleci, a șuierat el. Nu fără să îmi promiți că o vei face. Că vei respecta partea ta de înțelegere.

— Dă-mi drumul, Fin, spun eu, printre dinți. Nu există nicio înțelegere. Niciodată nu a existat. Și dacă ai făcut ceva ce nu trebuia să faci, nu are nicio legătură cu mine. Delirezi. Ai nevoie de ajutor de specialitate.

— Cătea, mormăie el, strângându-mă atât de tare de mână, încât abia mă abțin să nu țip.

Dar reușesc să rămân tăcută și să-l privesc în ochi până când, în cele din urmă, îmi dă drumul. În momentul acesta, nu știu sau nu-mi mai pasă dacă cineva din cafeneaua asta gălăgioasă ne-a văzut sau ne-a auzit schimbul de cuvinte.

— Vorbesc serios, Fin. Lasă-mă în pace.

Trebuie să ies de aici. Abia dacă mai văd în fața mea, căci ochii mi se umplu de lacrimi și încerc cu disperare să clilesc înainte să mi se reverse pe obraji. Nu-mi doresc decât să fiu cât mai departe de el și de prezența lui amețitoare, dar, înainte de a pleca, bâigui un ultim avertisment:

— Dacă mă mai cauți o singură dată, o să sun la poliție. De fapt, ar trebui să...

— Ești la fel de implicată în asta ca mine, îmi șoptește el. Dacă îndrăznești să spui cuiva, o să mă asigur că toată lumea știe treaba asta.

Mă uit în ochii lui și îmi dau seama că nu minte.

— Oh, și Anna...

Știu că ar trebui să mă întorc pe călcâie și să plec acum, să nu mai ascult nimic din porcăriile lui, dar, în loc să fac asta, trag adânc aer în piept și mă uit în ochii lui, așteptând să termine ce are de spus. Furia i-a dispărut din privire, iar chipul său e lipsit de expresie.

— Ai cuvântul meu de onoare că, dacă nu te ocupi tu de el, o voi face eu, spune repede. Ai o lună la dispoziție. O lună.

Îmi mai aruncă o ultimă privire pătrunzătoare, apoi se întoarce pe călcâie și pleacă.

Nu pot să vorbesc. Nu pot să-i răspund la aceste amenințări revoltătoare. Îi privesc spatele în timp ce se îndepărtează. Ar trebui să merg după el, să îi spun să mă asculte, să mă lase în pace. Să-l fac să înțeleagă, dar nu sunt destul de puternică pentru a-i vorbi din nou. Îl las să plece, în schimb. Ce prostie din partea mea.

Un cuplu în vârstă se apropie, zăbovind pe lângă masa mea, așa că mă ridic și le fac semn că le cedez locul meu și mă îndrept spre ieșire, croindu-mi drum printre mese, pe lângă pensionarii fericiți care beau ceai și mănâncă prăjituri, inconștienți de faptul că viața mea se destramă.

Deodată, simt cum cineva mă atinge pe umăr și tresar speriată. Mă opresc în loc și mă întorc pentru a vedea o tânără perfect machiată, cu părul strălucitor. Îmi pare destul de cunoscută, dar nu aș ști de unde s-o iau. Apoi îmi dau seama – este recepționera de la clubul de tenis. Oare cum o chema? Nu-mi aduc aminte. Chiar nu am chef să vorbesc cu ea. Nu sunt în stare să fac conversație cu nimeni. Sunt pe punctul de a ceda nervos. Îmi îndrept postura și-mi mușc limba în speranța că nu voi izbucni în lacrimi.

— Te-am văzut stând la masă și mi s-a părut că ești tu, spune ea. Ce mai faci, Anna? Nu te-am mai văzut la club de ceva vreme.

— Nu, am... hm... am fost cam ocupată.

— Mama și tata locuiesc aici. I-am scos în oraș la o cafea și o prăjitură.

— Ce frumos, spun eu, forțându-mă să zâmbesc.

Mă rog să nu izbucnesc în lacrimi. Îmi dau seama din felul în care se uită la mine că așteaptă să-i spun și eu ce fac aici, să-i spun despre bărbatul cu care eram. Mă întreb oare cât a prins din discuția noastră și dacă a văzut cum Fin încercase să mă sărute. *La naiba*. Ar fi trebuit să ne întâlnim într-un loc mai retras. Dar e prea târziu acum. Pun pariu că o să spună ceva – dacă nu lui Will, atunci altcuiva. Bârfa va circula prin club și toată lumea se va întreba dacă am sau nu o aventură. Trebuie să-i spun lui Will ceva înainte să ajungă bârfa la urechile lui. *Mandy!* Așa o chemă.

— Îmi pare rău, Mandy, dar trebuie să plec. Nu vreau să prind ora de vârf.

— Da, așa este. Sper să vă văd pe tine și pe Will la club curând.

— Da, bineînțeles.

Zâmbesc din nou, gândindu-mă cât de tare îi place situația asta. Dar nu știu asta cu certitudine, poate că e o fată drăguță, căreia nu-i place bârfa.

Ies din cafenea și traversez din nou magazinul de cadouri, muzica veselă și liniștită ciocnindu-se de gândurile mele. Ies prin ușile duble în vântul cumplit și-mi fac loc prin parcare. Fin ar putea fi acolo, privindu-mă din mașina lui. În mod clar nu e în toate mințile. Tremur toată și pășesc concentrată drept înainte. Ajung în cele din urmă la mașină, deschid ușa și mă așez la volan. Încă tremur și nu pot gândi clar. Mi-aș dori să-mi odihnesc capul pe volan, dar dacă Fin mă urmărește... nu-l pot lăsa să vadă cât de vlăguită sunt. Nu vreau să mă vadă deloc. Tresar la gândul că ne-am putea întâlni din nou. Trebuie să plec cât mai repede de aici, așa că bag cheia în contact și pornesc motorul și luminile, ies din parcare și mă îndrept spre casă. Minte și corpul îmi sunt amorțite.

Conduc amețită, abia observând ruta, traficul, orice parte a călătoriei, nu mă pot gândi decât la evenimentele din această după-amiază. Nu mă pot preface că nu s-a întâmplat. Trebuie să fac ceva. Dar ce? Nu mi-am imaginat că voi avea norocul să întâlnesc pe cineva ca Will, cineva în preajma căruia mă simt atât de în largul meu. Cineva care nu mă face să mă simt neliniștită și cu nervii întinși la maximum. Îmi dau seama acum, uitându-mă înapoi, că așa mă făcea Fin să mă simt – de parcă aș fi stat pe marginea unei prăpăstii, îngrijorându-mă în permanență despre cum va reacționa la orice. Relația noastră nu era una sănătoasă, ci o relație extrem de toxică, pe când ceea ce am cu Will este iubire adevărată.

Asta e viața pe care vreau să o duc în continuare, dar nu știu ce urmează să se întâmple, știu doar că nu pot renunța la viața perfectă pe care o am pentru planul sinistru al unui psihopat.

Străbat străduțele și intersecțiile orașelelor și satelor din Dorset și mă blochez fără speranță în traficul aglomerat. Dau drumul la radio, în încercarea de a-mi distrage atenția, dar nimic nu poate opri frica asta care mă sufocă.

Îmi ia aproximativ două ore să ajung acasă. Când, în cele din urmă, intru pe aleea noastră și poarta de fier se închide în urma mea, răsuflu ușurată. Știu că aici sunt în siguranță. Cel puțin pentru moment.

Dau buzna prin ușa de la intrare și devin tensionată când îi aud vocea lui Will în bucătărie. Cu cine vorbește? Nu mă simt în stare să întrețin musafiri. Mă întreb dacă Will va simți trădarea mea, dacă va ști că am un secret. Îmi acopăr obraji cu palmele, convinsă că adevărul se poate citi pe fața mea, dar apoi îmi spun în sinea mea că, de fapt, nu am făcut nimic rău. Tot ce am făcut a fost să mă întâlnesc cu un fost iubit pentru a-i spune să mă lase în pace. Îmi dau jos jacheta și mă îndrept spre bucătărie, dar ajunsă în prag, nu văd pe

nimeni în afară de Will care stă în patru labe în fața geamului și se joacă cu Bo.

Când mă vede, Bo se repede la mine și-și înfinge dințișorii în blugii mei. Îl ridic și-l pup pe vârful capului mățâsos, încercând să-l țin în brațe. Pentru moment, gândurile negre au dispărut din mintea mea.

— Cine e un băiat cuminte? Da, tu ești un băiat cuminte, da, ești.

Will ni se alătură și începem amândoi să ne jucăm cu micul Bo, care se bucură de atenția pe care i-o oferim.

— Ai avut o după-amiază plăcută? întrebă Will, încercând să mă sărute, dar nefiind lăsat de Bo.

Las câinele jos ca să pot să-mi sărut soțul cum se cuvine înainte de a-mi întinde brațele deasupra capului, încercând să-mi relaxez mușchii după o călătorie atât de tensionată spre casă.

— Destul de bine, răspund eu. Însă traficul a fost oribil. M-am dus la un centru comercial cu produse pentru grădinărit.

Nu plănuisem să-i spun lui Will unde am fost, dar, dat fiind faptul că m-am întâlnit cu Mandy, nu pot să risc să afle din altă parte.

— Am crezut că te duci să-ți cumperi *haine*, spune el, ridicând dintr-o sprânceană. Un centru comercial cu produse pentru grădinărit?

Stă în fața mea și abia se abține să nu bufnească în râs.

— Exact. De la o anumită vârstă, începe să-ți placă să te ocupi de treburi casnice. Nu, glumesc. Am fost să mă uit după niște ghivece pentru curtea din față, unde mi se pare că lipsește ceva. Mă gândeam că s-ar încadra bine niște flori colorate.

— În regulă. Și ce ai cumpărat?

— Nimic, am spus eu și m-am prefăcut că râd. Nu m-am putut decide. Aveau prea multe opțiuni și nu am știut ce să aleg. Cred că mai am nevoie de părerea cuiva. Am putea merge împreună cândva?

— Da, sigur, și apoi putem merge să alegem cadre de mers.

Iau o pernă de jos și o arunc spre el, dar reușește să se ferească.

— Poți să râzi cât vrei, Blackwell, dar s-a dovedit științific faptul că florile îți îmbunătățesc starea de spirit, iar natura face bine la suflet.

— Bine, bine, te tachinam doar, spune el și își ridică mâinile în semn de capitulare.

— Aaa, și ca să vezi ce mică-i lumea, m-am întâlnit cu două persoane cunoscute.

— Da?

— Cu Mandy de la clubul de tenis.

— Cine?

— Știi tu... Mandy de la recepție. Cea cu foarte mult machiaj.

— A, da, o știu. Nu m-aș fi gândit că e genul de fată care merge în astfel de locuri.

— Venise împreună cu părinții ei care locuiesc în apropiere.

— Și cine era cealaltă persoană?

Mă aplec să-l mângâi pe Bo, încercând să nu las să se vadă faptul că am roșit.

— Cu cineva cu care am lucrat la Charwood.

— La centrul de agrement, nu?

— Da. Nu-l mai văzusem de ani buni, așa că ne-am oprit să bem o ceașcă de ceai și să mai stăm la povești.

— Îl cunosc?

— Nu cred.

— Ei bine, mai am o oră până plec la muncă. Vrei să facem ceva special până atunci?

Oftez ușurată înainte de a traversa camera și a-l lua în brațe.

— Nu. Hai doar să ne odihnim puțin.

Will mă trage în brațele lui, iar eu încerc să-mi fac inima să nu mai bată așa de tare. Să sperăm că mi-am acoperit urmele. Dacă Mandy decide să bârfească, cel puțin i-am spus lui Will cu cine am vorbit. Dar cumva minciuna pe care i-am spus-o

începe să distrugă puțin câte puțin relația pe care o avem. Ne face cumva mai puțin reali, mai puțin puri, și sunt conștientă că lucrurile nu au cum să devină mai bune.

Capitolul cincisprezece

Ianuarie 2014

A doua zi de dimineață, când am deschis ochii, amintirile zilei de dinainte m-au lovit în moalele capului, un izvor de gânduri și emoții nepoftite. Îmi închid ochii din nou, în speranța că somnul mă va face să uit tot ce s-a întâmplat, dar nu am eu norocul ăsta. Mi-am sprijinit palmele pe pântec, nevenindu-mi să cred că acolo era un omuleț. O parte din Fin și din mine. Mă simțeam... ciudat. Am tras adânc aer în piept și m-am ridicat în șezut. Atunci mi-am dat seama că Sian nu mai era în pat și că pe cuvertură mă aștepta un bilețel:

*A trebuit să plec la muncă. Nu am vrut să te trezesc.
Mama și tata au plecat și ei la serviciu.
Sper că ești mai bine. Servește-te cu micul dejun. În
cuiер găsești cheia de rezervă. Poți să stai cât de mult
vrei. Dă-mi un mesaj dacă vrei. Ne vedem mai încolo.
S. Pupici.*

M-am întins să-mi iau telefonul din geantă și am văzut că aveam mai multe mesaje necitite de la Fin. În toate își cerea scuze pentru reacția pe care o avusese și își exprima îngrijorarea. Îmi spunea că nu se duce la serviciu și că mă așteaptă. Voia să găsim împreună o soluție. Deodată, am răsuflat ușurată, disperarea de ieri evaporându-se. Atât timp cât îl aveam pe Fin lângă mine, totul avea să fie bine.

I-am scris repede un mesaj în care-i spuneam că eram în drum spre casă. Slavă cerului, tura mea la serviciu era abia după-amiază, așa că aveam timp să mă duc acasă și să mă împac cu Fin. În timp ce mă îmbrăcam și puneam pijamaua lui Sian în coș, stomacul meu a început să ghiorțăie, dar nu aveam

timp de micul dejun. Fin mă aștepta acasă. Speram că de această dată nu va mai aduce vorba despre avort și că vom începe să ne planificăm următoarea etapă din viața noastră. Plină de speranță, mi-am luat geanta și am plecat, fără să iau și cheia de rezervă. Nu mai aveam nevoie de ea, acum că Fin își ceruse scuze.

Nu aveam mult de mers până acasă și, din fericire, ploaia se opri. Chiar și așa, era o dimineată umedă și cenușie, cu un cer întunecat. Nu mă obișnuisem cu gândul că locuiam într-un șopron și speram să găsim o soluție cât mai curând. Mă gândeam că am putea începe să punem bani deoparte pentru un apartament sau, cum îi spusese și lui Fin ieri, poate că am putea primi o indemnizație din partea statului, până când ne vom pune din nou pe picioare. Nici mie nu-mi plăcea această idee mai mult decât îi plăcea lui Fin, dar dacă nu aveam de ales, puteam cel puțin să o luăm în calcul.

În cele din urmă, am ajuns la casa tatălui lui Fin și, cu frică și speranță în același timp, am împins poarta și am ocolit casa. Nu am apucat să ajung în fața casei, că am văzut cum ușa se deschide și Fin apare în prag, îmbrăcat în aceleași haine de cu o zi înainte. Avea părul ciufulit și era palid.

— Îmi pare rău, a spus el.

— Și mie, am răspuns eu, prăbușindu-mă în brațele lui și strângându-l tare, atât de ușurată că nu mai eram supărați unul pe celălalt. Nu ar fi trebuit să plec așa.

— Unde ai fost toată noaptea? a întrebat el, desprinzându-se din îmbrățișare și încruntându-se. Am fost atât de îngrijorat. Nici măcar nu mi-ai răspuns la telefon.

— Îmi pare rău. Mi-am dat telefonul pe silențios. Eram supărată, așa că am mers acasă la Sian.

Fin s-a încruntat și a făcut un pas în spate.

— La Sian? I-ai povestit ce s-a întâmplat?

— Nu, bineînțeles că nu.

Nu-i puteam spune adevărul – că Sian știa totul. Nu ar fi înțeles.

— Și atunci ce i-ai spus?

— I-am spus doar că ne-am certat și că aveam nevoie de spațiu.

— Mi-aș fi dorit să nu fi făcut asta, a clătinat el din cap. Mă pune într-o lumină proastă.

— Ba nu, am spus eu, urmându-l în casă și închizând ușa în urma noastră. Toate cuplurile se ceartă. E ceva normal.

— Dar eu nu vreau să fim ca „toate cuplurile”. Noi suntem mai buni ca ei. Noi avem ceva special. Nu ar trebui să ne certăm niciodată.

Am bufnit în râs, dar el era serios.

— Serios, a spus el. Și îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să-mi pierd cumpătul. M-am speriat, dar nu este vina ta. Mă ierți?

S-a așezat pe pat, cu pumnii încleștați și cu piciorul drept legănându-se. M-am așezat lângă el, răsuflând ușurată.

— Bineînțeles că te iert. Nu ai de ce să-ți ceri scuze. Am fost amândoi luați prin surprindere de vestea asta ieri și am spus lucruri pe care le-am regretat apoi. Și... te iubesc, Fin, bine?

— Și eu te iubesc, Anna, a zâmbit el. Mai mult decât orice pe lume. De aceea decizia de a face întrerupere de sarcină este atât de grea – pentru amândoi.

— Ce?

La auzul vorbelor lui, mi-a înghețat sângele în vine.

— Încă vrei să...

— Nu vreau nimic mai mult decât să am o familie cu tine. Gândul de a avea un copil care e parte din mine și parte din tine – nu mă pot gândi la nimic mai bun. Dar nu chiar acum. Știi asta. Știi că nu ne permitem acum să...

— Vrei să renunți la copilul nostru? Ai spus că-ți pare rău. Am crezut că...

— M-am gândit mult la asta. Toată noaptea.

M-a prins de brațe și m-a întors cu fața spre el, uitându-se adânc în ochii mei.

— Am irosit deja prea mult timp. Uite, Anna, am o idee, a spus el, strângându-mă și mai tare.

— O idee?

Am simțit cum camera se învârte cu mine.

— Fin, sper că nu seamănă cu ultima ta idee. Nu voi fi escortă, așa că poți uita de asta.

— Știu. A fost o sugestie tâmpită.

M-am simțit bine să-l aud spunând asta, deși parte din mine nu-l credea. Am simțit cum mă cuprinde frica.

— Fin, te rog, poți să-mi dai drumul la mâini?

Strânsoarea lui se intensificase. Mă ținea mult prea strâns.

— Ascultă-mă, a spus el, scuturându-mă violent. Un copil ar distruge totul.

— Nu e adevărat!

— Ascultă-mă, a strigat el. Lasă-mă să-ți spun ce idee mi-a venit... Se scurge timpul. Suntem deja la cel mai de jos nivel. Deja ne certăm. Nu ne mai permitem să așteptăm.

— Fin! Mă rănești!

Mi-a dat drumul în cele din urmă și a început să-și ceară scuze.

— Îmi pare rău, a șoptit el, cu privirea dusă.

— Ce idee ți-a venit? l-am întrebat, masându-mi ușor brațele, sperând că planul lui va include și copilul nostru.

— Ce ar fi dacă ne-am despărți o vreme? Ai fi de acord cu asta?

Mi s-a pus un nod în gât. Cu câteva clipe în urmă, nu-mi mai încăpeam în piele de fericire la gândul că ne împăcăm. Era oare acesta doar un mod de a mă lua cu binișorul? Mi-am întors privirea de la el spre încăperea care ne servise drept casă în ultimele luni. Aerul stătut era umed și dulceag. Nu mă puteam gândi decât la faptul că ar fi putut fi ultima oară când respiram acel aer. Când

m-am întors din nou cu fața spre el, am simțit lacrimile curgându-mi pe obraji, jelind deja pierderea lui.

— Te desparți de mine?

— Nu, a răspuns el. Nu m-aș desparți niciodată de tine. Vreau să fiu cu tine pentru totdeauna, Anna. Vreau să avem copii și să îmbătrânesc alături de tine. Promit.

Am răsuflat ușurată.

— Atunci de ce ai spus că trebuie să...

— Nu vorbesc despre o despărțire definitivă, a explicat el. Doar pentru o vreme.

— Pentru cât timp? De ce?

— Ar trebui să fie pentru cel puțin un an. Poate doi.

Nu-mi venea să cred.

— Tu chiar te desparți de mine. Nimeni nu alege să ia o pauză de un an sau mai mult intenționat. Spune-mi adevărul, Fin.

— Îți spun adevărul, promit. Doar că... este așa de greu de explicat asta. Nu vreau să-ți faci o impresie greșită.

— Fin, doar spune-mi odată ce ai de spus.

— Prea bine, a spus el, ridicându-se în picioare și ducându-se spre geam.

Când s-a întors cu fața spre mine, ochii îi sclipeau, iar pielea îi căpătase o strălucire nefirească.

— Cum îți ziceam, mi-a venit ideea asta. Am să ți-o spun direct. Ce-ar fi dacă... dacă ne desparțim... pentru un timp. Tu îți găsești un iubit putred de bogat, iar eu îmi găsesc o iubită putred de bogată, ne căsătorim cu ei, un an sau doi mai târziu, le luăm banii și apoi tu și cu mine ne continuăm relația.

Pentru o clipă, am înlemnit toată, încercând să procesez ceea ce tocmai auzisem.

— E o glumă, nu?

— Nu, nu glumesc...

L-am privit, încercând să descifrez pe chipul lui un semn că făcea mișto de mine. Dar tot ce am văzut a fost sclipirea de entuziasm sălbatic din ochii lui. Avea dinții încheștați și își râcăia cu degetele un plasture roșu aprins de pe dosul palmei.

M-am ridicat de pe pat și am făcut un pas spre el.

— Fin, ascultă-mă. Nu putem face așa ceva. Nu ar fi... *moral*.

— Dă-o naibii de moralitate, a exclamat el. O să avem grijă să nu ne alegem oameni drăguți. O să fim ca Robin Hood – luăm de la bogați și dăm la săraci. Nu poți spune că nu e o idee bună. Și chiar ar putea să meargă.

— Stai să văd dacă am înțeles bine. Deci vrei să ne căsătorim cu bogătași, apoi să divorțăm și să le luăm jumătate din avere?

— Nu chiar, a răspuns el. Nu am vrea să ne batem capul cu divorțul. Așadar, ne căsătorim, ne prefacem că suntem îndrăgostiți până peste cap de ei, apoi fiecare din ei are un „accident”. Câteva luni mai târziu, noi doi ne cuplăm din nou și ne găsim consolarea unul în brațele celuilalt.

— Fin?

M-am uitat fix la el, căutând cel mai mic semn că glumește. Dar nu glumea. Expresia de pe chipul lui era sumbră și hotărâtă. Era disperat.

— Vorbești serios?

M-au trecut fiori reci pe șira spinării când am realizat ce sugera el, de fapt.

— Nu vorbești serios. Nu poți să vorbești serios.

— Vorbesc serios, Anna. E o idee al naibii de bună. Știu că va funcționa.

Nu-mi venea să cred ce aud. Inima îmi bătea nebunește în piept și, pentru prima dată în relația noastră, simțeam ceva asemănător cu teroarea.

— Cred... cred că ar fi mai bine să plec, am spus eu și m-am întors cu spatele la el, tremurând.

— Așteaptă!

M-am oprit în loc și m-am întors cu fața spre el, sperând să-mi spună să uit de toată povestea. Că vorbea prostii.

— Gândește-te la ce ți-am spus, Anna, a spus el, cu ochii sclipitori. Gândește-te doar cum ar putea fi viața noastră.

Dacă Fin credea, chiar și pentru o clipă, că ideea lui era bună, atunci nu era persoana care credeam eu că este. Eram împreună de la 15 ani. El fusese prima și ultima mea dragoste. Trecuserăm prin atât de multe împreună. Credeam că-l cunosc. Da, știam că era o fire mai rebelă, că era puțin „dus”. Dar *crimă*?

— Toate celelalte idei pe care le-am avut erau bune, dar nu ideale. Erau prea pe jumătate. Asta e mult mai bună. Trebuie să recunoști asta.

Nu-și dăduse seama cât de tare mă îngrozea ideea lui. Nu se gândea la mine sau la copil.

— Va fi nevoie însă de timp să ne organizăm și de multă dedicare, a spus el, privind o clipă în zare, în timp ce își imagina planul perfect. Fiecare din noi va trebui să găsească pe cineva, a continuat el, fixându-mă cu privirea. Ție nu-ți va fi greu să-ți găsești pe cineva. Apoi, după o căsnicie de un an sau doi, vom găsi noi o modalitate să scăpăm de ei odată pentru totdeauna.

Nu mă mai puteam minți singură spunându-mi că erau doar fantezii nevinovate. Fin chiar vorbea serios.

— Nu plânge, mi-a spus el.

Ducându-mi mâna la ochi, mi-am dat seama că plângeam.

— Nu va fi pentru totdeauna, a spus el. Vom sta despărțiți cel mult doi ani. Probabil mai puțin. Dar va merita efortul. Și apoi o să putem avea câți copii vrei tu – patru, cinci, șase... mai mulți. Și o să ne permitem să-i creștem într-o casă imensă, departe de aici, fără să ne mai facem probleme în privința banilor. Nu va trebui să mai muncim

niciodată sau să dăm socoteală unor șefi nenorociți.

Deja nu-l mai ascultam. Era la fel de entuziasmat ca un copil care-l aștepta pe Moș Crăciun. Când devenise atât de iluzionat? Cum de nu văzusem asta? Poate că alesesem să nu văd. Semnele erau acolo de luni bune, dar alesesem să mă agăț cu disperare de imaginea bărbatului perfect de care eram îndrăgostită. M-am smuls din ameteală și m-am ridicat în picioare, gândindu-mă la ce trebuia să iau cu mine. Aveam nevoie de ceva haine și de pașaport...

Cuvintele îmi ieșeau pe gură, dar abia dacă puteam înțelege ce spuneam.

— Nu vreau să mai aud niciun cuvânt din planul tău. Am terminat-o cu tine, Fin. Îmi pare rău. Asta este. Ne despărțim.

— Bine, a spus el, ridicându-se în picioare și încuviințând.

Nu mă așteptasem să fie atât de calm. Dar apoi mi-am dat seama că mă înșelasem amarnic când l-am auzit adăugând:

— Da, ai dreptate. Trebuie să ne comportăm ca și cum chiar ne-am despărțit de-adevăratelea. Și apoi, odată ce ne-am achitat de sarcină...

— Nu. Fin, tu nu mă înțelegi. Odată ce ies pe aceea ușa, nu mă mai întorc. Niciodată.

— Anna, a zâmbit el. Știu ce încerci să faci, dar să știi că nu ne aude nimeni. Nu trebuie să ne prefacem încă. Nu încă. Hai să ne vedem peste doi ani, după ce fiecare ne vom fi îndeplinit misiunea.

La naiba. Nu a înțeles că vorbeam serios. Nu mă auzea. Ceva nu era în regulă cu el. A continuat să vorbească despre planurile lui, subliniind exact ce ar trebui să facem în continuare, dar nu l-am mai putut asculta. Am încercat să-i blochez cuvintele. Am simțit apoi cum respirația mi se accelerează. Trebuia cu orice preț să plec cât mai repede de acolo, dar îmi era teamă că va încerca să-mi facă rău. Locul ăsta îmi sugea tot aerul din

plămâni, mă storcea de toată energia din corp. Fusesem prea mult timp prinsă în cercul acesta vicios. Parte din mine încă îl iubea – pe surferul fără griji, cu părul blond, pe care toată lumea îl adora. Dar adevăratul Fin era mult mai complicat. Mai întunecat. Unul de care îmi era frică și care îmi fura toată energia. Doar că nu dorisem să văd adevărul. Poate că aș fi putut să rămân și să-l fac să-și dea seama că avea nevoie de ajutor. Dar trebuia să evadez de acolo până nu mă distrugea de tot.

L-am sărutat pe obraz și cu mâna la inimă i-am spus:

— Adio, Fin.

Mă privea cu ochii sticloși și plini de entuziasm. Era o expresie de care ajunsesem să mă tem, pentru că însemna că născocea planuri mai bizare pentru viitor. Ei bine, trebuia să-și facă planuri fără mine, pentru că eu îl păraseam și nu mă mai întorceam. Niciodată.

— O să iau eu legătura cu tine după ce totul se va fi terminat, mi-a spus el. Trebuie să începi să-ți faci planuri, Anna. Trebuie să faci ce am discutat. Dar, mai întâi, fă-ți o programare pentru întrerupere de sarcină. Apoi găsește-ți un bogătaș. Și, nu uita, nu trebuie să ne vedem sau să vorbim până când totul se va fi terminat.

— Nu! Încetează să mai vorbești așa. Nu o să faci rău *nimănui*! am exclamat eu, apoi am rămas privind-l în ochi și dorindu-mi să înțeleagă că nu aveam să fiu părtașă la acest pact. Ascultă-mă, asta nu se va întâmpla. Te părăsesc. Asta nu face parte din niciun plan, am terminat definitiv, înțelegi?

Dar el a continuat să vorbească, așa că, în cele din urmă, am renunțat. Mi-am strâns puținele lucruri și le-am îndesat în geanta de voiaj pe care o promisem de la ai mei, fără să mă mai deranjez să le împăturesc, ci doar înghesuindu-le cât de repede puteam. Era ca și cum aș cădea în gol, cu încetinitorul, de pe marginea unei stânci, căutând o

frânghie de siguranță care nu era acolo. Lacrimile continuau să-mi curgă pe obraji și aveam un nod în stomac, ceea ce era ciudat dat fiind faptul că stomacul meu nu era gol.

— Ne vedem peste doi ani, Anna. Te iubesc.

— Nu fac asta, Fin, am spus eu, clătinând din cap.

M-am întors să-l privesc pentru ultima dată, încercând să-l fac să asculte.

— Fin, ai nevoie de ajutor. Eu o să plec acum, dar fă-ți o programare la un doctor, bine? Vorbește cu el despre ce simți.

— Nu am nevoie de niciun doctor. Tu ai grijă să te ții de plan și o să avem viața pe care ne-am dorit-o dintotdeauna. Anna, ai face bine să nu mă dezamăgești.

Mă amenință oare? Trebuia să plec cât mai repede de acolo.

M-am aplecat să-mi iau geanta de jos și l-am văzut cu coada ochiului cum se năpustește asupra mea și cum mă apucă de umăr. Am țipat, dar cumva am reușit să mă eliberez din strânsoarea lui, inima bătându-mi nebunește.

— Ce faci? am strigat eu.

— Anna, te rog, promite-mi.

Ochii îi străluceau, în timp ce mă îndepărtam de el, clătinându-mă. Am continuat să înaintez spre ușă, strângând încă geanta de voiaj.

— Promite-mi că ai înțeles ce ai de făcut.

Din postura lui, părea că era gata să se năpustească din nou asupra mea și, pentru câteva secunde, am avut impresia că nu voi reuși să scap de acolo. Când l-am văzut că încearcă să-mi smulgă geanta din mână, m-am smucit și m-am repezit spre ușă. Fin a făcut o ultimă încercare să mă oprească, strigându-mi numele, dar am ajuns la ușă înaintea lui și am reușit să o deschid și să fug în grădina îmbibată de apă, disperată să fiu cât mai departe de el. Am început să alerg, știind că mă putea prinde din urmă fără prea mult efort. Când

m-am împiedicat, m-am așteptat ca în orice moment să mă ajungă și să mă târască înapoi în casă. În schimb, vocea lui aspră și disperată a răzbătut prin ploaie, o ultimă încercare de a mă lega de el.

— Am făcut un pact, Anna! a strigat el prin ploaia puternică. Nu uita!

Plângând și gâfâind, am continuat să alerg, știind că bărbatul care stătea în prag nu era Fin cel pe care-l știam, îndepărtându-mă de-a lungul aleii și ieșind pe trotuar, am realizat ceva – acum că-l părăsisem pe Fin, nu aveam unde să mă duc. Nu aveam nici măcar cheia de rezervă de la apartamentul lui Sian și oricum nu era corect să o împovărez cu toate astea. Așa că am luat o decizie. Udă leoarcă, îngrozită, cu viața făcută bucăți, venise timpul să mă întorc acasă. Trebuia să las totul în urmă și să mă întorc în Suedia. Aveam să-i trimit lui Sian un mesaj în care să-i spun că eu și Fin ne-am despărțit, apoi urma să-i sun pe mama și pe tata să-i rog să-mi rezerve un bilet de avion. Știam că nici nu vor sta pe gânduri. Poate aș putea pleca chiar azi.

În acel moment, mai mult decât orice, îmi doream să îmi văd părinții din nou. Abia așteptam să-l strâng pe *pappa* în brațe și să aud sfaturile practice ale lui *mamma*. Nici măcar nu-mi păsa dacă avea să-mi spună *Ți-am spus eu*. Tot ce știam era că trebuie să plec de aici. Depart de Fin și de ideile sale terifiante.

Capitolul șaisprezece

2017

Nu am făcut nimic de când m-am întâlnit cu Fin în centrul comercial. Nu am niciun plan, nu am nicio idee ce să fac să iasă bine. Fin mi-a dat o lună, și luna aceea aproape că s-a dus. Mi-am dorit doar să se rezolve de la sine. Mai am doar o zi la dispoziție.

În acest moment, Will e la etaj, face duș, iar eu stau pe canapeaua din sufragerie și-l aștept să coboare, pentru că urmează să luăm cina la Blackwells cu Sian și Remy. În timp ce îl aștept, îmi storc creierii încercând să găsesc o modalitate de a-l face pe Fin să-și bage mințile în cap și să mă lase în pace. De când a început totul, mă tot gândesc la soluții, dar niciodată nu reușesc să mă hotărâsc. Scurg și ultima gură de Chardonnay, apoi, cu degetele tremurânde, mă întind să las paharul pe masă. Ridic perna brodată de lângă mine și o strâng la piept.

Problema e că Fin nu este o persoană rațională. Știu că cea mai înțeleaptă decizie ar fi să sun la poliție și să le povestesc tot ce s-a întâmplat. Ar trebui să le arăt mesajele de la el și să sper că mă vor crede. Dar știu că Fin poate să fie extrem de convingător. I-ar putea face să creadă că sunt complicea lui, iar faptul că sunt măritată cu un bărbat bogat nu mă ajută deloc. Probabil că aș face față dacă poliția m-ar găsi vinovată, dar gândul că Will va crede că niciodată nu l-am iubit, că m-am măritat cu el doar pentru bani, că aș vrea să-i fac rău în vreun fel... gândul acesta nu l-aș suporta.

Din orice unghi aș privi lucrurile, sunt într-o situație din care nu pot să ies victorioasă. Dacă mă duc la poliție, risc să pierd totul. Dacă nu mă duc la poliție, Fin a spus că o să-mi omoare soțul chiar el. Mă trece un fior. Ce n-aș da să putem dispărea

măcar pentru un timp. Să plecăm undeva unde nimeni să nu ne poată da de urmă. Mai am doar o zi la dispoziție înainte ca Fin să treacă la fapte. De ce nu-mi vine nicio idee? Nu sunt proastă. Pot să găsesc o soluție, nu? Dar pe cine încerc eu să păcălesc? Nu am niciun plan. Sunt paralizată. M-am autoconvins că totul nu e decât un vis urât, care va dispărea dacă îl ignor. Îmi cobor privirea spre perna pe care o țin în brațe și îmi dau seama că am reușit să descos un colț al frumoasei broderii. Firele sunt acum zdrențuite și urâte – am distrus-o.

— Nu-mi vine să cred că ești gata înaintea mea.

Will apare în prag îmbrăcat într-un costum, cu părul încă ud și mirosind a apă de colonie. Totul este atât de familiar, încât îmi vine să plâng.

— Sunt gata de multă vreme, spun eu, ridicându-mă în picioare.

Eram prea preocupată ca să stau ore în șir în fața dulapului gândindu-mă cu ce să mă îmbrac, cum să-mi fac unghiile și părul, cum să mă machiez, așa că alesesem o rochie neagră, o pereche de cizme, un colier de argint, iar părul mi l-am strâns rapid într-o coadă de cal, în vârful capului.

— Stai să-i spun lui Sian că am fost gata în mai puțin de 20 de minute. N-o să mă creadă niciodată.

Este un prilej permanent de amuzament faptul că întârziem oriunde pentru că mereu îmi ia foarte mult timp să mă pregătesc. Will a renunțat de mult să încerce să mă facă să fiu gata mai repede – chiar a început să îmi spună că trebuie să ajungem la întâlniri cu o oră mai devreme ca să se asigure că ajungem la timp. În felul acesta, avem șansa să ajungem la o oră rezonabilă.

Will bufnește în râs, făcându-mă și pe mine să râd. Nu-mi vine să cred că pot râde și glumi, când în sinea mea mă simt de parcă lumea mea e pe cale să se prăbușească, în ultimele săptămâni, am devenit expertă în a juca un rol. În spatele fiecărei conversații se ascunde spaima. M-am străduit din răputeri să par veselă, să fac glume, să râd și să

fiu o soție cât se poate de iubitoare. Nu pot risca să mă întrebe ce s-a întâmplat, pentru că, dacă o va face, s-ar putea să îi spun adevărul.

— Dacă vrei, conduc eu azi, a spus el. Putem lua un taxi la întoarcere.

— Bine. Mulțumesc.

Mă bucur că s-a oferit el. Nu cred că m-aș putea concentra la drum.

Îmi iau paltonul roșu de lână și o eșarfă cu model, îmi aranjez puțin părul și pășim în aerul umed și răcoros al serii de februarie.

•

Reușim să ajungem aproape la timp și să găsim un loc de parcare aproape de restaurant. A început din nou să plouă, așa că Will mă ia de mână și alergăm pe trotuar, până ajungem cu respirația tăiată la ușa de la intrare.

— Nu v-ați luat umbrelă?

Tatăl lui Will ne ține ușa în timp ce intrăm în restaurantul cald și uscat, mirosurile sale familiare de usturoi și zahăr ars făcându-mi apetitul să reapară pentru prima dată după multe săptămâni.

— Nu ploua când am plecat noi, îi răspunde Will.

— Suntem bine, Steve, îi spun eu, sărutându-l pe obraz. Am parcat aproape.

— Intrați și faceți-vă comozi. Sian și Remy au ajuns deja. Am pus cu toții pariu cât de mult o să întârziați, dar ați reușit să ne surprindeți plăcut cu o întârziere de doar 10 minute. E un record personal, Anna?

— Foarte amuzant, spun eu, dându-i un ghiont în umăr.

Chicotește apoi și ne conduce spre masa noastră preferată din spate, la micul mezanin, unde prietenii noștri ne așteaptă deja.

După mai multe tachineări despre punctualitatea noastră neobișnuită, ne așezăm – eu lângă Sian și Will lângă Remy. Vinovăția mă cuprinde instantaneu. I-a promis lui Sian că o voi ajuta să

aleagă un loc pentru nuntă, dar n-am mai sunat-o din noaptea pe care ne-am petrecut-o împreună ca fetele luna trecută.

— Cum merg pregătirile? o întreb eu.

— Nu am avut timp să văd nimic, se strâmbă ea. Am fost prea ocupată la muncă. Și oricum vremea a fost prea urâtă ca să merg să vizitez localuri.

— Să-mi spui când vrei să te însoțesc, îi spun eu. Abia aștept să-mi clătesc puțin ochii cu ceva vile la țară și hoteluri elegante.

— Ești sigură? Știu că ai spus că mă însoțești, dar nu e nicio problemă dacă ești prea ocupată, nu vreau să...

— Ți-am spus că voi merge și am vorbit serios. Aștept să mă suni să-mi spui când, îi spun eu, iar ea mă strânge ușor de mână.

Will îmi toarnă un pahar din vinul casei, așa că iau o înghițitură, în speranța că alcoolul va face tensiunea pe care o simt între ochi să dispară și îmi va calma bătaile inimii. Dar în loc de asta, simt cum vinul mă arde pe gât și inima începe să-mi bată cu și mai multă putere în piept. Brusc, simt că nu-mi mai pot controla membrele și parcă sunetele din jurul nostru devin mai ascuțite.

— Ești cam palidă, remarcă Sian. Te simți bine?

— Sunt doar obosită, spun eu, inspirând încet, încercând să-mi liniștesc panica din vene.

— Doar nu e...? se întreabă ea cu voce tare, ridicând privirea spre geam. Nu, nu contează.

— Ce?

Îi urmăresc privirea până la fereastra micului restaurant, dar nu văd nimic.

— Am crezut că am văzut pe cineva, spune ea, netezindu-și o sprânceană cu arătătorul.

— Pe cine? Pe cine ai văzut? strig eu.

În minte îmi apare chipul lui Fin. Camera începe să se învârtă cu mine, apoi se oprește.

— Este totul în regulă? întreabă Will.

El și Remy se holbează la mine de pe partea cealaltă a mesei de parcă aş avea două capete.

Încerc să mă relaxez și să zâmbesc.

— Da, totul e bine. Stăteam și noi de vorbă.

Will ridică dintr-o sprânceană, iar eu mă forțez să-i zâmbesc. Din fericire, el și Remy se întorc la conversația pe care o purtau.

— Pe cine ai văzut? o întreb în șoaptă pe Sian.

— Probabil pe nimeni, spune ea. Dar arăta... arăta ca Fin.

Simt că rămân fără aer când o aud pronunțându-i numele și nu mai pot să înghit, nu mai pot să vorbesc, nu mai pot să gândesc, nu mai pot să rămân așezată aici nicio secundă în plus.

Îmi împing scaunul și toată lumea își ridică privirea surprinsă.

— Anna? spune Will, ridicându-se în picioare.

— Scuze, spun eu cu un zâmbet fals. M-am ridicat cam brusc. Mă duc până la toaletă. Will, ai putea să comanzi tu și pentru mine? Ceva pește – biban de mare, calcan sau orice.

— Sigur, încuviințează el, așezându-se la loc, o licărire de îngrijorare traversându-i fața.

Plec de la masă, îndreptându-mă nesigură pe picioare spre ușa din spate care dă spre niște scări ce conduc la toaletă rezervată clienților. Tocurile îmi răsună pe treptele din piatră și îmi apăs mâna dreaptă de peretele de cărămidă aparentă, în încercarea de a-mi menține echilibrul. Trebuie să mă adun. Îmi voi stropi fața cu apă rece și voi respira profund. Asta cu siguranță mă va ajuta să-mi revin.

Oare Fin chiar este prin apropiere? Când mi-am aruncat privirea afară acum o clipă, nu am văzut nimic. Dar de ce ar inventa Sian așa ceva? Și dacă se ascunde undeva în afara restaurantului?

La baza scărilor, cotesc la dreapta și o iau de-a lungul coridorului puternic luminat, ai cărui pereți sunt împodobiți cu fotografii alb-negru ce înfățișează faleze și alte locuri minunate. În timp ce deschid ușa batantă care duce la toaletă doamnelor, simt mâinile cuiva încolăcite în jurul

taliei mele. Zâmbesc ușurată și mă întorc, gândindu-mă că minunatul meu soț m-a urmărit până aici. În schimb, aproape că am un atac de cord când mă trezesc uitându-mă în ochii lui Fin.

Înainte să apuc să țip, una din mâinile lui îmi părăsește talia și-mi acoperă gura.

— Șșșș, îmi șoptește el, apoi își retrage mâna de pe gura mea.

— Ce cauți aici? șui eu, cu inima bătându-mi nebunește în piept. Trebuie să pleci. Sian crede că te-a văzut. Dacă vine jos și te găsește aici?

— Nu-ți face griji în privința ei.

— Trebuie să se termine, îi spun eu. Lasă-mă în pace, Fin.

— Am uitat cât de bine arăți, îmi spune el. Mi-a fost așa dor să te ating.

Simt cum mâna lui coboară de-a lungul spatelui meu și cum apoi mă trage mai aproape de el.

— Miroși a...

Reușesc atunci să scap din strânsoarea lui și mă abțin cu greu să nu tremur. Cum e posibil ca acest om – acest *criminal* – să fi fost odată iubitul pe care îl adoram?!

— Nu ai mai dat niciun semn de viață, Anna, murmură el, cu o privire răzbunătoare în ochi. Mai e doar o zi până expiră timpul și văd că domnul Blackwell e încă viu și nevătămat. Deci, când ai de gând să o faci? Ai vreun plan?

— Fin, oprește-te. E doar o fantezie juvenilă și stupidă de-a ta, spun eu, strângându-mi pumnii. Nu am crezut nicio secundă că tu chiar îți vei duce planul la bun sfârșit. Deci, nu, nu am de gând să-miucid soțul. Și nici tu nu o vei face.

— Îmi pare rău, dar nu pot fi de acord cu tine. Ți-am spus, eu deja mi-am ținut promisiunea, așa că acum e rândul tău. E deja prea târziu să dai înapoi.

— Fin, ești un criminal. Înțelegi? Ai omorât pe cineva, spun eu și simt un gust amar în gură.

— Da. Da, Anna. Înțeleg, spune el, ridicând din sprâncene și imitându-mi tonul vocii.

Clatin din cap.

— Ai moștenirea soției tale. Sunt convinsă că ai mai mulți bani decât ai putea cheltui într-o viață. Nu mai ai nevoie și de banii lui Will. Te rog... pleacă și trăiește-ți viața. Dacă ai simțit vreodată ceva pentru mine, atunci dă-mi drumul. Doar... încearcă și fii fericit.

Deși mă întreb cât de fericit ar putea fi vreodată, știind că a ucis persoana care l-a iubit cel mai mult.

— Spune-mi, Anna, de ce te-ai căsătorit cu Will? Sunt sigur că nu pentru aspectul și pentru personalitatea sa. Nu este tocmai chipeș și pare plictisitor ca dracu’.

Îmi îndrept spatele. Poate că Will nu se încadrează în canoanele standard de frumusețe, dar este amuzant și amabil și, pentru mine, este cel mai sexy bărbat de pe planetă. Mi se strepezesc dinții să-l aud pe Fin spunând așa ceva despre bărbatul pe care îl iubesc.

— Faptul că Will e bogat e doar o coincidență. În ciuda a ceea ce ai putea crede, nu m-am măritat cu el pentru bani. Când ne-am cunoscut, nici nu știam că are bani. Nu este genul care să-și etaleze bogăția.

— Nu te cred. Este putred de bogat. De îndată ce am văzut că te căsătorești cu el, am știut că te ții de plan. A deveni soția unui multimilionar a fost ca și cum mi-ai fi trimis o declarație de dragoste.

— Ascultă-mă bine, am șuiert eu printre dinți. Așa cum ți-am spus de o mie de ori, uită de „planul” tău – și desenez semnele citării cu degetele în aer – și vezi-ți de viața ta... fără mine. Nu o fac.

Pentru o clipă, mi se pare că Fin e pe cale să mă contrazică, dar apoi dă din cap în tăcere și se îndepărtează, pașii lui răsunând de-a lungul coridorului. Privesc cum pleacă, cum dă colțul să

urce scările. Inima îmi bate tare, îmi simt palmele umede și am impresia că sunt pe punctul de a vomita. Nu-i pot lăsa pe Will și prietenii mei să mă vadă așa. Trebuie să mă adun înainte de a mă întoarce la masă.

Sunetele îndepărtate ale restaurantului de deasupra cresc și scad în intensitate precum valurile care se rostogolesc pe mal și se retrag. Deschid ușa băii și mă îndrept clătinându-mă către una din cele două cabine. Încui apoi ușa și mă așez pe toaletă. Oare faptul că Fin a plecat înseamnă că mi-a acceptat decizia? Așa sper. Dar nu-mi vine să cred că va fi atât de ușor. Îl cunosc pe Fin. Este încăpățânat și hotărât. Și acum este și un criminal. Saliva îmi inundă gura. Mă ridic, ridic scaunul de toaletă și dau afară cele două pahare de vin pe care le-am băut. Ce naiba o să fac?

Capitolul șaptesprezece

Mă uit prin ușile batante la grădina din spate, dar plouă cu găleata și nu se vede prea bine prin sticlă.

— Anna! îmi aud din nou numele.

Sunt sigură că mă strigă Will, care s-a oferit să înfrunte uraganul de afară și să-l scoată pe Bo la plimbare.

— Anna!

În regulă, este cu siguranță el. Când deschid ușa, o rafală de vânt mi-o smulge din mână și se trăneste de perete. Mare noroc că geamul nu s-a spart. Simt cum mă cuprinde panica. Oare Will a pățit ceva? Nu-l văd de aici. Fără să mă opresc să-mi iau haina sau să mă încălț, ies repede în vasta curte interioară pavată cu piatră care se întinde în spatele casei, o treime din ea fiind ocupată de piscina pe care am acoperit-o odată cu venirea toamnei. Rafalele de vânt îmi taie respirația și mă uit prin grădină încercând să-l zăresc pe Will, urechile mele încordându-se să-i audă vocea.

Mă mișc cât de repede pot, împotrivindu-mă vântului, și cobor treptele circulare spre gazonul de smarald, o grădină de dimensiuni decente conform standardelor Bournemouth. Partea din spate a curții a fost împrejmuită cu un gard de lemn, suficient de mic pentru a nu obstrucționa vederea spre mare, dar suficient de înalt pentru a-i opri pe oameni să ajungă în acea zonă, dat fiind faptul că terenul nu este tocmai stabil lângă marginea stâncii și se poate prăbuși în orice moment, mai ales după perioade lungi de umezeală, ca acum.

În timp ce alunec și patinez pe iarba udă, nu mă pot gândi decât la vizita lui Fin de la restaurant de seara trecută și la faptul că Will ar putea fi în pericol. Oare Fin a venit deja cu un plan? Mai am totuși o zi la dispoziție și nu prea-mi vine a crede

că Fin a intrat la noi în curte. Inima îmi bate puternic în piept și mă abțin să nu plâng în hohote. Este vina mea. Ar fi trebuit să spun ceva. Ar fi trebuit să-mi avertizez soțul. Mă rog să nu fi pățit nimic și-mi promit în gând că-i voi spune totul.

Apoi îl văd, o umbră neagră la capătul grădinii. Pare că este întins pe iarbă lângă gard.

— Will! țip eu. Will, ești bine?

Nu, nu, nu.

Răsuflu ușurată când văd că-și întoarce capul spre mine și-mi face semn cu mâna.

— Adu-i lesa lui Bo și niște recompense! strigă el.

Cu răsuflarea întretăiată, o pornesc în fugă înapoi, urc treptele și intru în casă, unde aproape că alunec pe podeaua lustruită de calcar. Smulg lesa lui Bo de pe pervazul ferestrei, dar nu găsesc cutia cu recompense. Nu-mi pot aduna gândurile. Probabil Bo s-a strecurat cumva de partea cealaltă a gardului. Sper că e bine. Cel puțin Will nu a pățit nimic, îmi spun eu. Asta e cel mai important. Am nevoie de cutia cu recompense ca să-l ademenesc înapoi, dar, pur și simplu, nu mă pot gândi unde aş putea să o găsesc, așa că mă reped la frigider, deschid ușa și cercetez conținutul, rupând o bucată de piept dintr-un pui gata făcut. Mă reped apoi afară, jumătate alergând, jumătate alunecând. Mă strecor pe gazonul îmbibat cu apă, în șosete, spre soțul meu, care acum s-a ridicat în picioare și-l strigă pe Bo peste gard.

— Maimuța aia s-a strecurat prin gard, îmi strigă Will. Se pare că există o gaură în gard. Nu-mi vine să cred că n-am observat-o până acum.

Îmi îndrept privirea spre locul în care arată Will și văd că lipsesc două șipci din partea de jos, creându-se un spațiu suficient de mare pentru ca un câine mic să se strecoare.

— Bo! BO!

Începem amândoi să strigăm la unison, folosind la început tonul pe care-l folosea dresorul cu el,

apoi unul mai sever. Nimic nu funcționează. Bo nu ne bagă în seamă.

Mă aplec peste gard și cercetez partea de gazon lăsată în paragină.

— Acolo! exclam eu, arătând spre o formă mică și întunecată în depărtare, o mișcare subtilă sub un ilex. O să mă strecur prin gard și o să-l aduc înapoi. Sper ca bucățița asta de pui să-l ademenească.

— Nu, nu e sigur, îmi spune Will, trăgându-mă spre el. Terenul e foarte instabil acolo. Mă duc eu. Dă-mi lesa lui Bo.

— Nici vorbă, răspund eu, mintea umplându-mi-se de scenarii îngrozitoare. Îmi dau seama că asta trebuie să fie mâna lui Fin. Șipcile din gard nu dispar singure. Nu-l pot lăsa pe Will să se ducă acolo. Dacă Fin s-a ascuns în vreun tufiș sau în spatele unui copac? Dacă intenționează să...

Dar degeaba. Will se chinuie deja să forțeze balamaua ruginită, apoi deschide poarta. Îmi smulge lesa din mână și-și continuă drumul.

— Stai aici! îmi poruncește el, dar eu îl ignor și intru cu el în curte.

Sunt alertă la orice sunet sau mișcare – orice semn că cineva este aici. E aproape imposibil de spus totuși, pentru că vântul șuieră, copacii și tufișurile se leagănă și gem, crengile trosnesc, iar valurile se sparg de țărm. Îl aud pe Will spunându-mi ceva, dar nu reușesc să-mi dau seama ce.

— Nu te aud! țip eu.

— Puiul! spune el din nou, întinzând mâna spre mine, în timp ce îi pun în palmă jumătate din pieptul de pui zdrobit.

— Bo! strig eu. Vino aici, Bo! Uite ce ți-am adus!

Pe măsură ce ne apropiem de el, ne dăm seama că e prea ocupat să ronțăie ceva scârbos, ignorându-ne complet pe mine și pe Will.

— Ai grijă unde pui piciorul, mă avertizează Will. Nu știu cât de în siguranță suntem aici.

Înaintăm amândoi cu mare grijă spre cățelușul nostru, strigându-l în același timp. Tresar când simt că ceva ascuțit îmi străpunge talpa, dar ignor durerea deocamdată. Când ajungem, în cele din urmă, lângă Bo, văd marginea crestată a stâncii în față și inspir puternic uitându-mă la pământul și rădăcinile de copaci expuse vederii, la panta aproape verticală. Încă câțiva pași și am cădea pe promenada de beton de mai jos. Nimeni nu ar putea supraviețui unei astfel de căderi. Nu realizasem cât de aproape eram de margine.

Acum când am ajuns lângă el, mi-am dat seama ce roade de zor: o bucată mare de carne crudă. Cum naiba a ajuns asta acolo? Sângele îmi îngheață în vine. Îmi întorc capul, încercând să văd dacă-l pot zări pe Fin. Oare el a făcut asta? Sau e doar o coincidență ciudată?

— Bo! îl strigă Will. Aici, băiete!

Încep și eu să-l strig, dar el nici nu ne bagă în seamă, prea ocupat cu prada lui.

— De data asta vreau să mă asculți și să stai aici, îmi spune Will. Nu cred că terenul este suficient de puternic să ne țină pe amândoi.

— Nu te duce! îi spun eu. E prea periculos. Bo e mai ușor decât tine. O să fie bine. O să vină înapoi la noi imediat.

— Dar dacă o ia la fugă în direcția greșită și cade în gol? întreabă el, trecându-și mâinile prin părul ud. Voi călca cu atenție.

— Will, te rog, nu! îl implor eu, dar e prea târziu, pentru că deja a pornit-o spre margine și tot ce pot face este să-l privesc neputincioasă. Ai grijă! îl implor eu, mușcându-mi pumnul.

Îl văd cum flutură bucata de pui prin fața ochilor lui. Obrăznicătura lasă imediat bucata de carne crudă pe care o molfăia și-i smulge puiul din mână, înfulecându-l lacom dintr-o înghițitură. Will profită de neatenția lui și se apleacă să-l ia în brațe. Chiar când face un pas spre mine, observ că tufișul lângă care era Bo se înclină.

— Ai grijă! strig eu. Aleargă spre mine!

Will înlemnește pentru o clipă, apoi face cum îi spun și o rupe la goană spre mine, cu Bo în brațe. Spre groaza mea, bucata de pământ pe care stătea până acum câteva secunde se desprinde și cade în hău. Cu inima cât un purice, îl apuc pe Will de mâna liberă, încercând să-l trag prin poartă, unde e în siguranță. Dar se oprește pentru o fracțiune de secundă și se întoarce să privească cum un alt metru de pământ se prăbușește.

— Vino. E prea periculos acolo, țip eu.

O rupem amândoi la fugă de-a lungul gazonului, urcăm treptele de piatră și, în cele din urmă, ajungem în bucătăria caldă și sigură, trântind ușa în urma noastră. Inima îmi bubuie în piept și amândoi găfâim obosiți.

— Uau, spune Will, cu un râs sugrumat. Aproape că era să mor acolo!

Eu clatin din cap.

— A fost cel mai prostesc lucru, Will, spun eu, și îl lovesc ușor pe umăr. Ai fi putut să cazi. Te-aș fi putut pierde.

— Cred că trebuie să mă așez, spune el, găfâind.

— Vrei să-ți fac un ceai dulce? Te-ar ajuta să-ți mai revii din șoc.

— Whisky, spune Will.

Îmi șterg lacrimile și picăturile de ploaie care mi se amestecă pe față.

— Am crezut... am crezut că o să te pierd...

— Șșș, șșș, liniștește-te, îmi spune el, strângându-mă la pieptul lui. Sunt bine. Cu toții suntem bine. Nu s-a întâmplat nimic, bine?

Oftez și încuviințez, strângându-l și mai tare în brațe, conștientă fiind că Bo e încă între noi.

— El e bine? întreb eu, făcând un pas în spate și examinând ghemul de blană care tremură în brațele lui Will.

Will se apleacă și-l lasă pe gresie, iar Bo începe să se scuture împrôșcându-ne cu și mai multă apă,

moment în care bufnim amândoi în râs, un fel de râs de nebun, isteric, un râs de ușurare.

— Cred că e bine, spune Will, dându-și ochii peste cap. Tu, în schimb, ești udă până la piele.

— Și tu la fel.

— Cel puțin eu am haina pe mine. Și unde îți sunt pantofii? Anna, sângerezi! exclamă el, îngrijorat.

— Ce? Unde? întreb eu, apoi, urmărindu-i privirea, observ că stau într-o baltă de apă de ploaie și sânge.

În timp ce mă uit la lichidul roșu care se acumulează, durerea din piciorul meu revine din plin.

— Oh! gâfâi eu.

— Ce-ai făcut?

— Cred că am călcat în ceva.

Strâng din dinți în timp ce durerea pulsează în talpa piciorului meu.

— Îmi amintesc că am simțit o durere ascuțită, dar apoi nu i-am mai dat importanță. Eram prea ocupată să-mi fac griji că ai să cazi treizeci de metri în gol și ai să mori.

— Lasă-mă să mă uit mai bine.

Mă îndrept spre insula din bucătărie, călcând pe călcâi, astfel încât să nu sângerez pe toată podeaua. Mă arunc apoi pe unul dintre scaune și-l las pe Will să-mi dea jos șoseta.

— Se pare că ai călcat într-un cui sau într-o piatră ascuțită sau ceva de genul acesta. Nu e o tăietură adâncă, doar că sângerezi destul de mult. Ești cu vaccinul antitetanos la zi?

— Cât e valabilă o doză?

— Zece ani.

Încep să număr descrescător pe degete.

— Da, am făcut o doză acum șapte sau opt ani. Cred că aveam șaisprezece ani.

— Bine. Lasă-mă să iau un antiseptic și să curăț rana. Nu-mi vine să cred că ai ieșit desculță.

— Iar mie nu-mi vine să cred că ai mers pe marginea unei stânci care se prăbușea pe timp de furtună.

— Ei bine, hai să facem un pact: de acum încolo, nimeni nu mai face lucruri necugetate.

Încerc să zâmbesc, dar nimic din toate astea nu a fost un accident, ci a fost premeditat. O gaură în gard? O bucată de carne crudă pe marginea stâncii? Fusesse mâna lui Fin. Deodată, mă simt cuprinsă de furie, fierbinte ca lava, transformându-se repede în teroare rece ca gheața.

Rămân așezată pe scaun și îmi las soțul să îmi usuce și să îmi bandajeze piciorul.

— Am uitat să îți aduc whisky-ul, șoptesc eu.

— Lasă-mă să termin aici, apoi ne schimbăm amândoi în haine uscate și savurăm împreună un pahar, ce zici?

— Mulțumesc.

Will îmi zâmbeste, apa de ploaie picurându-i din păr pe blugii mei.

— Mă întreb cât din grădină am pierdut, spun eu, revăzând în minte ilexul acela înclinându-se și alunecând.

— Sper că nu prea mult. E de la ploaia care nu se mai termină. Plus minunății mei bocanci călcând lângă margine. Sunt atât de prost. Ar fi trebuit să te ascult, Anna.

— Cel puțin acum ești în siguranță. Asta este cel mai important.

— Va trebui să chemăm pe cineva să inspecteze peretele abrupt al stâncii. S-ar putea să aibă nevoie de lucrări serioase de îndiguire, spune el, ridicându-și privirea spre mine. Gata, am terminat. Te doare?

— Nu, e-n regulă. Mulțumesc, doctore Blackwell.

— Acum am să-l usuc pe micul huligan din cauza căruia s-au întâmplat toate astea, spune el, apoi se îndreaptă spre dulapul unde ținem lucrurile lui Bo.

Scoate de acolo un prosop și-l înfășoară pe Bo în el, frecându-i blănița. Bo se răsuțește și mârâie, crezând că este un joc, mușcând marginea prosopului. După câteva minute, Will îl așază în pătuțul îmblănit, iar el oftează satisfăcut și se încovrigă, acoperindu-și nasul cu coada.

— Cred că și noi trebuie să ne uscăm, spun eu tremurând.

Alunec de pe scaun și-mi testez greutatea pe piciorul rănit. Răsuflu ușurată când îmi dau seama că nu mă doare, ci doar mă ustură puțin.

— Toată povestea asta cu gardul e ciudată totuși, nu crezi? spune Will, holbându-se pe fereastra bucătăriei. Nu am observat-o până acum. Și bucata aia de carne pe marginea stâncii... Ce naiba căuta acolo?

Acum e momentul să-i povestesc lui Will ce se petrece, dar sunt prea zguduită de tot ce s-a întâmplat și nu știu de unde să încep. Am nevoie de puțin timp singură pentru a mă gândi cum să-l abordez. Nu vreau să mă înțeleagă greșit.

— Nu am mai avut până acum un cățeluș, spun eu. Presupun că o gaură în gard nu este ceva la care am fi dat atenție dacă nu ar fi fost nevoie.

— Da, cred că ai dreptate, spune el, întorcându-se îngândurat pentru a mă privi. E totuși destul de bizar, nu crezi?

— Va trebui să schimbăm gardul, spun eu, prefăcându-mă indiferentă.

— Da, cred că, până la urmă, chiar va trebui să facem o excursie până la centrul ăla comercial, spune Will, ridicând sprâncenele și zâmbind.

— Ha, ha, spun eu, încercând să nu las să se vadă cât de speriată sunt.

Mă tot întreb dacă Fin a fost afară mai devreme, urmărindu-ne. Este acolo afară acum? Privirea mi se înceteșează, mă sprijin de blat și trag ușor aer în piept, din nou și din nou. Dacă nu fac ceva, viața mea perfectă va fi complet distrusă. Trebuie să fac ceva să-/opresc.

Capitolul optsprezece

— Anna. Anna!

— Ce?

Vocea lui ascutită mă scoate din miniatacul meu de panică.

— Cred că Bo o să vomite! exclamă el, apoi se duce lângă Bo, care pare cuprins de niște spasme îngrozitoare.

Eu înșfac ziarul de weekend de pe măsuta de cafea chiar la timp pentru a-l împinge în fața lui, în vreme ce varsă peste toată secțiunea de sport. Bucăți de piept de pui și carne crudă nedigerate spumegă pe hârtia ziarului.

— Bietul de tine!

— Cred că e de la carne, spune Will. Probabil nu i-a picat bine.

Will se apleacă să-l liniștească și să-l mângâie pe cap pe Bo, care pare în continuare să se simtă rău.

— Crezi că o să fie bine?

— Nu pare să se simtă bine. Will... carnea aia... cred că s-ar putea să fi fost otrăvită, spun eu, întrebându-mă dacă Fin ar fi capabil să facă ceva atât de diabolic. Trebuie să-l ducem la veterinar, continui eu, văzând că Bo a început să respire din ce în ce mai greu.

Will mă privește fix cu ochi mari, încă mângâindu-l pe Bo.

— Ai dreptate. Sună tu, în timp ce eu îl curăț.

Îl înregistrasem deja la o clinică veterinară locală, așa că îmi iau telefonul și sun la numărul pe care îl am.

— Bună ziua, clinica Vet's on the Corner, cu ce vă pot ajuta? mă întreabă recepționera de la celălalt capăt al firului, cu o voce calmă și pricepută.

— Bună ziua. Cățelușul nostru în vârstă de patru luni vomită și respiră greu, spun eu, slab și

sovăielnic.

— Sunteți înregistrați la noi la cabinet?

— Da. Numele lui este Bo. Bo Blackwell.

— Veniți cu el la cabinet, spune ea, încă eficientă și calmă. Mark vă va vedea imediat ce ajungeți.

— Mulțumesc foarte mult, spun eu, apoi mă întorc spre Will și încuviințez.

Înșfăcăm paltoanele și le tragem peste hainele noastre ude, ne încălțăm în grabă și ieșim din casă, fără să ne pese de vânt și de ploaia torențială.

— Condu tu Land Roverul, îi spun lui Will. Îl iau eu pe Bo.

Ne urcăm în mașină și Will demarează. Bo este în poala mea, scheunând, cu ochii pe jumătate închiși.

— Grăbește-te, Will. Bo nu arată deloc bine, spun eu, mângâindu-i blănița umedă și rugându-mă ca veterinarul să poată face ceva. E în regulă, micuțule, totul o să fie bine, îi spun eu, deși nu sunt deloc sigură de asta.

Will frânează brusc în parcare cabinetului veterinar, parcând pe trei locuri, și o rupem la fugă spre intrare și nu ne oprim până nu ajungem la recepție.

— Bo Blackwell, îi spune Will recepționerei cu voce tare. Am sunat adineauri.

Ea încuviințează și pune mâna pe telefon.

— Cățelușul Blackwell este aici, apoi pune receptorul în furcă și ne zâmbește compătimitoare. Mark va veni imediat.

Ne întoarcem spre ușa din dreapta noastră, fără să ne deranjăm să stăm jos. Câteva secunde mai târziu, ușa se deschide și intră un bărbat la vreo treizeci de ani, într-un halat alb. Ne vede stând acolo și ne face semn să-l urmăm.

— Bo? întreabă el, în timp ce înaintăm pe un coridor unde miroase a blană și a dezinfectant.

— Da, răspunde Will. A vomitat.

— Și acum nu se mai mișcă deloc, spun eu, cu vocea tremurândă. A mâncat o bucată de carne crudă pe care a găsit-o.

Îl urmăresc pe veterinar într-o cameră mică, cu un blat înalt. Îl așez cu grijă pe Bo pe masa de examinare. Stă nemișcat, cu ochii închiși.

Veterinarul își ia stetoscopul și îl așază pe pieptul lui Bo. Îmi țin respirația. Will mă prinde de mână și mă ține strâns.

— Va fi bine? întreabă Will. A mâncat niște carne crudă pe care a găsit-o afară. A fost bine un minut, apoi a început brusc să vomite și a rămas nemișcat, gâfâind.

Veterinarul ridică un deget pentru a ne spune să-i acordăm un minut. Cu o expresie serioasă pe chip, își scoate stetoscopul, atârându-și-l în jurul gâtului, și își apasă ușor mâna de coastele lui Bo. Apoi își pune două degete pe interiorul coapsei din spate a lui Bo. În cele din urmă, după ceea ce pare o eternitate, se uită la noi.

— Bine, este un lucru bun că l-ați adus la timp.

— O să fie bine? întreabă Will.

— Ați adus o mostră din carnea pe care a mâncat-o? întreabă veterinarul. Trebuie să o testez.

Will îi explică despre alunecarea de teren de la capătul grădinii și despre cum bucata de carne s-a prăbușit în prăpastie, împreună cu câțiva metri de pământ din grădina noastră.

— Îmi pare rău să aud asta, spune el. Ar trebui să verificați dacă nu cumva a ajuns pe promenada de dedesubt. Ar putea otrăvi și alt câine.

— Dar Bo va fi bine? întreb eu, cu o voce pițigăiată.

— Sunt șanse mari să-și revină, spune veterinarul. O să-i administrez o perfuzie care va dilua orice urme de otrăvă din organism. Și chiar vă recomand să găsiți bucata de carne. Dacă, într-adevăr, se dovedește că cineva pune otrăvă, trebuie să alarmăm comunitatea.

— Bine, încuviințează Will. Vom încerca să o găsim.

Știu foarte bine că acea bucată periculoasă de carne a fost destinată numai câinelui nostru și mă simt iar cuprinsă de o furie arzătoare. Mi se pare din nou că trăiesc un coșmar, ca și cum aș fi ajuns într-un univers paralel, unde nimic nu mai este cum ar trebui să fie.

— Lăsați-l pe Bo aici, spune el. O să facem tot posibilul să-i scoatem toxinele din sistem. O să vă sun peste vreo două ore pentru a vă anunța cum se simte micuțul.

Mă aplec și așez un sărut pe capul mătăsos al lui Bo, mângâindu-i blănița și spunându-i că va fi bine. Will face și el la fel, apoi îl lăsăm în grija medicului veterinar. Chiar dacă îl avem doar de puțin timp, face deja parte din familia noastră. Îl iubesc așa mult, încât simt o durere fizică în momentul în care îl las în urmă.

Ca prin vis, ies cu Will din clădire și mă întorc la mașină. Când dau să-mi pun centura de siguranță, îmi sună telefonul, anunțându-mă că am primit un mesaj text. Îmi bag mâna în geantă și-l scot. Nu e nevoie să verific pentru a-mi da seama cine este. Frica și furia se luptă în mine. Mă uit la ecran cu o privire sticloasă.

*Ți-am dat totul mură în gură și tot ai dat-o în bară.
Tot ce trebuia să faci era să-l împingi peste margine.
Nu mai există o a doua șansă. Am să mă ocup eu de
el.*

Nu mai pot amâna. Nu pot să mai stau cu mâinile în sân. Este timpul să-i povestesc lui Will ce se întâmplă. Fin a încercat să ne omoare câinele, iar Will e următorul pe lista lui. Mă tentează să-i spun adevărul doar pe jumătate. Că Fin este, pur și simplu, un fost iubit ținut care încearcă să ne despartă. Dar nu pot face asta. Soțul meu merită să știe cu ce se confruntă. Trebuie să-i

spun lui Will că Fin a mai ucis înainte. Dacă vreau să mă asigur că e în siguranță, trebuie să-i spun adevărul absolut. Și trebuie să-i spun în seara asta.

Gândul că Will nu mă va crede, gândul că nu mă va mai iubi mă doare atât de mult. Dar mai tare mă sperie gândul că Fin îi va face rău.

După o călătorie tăcută spre casă, Will intră pe alee și oprește motorul. În timp ce soarele apune, rămânem unul lângă altul în mașină. Sunt atât de îngrijorată pentru Bo, dar nu-mi pot permite să plâng. Trebuie să-i spun lui Will că el va fi următoarea țintă. Dacă nu ar fi atât de terifiant, probabil aș râde de absurdul situației. Oare îmi pierd mințile? Cu siguranță, așa mă simt.

— Anna?

Will a coborât deja din Land Rover. Mi-a deschis ușa pasagerului și mă așteaptă să cobor. Alunec afară, închizând ușa în urma mea. Ne uităm unul la celălalt pentru un moment, cu ochii strălucitori. Will își drege glasul, iar eu mă întorc cu fața spre casă și, îndreptându-mă spre ușa de la intrare, introduc cheia în broască. Ușa de lemn este rigidă, umflată de la apa de ploaie. Mă opintesc în ea și, în cele din urmă, se deschide. Bo nu vine în grabă în hol să ne întâmpine. Casa este tăcută și rece.

Will se îndreaptă direct spre hol în timp ce eu dezactivez alarma. Mă îndrept și-mi apăs palmele de perete, sprijinindu-mă acolo pentru o clipă, trăgând adânc aer în piept, până când, în sfârșit, îmi adun suficientă energie pentru a-l urma pe Will până la bucătărie.

— Cine a putut face așa ceva? spune el, cu o voce mânioasă. Nu poate fi un act deliberat, nu-i așa?

Stau acolo încercând să-mi dau seama exact cum ar trebui să-i spun soțului meu despre fostul meu iubit.

Capitolul nouăsprezece

Will a aprins șemineul din sufragerie. Am făcut un duș și m-am schimbat în haine curate, apoi am turnat fiecăruia câte un pahar de vin. Corpul meu s-a încălzit, dar o răceală s-a instalat înăuntrul meu, un frig întunecat care se răspândește spre exterior.

— Să bem în cinstea lui Bo și a însănătoșirii lui grabnice, propune Will un toast.

— Pentru Bo, șoptesc eu, abia reușind să rostesc cuvintele.

Îmi simt gura uscată și o apăsare în piept. Mă așez pe canapea lângă Will, privind flăcările galbene care dansează în șemineu, și spun:

— Will.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el

— Știu ce s-a întâmplat... cu Bo. Otrava. A fost intenționat.

Îmi întorc privirea spre el pentru a-i vedea reacția. Dar el nu face decât să-mi zâmbească trist.

— S-ar putea să nu fi fost otrăvit, spune Will. Ar fi putut fi ceva...

— Nu, îl întrerup eu. Vreau să spun că știu efectiv ce s-a întâmplat...

Inima începe să-mi bată cu putere în piept și mă abțin cu greu să nu izbucnesc în lacrimi. Trebuie să-i spun. Trebuie să știe ce se întâmplă.

— Anna, ce este?

— Știi că în liceu am avut un iubit – Fin.

— Da. Mi-ai povestit despre el la începutul relației. Un surfer, nu?

Încuviințez.

Îl văd cum se încruntă, uitându-se fix la mine. Am intrat în horă, așa că trebuie să joc până la capăt.

— Will, ideea e că...

— Încă mai ești îndrăgostită de el, nu-i așa?

— Nu! Nici vorbă! exclam eu.

— Bine, răsuflă el, ușurat. Pentru o clipă am crezut că o să-mi spui că... spune el, apoi îmi ia mâna într-a lui și mi-o sărută.

— Nu e vorba despre nimic de genul ăsta, îi spun eu, gândindu-mă dacă ce urmează să-i povestesc este mai rău sau mai bine decât ceea ce credea el. Doar lasă-mă, te rog, să-ți explic.

— Bineînțeles, spune el, apoi îmi dă drumul la mână în poală și mai ia o înghițitură de vin.

Iau și eu o înghițitură mare. Focul din șemineu duduie, și obrajii mei se înfierbântă cu fiecare secundă care trece, îmi așez paharul pe brațul canapelei și îmi schimb poziția.

— Fin are probleme, spun eu. Probleme serioase. Ne-am despărțit pentru că începuse să delireze, aproape la granița cu nebunia. Pe vremea când eram împreună eram foarte săraci. Locuiam în șopronul din spatele casei tatălui lui. Era o situație destul de disperată.

Ridic privirea spre Will, iar el se uită la mine, dând din cap înțelegător. Înghit și continui.

— Lui Fin îi veneau tot felul de idei, care mai de care mai nebunești pentru a câștiga niște bani. Eu întotdeauna credeam că glumește. Doar că, spre sfârșitul relației noastre, am realizat că acele idei ale lui nu erau glume. Nu erau ipotetice. Erau adevărate planuri pe care el voia să le punem în practică.

— Ce fel de planuri? întreabă el.

— Planuri periculoase, răspund eu.

— Anna, te rog, spune-mi.

— El... trag adânc aer în piept și-mi ridic privirea spre tavan, bătându-mi ușor obrajii cu arătătorul. Înainte să-ți spun ce s-a întâmplat, vreau să știi că eu nu am fost niciodată de acord cu planurile lui și că, atunci când mi-a spus ce are de gând să facă, m-am despărțit de el imediat. Și nu l-am mai văzut niciodată după aceea. Sincer, am crezut că acela era sfârșitul.

— Anna, mă sperii. A avut ceva de a face cu ce a pătit Bo?

— Da, spun eu, mușcându-mi interiorul obrazului, încercând să-mi stăpânesc lacrimile. Trebuie să-i spun tot ce am de spus, fără să o iau razna.

Will se ridică în picioare, cu mâinile ridicate în aer și degetele strânse.

— Fostul tău iubit a încercat să ne omoare câinele? De ce? De ce ar face așa ceva? Dacă, într-adevăr, a făcut-o, trebuie să chemăm poliția. Acum, spune el, apoi începe să-și caute telefonul.

— Stai, spun. Este mai rău de atât. Asta nu e tot. Te rog, așază-te.

Will clătină din cap.

— Nu mă pot așeza. Doar spune-mi restul.

— Te rog, Will. Așază-te. Nu pot vorbi cu tine în timp ce tu...

— Bine, spune el, așezându-se din nou pe canapea. Apoi expresia de pe față i se îmbunează. Îmi pare rău, nu am vrut să...

— Este în regulă, spun, trăgând adânc aer în piept. Fin a avut această idee nebunească. Când eram împreună, a vrut să ne despărțim pentru o perioadă și să ne găsim parteneri bogați cu care să ne căsătorim.

Will strânge din buze și se încruntă.

— La început, am crezut că vrea să ne căsătorim cu ei, să divorțăm și să păstrăm jumătate din bani – ceea ce, apropo, nu aș fi făcut niciodată. Dar planul lui era și mai diabolic. Ideea lui era ca, la ceva timp după căsătorie, soții noștri să sufere un „accident”.

În timp ce încerc să-i explic, transpirația mi se formează pe buza superioară, pe scalp și la subraț.

— Crimă, spune el, clătinând din cap.

Eu încuviințez.

— Trebuia să mă omori?

— Nu! Ți-am spus, eu nu am fost niciodată de acord cu nimic. Am terminat-o cu el în secunda în

care mi-am dat seama că vorbea serios, cu mult înainte de a te întâlni.

— Dar te-ai măritat cu mine. Și sunt... bogat, spune el, zâmbind amar.

— Oh, Will, m-ai înțeles greșit.

Acum e rândul meu să mă ridic în picioare. Îmi trec prin minte cu repeziciune o groază de lucruri și nu găsesc cuvintele potrivite pentru a-i explica tot ce se petrece. Mă îndrept spre șemineu, apoi mă întorc lângă canapea.

— Anna, stai jos și termină ce-ai de spus.

Vocea lui e dură, aspră chiar. Dar nu-l pot învinui. Ceea ce tocmai i-am povestit nu este deloc ușor de digerat.

Fac cum îmi cere și mă așez pe marginea canapelei, cu degetele împreunate în poală. Încerc să-mi pun gândurile în ordine ca să-i pot explica restul poveștii.

— Când l-am părăsit pe Fin, mi l-am scos din minte. Nu am mai luat niciodată legătura cu el și nu m-am mai gândit niciodată la sugestia lui. Nici măcar pentru o secundă. Asta se întâmpla cu un an înainte să te întâlnesc.

— La clubul de tenis, spune Will. Ne-am întâlnit la club.

— Da. Pe atunci locuiam cu Sian. Eram nefericită, deprimată.

— Din cauza lui Fin? Ți era dor de el?

— Nu. Eram bucuroasă că nu mai eram cu el. Eram nefericită pentru că nu făcusem nimic cu viața mea. Nu aveam facultate, nu aveam un loc de muncă stabil și eram singură. Sian m-a obligat să mă înscriu la clubul de tenis pentru a încerca să mă înveselească.

Will se încruntă și clatină din cap.

— Ce? Nu mă crezi?

— Nu aș fi crezut că ești genul de femeie care umblă după averea bărbaților, spune el.

Cuvintele lui m-au rănit. Mi-au tăiat în inimă.

— În mod intenționat nu le spun oamenilor că sunt bogat tocmai ca să nu fiu tratat diferit. Dar poate că tu deja îți făcuseși temele.

— Will! Nu! Îți promit!

Mi se pune un nod în gât. Viața mea perfectă este pe cale să se năruie.

— Anna, îmi povestești despre planul lui Fin și îmi spui că nu ai fost niciodată de acord cu el, dar apoi, ca din întâmplare, dai peste un multimilionar la clubul de tenis. Nu înțeleg. Vreau să spun, uită-te la tine, ești o femeie superbă, în timp ce eu nu sunt tocmai Leonardo DiCaprio.

— Nu am știut niciodată că ești bogat. Pur și simplu, m-am îndrăgostit de *tine*, Will. Te iubesc și tu *știi* asta.

— Eu știu doar ce alegi tu să-mi spui. E și Sian băgată în combinația voastră?

— Sian? Clipesc și încerc să mă concentrez din nou. Ce? Nu există nicio combinație – nu în ceea ce mă privește pe mine. Te rog, Will. Te iubesc. Te ador. Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Și Bo? întreabă el, clătinându-și capul repede, de parcă ar fi încercat să scape de ceva. Scumpul nostru cățeluș? Fin l-a otrăvit? Sau a fost mâna ta?

Tresar de parcă aș fi fost pocnită.

— Will! Nu! Niciodată n-aș... Îl iubesc pe Bo. Nu știu cum poți să mă întrebi așa ceva.

— Ești soția mea și... Nici măcar nu te cunosc.

Glasul i se stinge, dar apoi pufnește și chipul i se împietrește.

— Ba mă cunoști, spun eu, încercând să îi rețin privirea, să-l fac să înțeleagă că spun adevărul. Sunt exact cine am fost dintotdeauna, Will.

— Asta mă sperie, spune el, apoi trage adânc aer în piept și spune aproape în șoaptă: Mă sperii, Anna. Lucrurile pe care mi le spui...

— Știu, știu, spun eu, împreunându-mi mâinile ca într-un gest de rugăciune, cu degetele mari sub

bărbie. Este un șoc imens. Uite. Orice altceva ai gândi despre mine, te rog, crede-mă când îți spun că ești în pericol. Fin și-a pierdut mințile. Și-a omorât nevasta și acum tu ești următorul pe lista lui.

— Și-a *omorât* nevasta? Will se freacă la gură cu dosul palmei. Chiar și-a omorât nevasta?

— A... a făcut să pară că totul a fost un accident în timp ce erau în vacanță, mă bâlbâi eu.

— Deci, ții legătura cu psihopatul ăsta? Te ține la curent cu bunul mers al planului?

— Nu! exclam eu, dorindu-mi să reușesc cumva să-l fac să vadă în sufletul meu și să-și dea seama că niciodată n-aș unelti împotriva lui. Fin mi-a trimis un mesaj luna trecută și atunci a fost prima dată când a luat legătura cu mine de când ne-am despărțit. Mi-a trimis o fotografie a soției sale moarte. Era dezgustător. Mi-a spus că era rândul meu, că trebuia să te omor și că dacă eu nu o făceam, atunci o va face *el*. Cred că l-a otrăvit pe Bo ca un soi de avertisment pentru mine. Un soi de amenințare.

— La naiba!

Will nu înjură niciodată. Mă agăț de brațele lui, încercând să-l fac să se uite la mine, dar se scutură din strânsoare și se ridică brusc în picioare, apoi iese ca o furtună din cameră.

— Will! Unde te duci?

Mă ridic să mă duc după el, dar el deja a trântit ușa în urma lui și a ieșit în curte. O deschid de perete.

— Will! E periculos, strig eu după el, dar e deja în Mercedesul lui.

Porțile se deschid, iar el demarează în trombă.

Stau în prag, cu inima bătându-mi nebunește, tremurând din toate încheieturile. Cum de a mers totul atât de prost?

Geanta mea e pe masa din hol. O înșfac și încep să caut telefonul mobil. Îl scot apoi și formez

numărul. Dar soneria se aude din bucătărie. *La naiba.*

Îmi iau cheile de la mașină de pe masa din hol, mă încalț repede cu o pereche de pantofi sport, setez alarma și ies, trăgând ușa din față după mine. Mi se pare că au trecut săptămâni de când eu și Will eram în mașina mea, întorcându-ne de la veterinar. Nu-mi vine să cred că au trecut doar două ore. Mă urc pe scaunul șoferului și ies de pe alee, apoi cotesc la dreapta, în speranța că voi vedea farurile din spate ale mașinii, dar drumul este gol. Conduc până la capătul străzii noastre, apoi opresc motorul și cercetez zona. Gâfâi de parcă aș fi alergat la maraton. Unde s-ar fi putut duce?

Oare acesta să fie sfârșitul poveștii noastre? Ce fac acum? Cum fac să îl protejez?

Capitolul douăzeci

Îmi amintesc de o noapte, cu ani în urmă, când așteptam un alt bărbat să se întoarcă la mine după o ceartă. Dar acum este atât de diferit. Îl iubesc pe Will cu fiecare părticică a ființei mele. Este bun, amuzant, blând. Am încredere deplină în el. Și am spulberat această încredere în seara asta. Ar fi trebuit să-i povestesc totul din momentul în care am primit primul mesaj. Am fi putut rezolva problema asta împreună.

Din mașină, o sun pe Sian, apoi pe Remy și pe tatăl lui să-i întreb dacă Will e cu ei, spunându-le că și-a uitat telefonul acasă și încercând să par cât mai detașată. Dar toți mi-au spus că nu l-au văzut.

Mă duc în toate locurile pe care le frecventăm, toate barurile și restaurantele cunoscute, deși nu cred că voi da de el acolo. M-am dus și pe plaja din apropiere. Dar el nu pare să fie nicăieri. Mă întorc acasă, sperând că va fi acolo, așteptându-mă, dispus să mă ierte și să creadă că l-am iubit întotdeauna. Dar casa este goală, așa că îi las un bilet lângă telefon, spunându-i să mă sune imediat ce se întoarce acasă.

Urcându-mă din nou la volan, cutreier toate străduțele liniștite din Westbourne, plaja și cartierul chinezesc. Dar Will pare de negăsit. Acum am parcat mașina în vârful dealului și stau cu telefonul în mână, în speranța că mă va suna. Nu poate sta plecat la infinit. La un moment dat, tot va trebui să se întoarcă acasă. Nu m-a auzit când i-am spus că e în pericol? Fin este undeva acolo și are intenții rele. Will e în pericol. Pericol mare.

Și atunci îmi dau seama. Cred că știu unde s-a dus Will.

Introduc adresa pe GPS și urmăresc apoi indicațiile spre locul în care sper că se află soțul meu. Reușesc cu greu să mă concentrez la drum.

Îmi este frică și simt că totul se întâmplă doar din vina mea. Mi-aș dori să pot da timpul înapoi. Drumul mă poartă prin Canford Cliffs, cobor spre port, apoi merg de-a lungul Shore Road și ajung, în cele din urmă, pe Sandbanks Road. Farurile se reflectă pe apă și pe asfaltul umed al trotuarelor pustii. Cotesc la dreapta pe Elgin Road și apoi mai conduc puțin prin cartierul rezidențial, până ce dau cu ochii de mașina lui Will, parcată în partea stângă, lângă un gard viu.

Parchez în spatele lui și dau drumul volanului din mână. Tristețea îmi domolește bătăile inimii. Am avut dreptate. Will a venit la cimitir. Să-și vadă mama.

Mă dau jos din mașină și vântul mă izbește în față, făcându-mă să lăcrimez. Cotesc la stânga și o iau pe aleea care duce la cimitir. Nu există porți încuiate de escaladat, dar nu sunt nici lumini. Poteca este întunecată și niciun sunet nu se aude, în afară de vântul care șuieră printre crengile copacilor, foșnetul frunzelor și pașii mei pe cărarea de beton. Știu unde este mormântul lui Helen Blackwell – o vizităm des. Ea a fost printre ultimele persoane înmormântate aici înainte ca cimitirul să fie considerat plin.

Înainte să mă întâlnească pe mine, Will obișnuia să vină des aici. Spunea că, atunci când avea vreo problemă sau simțea că nu mai poate, întotdeauna îl ajuta să discute cu ea. Presupun că, uneori, e mai ușor să stai de vorbă cu o persoană decedată decât cu una în viață. Acum îmi spune că mă are pe mine și vine aici doar de dragul amintirilor, pentru confort, nu din cauza tristeții.

Aleea din cimitir trasează conturul literei D, cu o altă alee care le intersectează pe restul. Trebuie să o cotesc la stânga pentru a ajunge la mormântul ei. Luna este ascunsă printre nori, așa că abia dacă reușesc să văd ceva. Dar sunt prea îngrijorată din pricina lui ca să-mi mai pese de fantome.

Țin minte că m-a adus pentru prima dată aici când m-a cerut de soție. Am reușit cu greu să nu plâng în timp ce el îmi povestea despre noi și îmi spunea cât de mult și-ar fi dorit să mă fi cunoscut. Mă întreb dacă și acum mai crede la fel. Îmi trec degetul mare peste verigheta de platină, aducându-mi aminte de ziua în care Will mi-a pus-o pe deget cu atât de multă dragoste în ochi. Oare mă va mai privi vreodată așa?

Mă opresc. O lumină în stânga mea se vede printre morminte, apoi fasciculul de lumină mă orbește și sunt nevoită să-mi pun mâna pavăză la ochi. Lumina devine din ce în ce mai puternică. Probabil e Will cu o lanternă. Dar dacă nu e el? Sper că nu este vreun nebun. Sau Fin. Fac un pas în spate. Apoi altul. Vreau să o iau la fugă, dar nu o fac, în schimb strig cu voce tremurândă:

— Will?

— Anna?

Este Will. Expir și mă îndrept spre lumină.

— Ce faci aici? mă întreabă el pe un ton aspru, acuzator.

Lasă lanterna jos și atunci îmi văd chipul palid și încordat.

— Will, slavă Domnului că te-am găsit. Am fost așa de îngrijorată. Te-am căutat peste tot. Am venit să lămurim lucrurile.

El nu spune nimic.

— Will, te iubesc. Nu-mi pasă de bani. Poți să mă scoți din testament dacă vrei. Poți să lași toată averea unei organizații caritabile. Nu-mi pasă. Te rog. Trebuie să mă crezi.

Vocea mea tremură și nu pot să mai vorbesc. Lacrimile mi se revarsă pe obraji.

— Fin nu e în toate mințile. E nebun. Eu nu am nimic de a face cu planul lui. Sunt speriată, Will. Vrea să te omoare. Ar trebui să mergem la poliție.

Mi-am dat seama că singurul mod prin care-l pot convinge de sentimentele mele este să-i arăt că nu am nimic de ascuns. Dacă mergem la poliție și

le povestesc totul, atunci sigur își va da seama că nu am nimic de a face cu el și planul lui.

— Dacă vrei, putem merge chiar acum la secția de poliție.

Simt nevoia să vorbesc în continuare, să-i explic mai departe și să-l fac să mă creadă. Dar mă forțez să mă opresc, așteptând să văd dacă m-a iertat vreun pic.

Lanterna lui este îndreptată în jos, iluminând un cerc de iarbă udă. Pentru câteva clipe, nimeni nu spune nimic. Chiar și vântul pare să se fi oprit pentru o clipă. Apoi Will spune, în cele din urmă, cu voce slabă:

— La câteva zile după ce ne-am cunoscut, am venit aici să o văd pe mama. I-am spus că vreau să mă căsătoresc cu tine. I-am spus că vreau să te cer în căsătorie imediat. Pentru că am știut că tu ești aleasa.

Se oprește. Nu sunt sigură dacă așteaptă să spun ceva. Deschid gura să vorbesc, dar înainte să pot spune ceva, continuă:

— Voiam să ne căsătorim cât mai repede, dar ceva îmi spunea că mama ar fi vrut să mai aștept o vreme. Că probabil nu ar fi fost înțelept să mă căsătoresc cu o persoană pe care abia o cunoscusem. Așa că i-am ascultat sfatul de dincolo de mormânt și am mai așteptat câteva luni. Probabil că a avut mai mult de a face cu faptul că nu voiam să te sperii cerându-te prea devreme.

— Și eu am simțit la fel. Îmi amintesc că i-am spus lui Sian că tu ești jumătatea mea. Sufletul meu pereche, spun eu, dar el îmi ignoră comentariul și continuă:

— Nu am avut nicio îndoială în privința noastră, Anna. Până astăzi. Niciodată în viața mea nu am fost atât de fericit. Așa că, atunci când mi-ai spus astă-seară toate lucrurile acelea despre Fin și despre planul lui de a-ți găsi un bărbat cu bani, am simțit că tot acest timp alături de tine am trăit o minciună. Ca și cum toată fericirea mea ar fi fost

doar o iluzie pe care tu mi-ai creat-o. Că totul de acum înainte avea să fie întunecat și trist. Am simțit că ai putea la fel de bine să mă omori și să-mi iei toți banii, pentru că oricum fără tine nimic nu are valoare. Dar mă întreb dacă *tu* ești măcar. Ești reală, Anna? Ești Anna *mea* sau ești a lui Fin?

— Bineînțeles că sunt a ta, Will. Sunt aici. Nu sunt altcineva, spun eu, luându-i mâna și ducându-i-o la fața mea înlăcrimată. Îți promit că o să fac orice să-ți demonstrez asta. Și îmi pare de rău, atât de rău că nu ți-am spus ce se întâmplă mai devreme. Pur și simplu... nu am știut cum.

— Jură, spune el. Jură că spui adevărul și nu mă minți. Pentru că...

— Jur. Jur pe viața mea. Will, tu ești totul pentru mine, întotdeauna ai fost și întotdeauna vei fi.

— Anna, nu vreau să mai avem secrete unul față de celălalt, spune el, apoi își retrage mâna dintr-a mea. Dacă te neliniștește ceva, vreau să ai încredere în mine.

Inima îmi tresare la auzul cuvintelor lui. Mai am atât de multe să-i spun. Dar toate la timpul lor. Acum, cel mai important este să mă asigur că e în siguranță. Restul mai poate aștepta.

— Îmi pare rău, spun eu, deși ceea ce spun sună inadecvat și defensiv. M-am speriat, asta a fost tot. M-am gândit că, dacă vei ști despre planul lui Fin, ai să crezi că am ceva de-a face cu el.

— Anna, mi-aș fi dorit să-mi fi spus de la început adevărul, spune el, frecându-se la rădăcina nasului cu arătătorul. Te-aș fi crezut. Te iubesc. Tu ești soția mea. Dar încrederea este totul.

— Știu și ai dreptate. Îmi pare rău. Atât timp cât mă crezi acum...

— Cred că dacă ai fi vrut să-mi faci rău, ai fi făcut-o, pur și simplu. Nu mi-ai fi spus despre asta.

— Mi se face greață numai gândindu-mă la așa ceva. Nu ți-aș face niciodată rău, Will. Trebuie să mă crezi.

— Nu-mi place deloc faptul că mi-ai ascuns toate astea. Dar, da, te cred, Anna.

În sfârșit, pot respira ușurată. Dar nu-mi permit luxul de a mă bucura. Trebuie să-mi protejez soțul.

— Trebuie să plecăm cât mai repede de aici, spun eu, luându-l de mână. Vorbeam serios când am spus că vreau să mergem la poliție, Will. O să mă duc și o să le spun totul despre Fin. Nu poate scăpa basma curată după ce a ucis o femeie nevinovată. E periculos. Mă tem pentru viața ta. Pentru noi.

— Hai să mergem acasă mai întâi, spune Will, în timp ce ne întoarcem spre poteca principală.

— Dar cum rămâne cu Fin? Ar putea fi...

— Acasă o să fim în siguranță. Pot să am grijă singur de mine. Pot să am grijă de amândoi.

— Dar tu nu-l cunoști. Nu e în toate mințile.

— În acest moment, nici eu nu mă simt foarte sănătos la cap, spune el, mergând atât de repede, încât aproape că trebuie să alerg ca să țin pasul cu el.

Îmi mușc buza, apoi spun:

— A ucis deja o dată.

— Da, și ticălosul ne-a otrăvit câinele. Anna, uite ce e, dacă mergem la poliție și le povestim ce mi-ai spus mie, s-ar putea să nu creadă că ești nevinovată. Până la urmă, nici măcar *eu*, soțul tău, deși te iubesc la nebunie, nu te-am crezut la început. Ce crezi că o să se întâmple când îl vor aresta pe Fin? Le va spune că ai fost de acord cu planul lui. Din ce mi-ai spus mie deja, mi se pare că el chiar crede asta. Te-ar putea aresta și pe tine.

— Dar eu nu am făcut nimic. El a făcut.

— Chiar dacă până la urmă își dau seama că nu ai niciun amestec, tot o să fie un calvar. Soția lui e moartă, așa că va fi o anchetă. Viețile noastre vor fi date peste cap, făcute bucăți. Gândește-te prin ce va trebui să trecem. Și cum rămâne cu tata? Nu-l pot pune să treacă prin așa ceva. Gândește-te la cum ne va afecta asta viețile și căsnicia.

— Înțeleg ce vrei să spui, dar viețile noastre sunt în pericol câtă vreme Fin e încă acolo. Chiar cred că asta e cea mai bună variantă – să-l raportăm la poliție.

— Nu, spune el, oprindu-se brusc și întorcându-se cu fața spre mine. Nu. Nu vreau să mergi la poliție, Anna. Nu ai auzit ce am spus? Ce o să se întâmple dacă te găsesc vinovată?

— Dar eu nu sunt vinovată. Te rog, Will, mă lamentez eu, deși știu că are dreptate.

Fin ar putea foarte ușor să-mi răstălmăcească cuvintele și să facă să pară că suntem complici. Ar fi cuvântul meu împotriva cuvântului lui, și scenariul acesta nu iese niciodată bine. Deocamdată îmi e suficient că Will mă crede.

— Nu, spune Will din nou. Ne vom gândi la altă variantă. Trebuie să existe o altă modalitate de a-l opri.

Capitolul douăzeci și unu

Ajunși înapoi acasă, Will și cu mine mergem dintr-o cameră în alta împreună, verificând că toate ferestrele și ușile sunt încuiate.

— Și dacă este deja în casă? șoptesc eu.

— Alarma era activată. Așa că, dacă nu știe codul...

— Ai dreptate. Pur și simplu, sunt paranoică.

Chiar și așa, când pășim în fiecare cameră și baie, mă trezesc că îmi țin respirația până ce am încuiat fiecare fereastră și am verificat sub fiecare pat și în fiecare dulap, cu inima bătându-mi să-mi sară din piept.

La parter, intrăm în sufragerie și tragem draperiile, ca și cum bucățile acelea de material subțire ne-ar putea proteja în vreun fel de un nebun. Will se așază apoi pe o canapea, iar eu pe cealaltă.

— Ți e foame? întreb eu, iar el clatină din cam. Nici mie.

Se lasă liniștea, o liniște apăsătoare, plină de cuvinte nespuse. De obicei, este o cameră confortabilă, o cameră în care ne cuibărim unul în brațele celuilalt. Aici ne petrecem serile, uitându-ne la un film sau la focul din șemineu. O cameră în care aprindem lămpile pentru lumina lor caldă, nu candelabrul de pe tavan care acum ne scoate în evidență fețele palide și tensionate și proiectează umbre stranii pe pereți.

— Will, izbucnesc eu. Chiar îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Ar fi trebuit să-ți fi spus de la început ce se petrece, dar nu puteam gândi limpede. Nu știam ce să fac.

— Da, spune el. Hai să nu ne facem griji pentru asta acum. Trebuie să ne dăm seama ce e de făcut în continuare.

Deși Will mi-a spus deja că m-a iertat și este alături de mine, limbajul lui corporal spune altceva. Gesturile lui au devenit aspre, iar expresia lui este încruntată. Presupun că și eu aș fi reacționat la fel dacă aș fi fost în locul lui, dar asta nu înseamnă că nu-mi este în continuare teamă că relația noastră nu va rezista.

— Bun, spune el, lovindu-și genunchii cu palmele. Tot ce putem face pentru a ne asigura că suntem în siguranță este să plecăm din țară.

Răsuflu ușurată. Asta am vrut să facem de la început. Este singura metodă de a scăpa de el. Dar îmi dau seama de ceva:

— Cred că ar trebui să-l luăm și pe tatăl tău cu noi.

— Pe tata?

— Ca măsură de precauție. În cazul în care Fin va încerca să se folosească de el... pentru a ajunge la noi.

Will își maseze tâmpilele.

— Este un afurisit de coșmar.

— Îmi pare atât de rău, Will.

Vocea mi se înmoaie. Mă simt de parcă tot ce pot să fac este să-mi cer scuze.

— Nu, ai dreptate. Tata nu e în siguranță. Nu e vina ta că Fin e nebun de legat. Mă bucur că acum ai gusturi mai bune în materie de bărbați, spune el, zâmbind sumbru.

Mă întind spre el și-l ating ușor pe mână, cu inima plină de dragoste pentru bărbatul care este gata să mă creadă, să fie de partea mea după ce viața i-a fost dată peste cap din cauza mea.

— Ce îi vei spune tatălui tău?

Will dă din umeri și își ridică mâinile în aer.

— O să-i spun că-l ducem într-o vacanță de familie. Nu o să fie prea încântat să lase restaurantul, totuși. Știi și tu cum e el.

— Vrei să intru online și să rezerv biletele acum?

— Da, cred că e o idee bună. Unde crezi că ar trebui să mergem?

Există un singur loc la care mă pot gândi și sper ca și Will să fie de acord cu mine.

— Am putea merge oricând în Suedia, spun eu. Va fi ușor. Știu locurile și-i avem și pe ai mei să ne ajute dacă se întâmplă ceva. Și...

Mă opresc. Nu-i pot spune restul. Nu încă. Poate mai târziu. Poate o să-i spun pe drum.

— Nu, asta e tot, serios. Asta este sugestia mea.

— Da, bine. Fă-o. Rezervă biletele. Mă duc să-l iau pe tata, îți trimit un mesaj cu detaliile pașaportului.

— Will, te rog, fii atent. Fin probabil ne pândește, știi asta, nu?

— Voi fi bine. Nu poate, pur și simplu, să mă omoare. Nu și dacă vrea să pară că totul a fost un accident. Va trebui să vină cu ceva convingător. Cu siguranță, asta necesită timp.

— Ia Land Roverul, zic eu. Îi va fi greu să te scoată de pe carosabil în bestia aia.

— Bună idee, spune el, ridicându-se în picioare.

Vreau să-mi arunc brațele în jurul lui, dar nu sunt sigură că-mi va răspunde la gest, așa că rămân locului, înfășurându-mi-le în jurul taliei, în schimb.

— Bine, spune el, scărpinându-și barba. Începe să împachetezi și ai grijă să încui casa. Mă duc să-i dau tatei vestea că îl ducem într-o mică vacanță. Nu am nicio idee ce va spune despre asta.

— Nu o să iau foarte multe lucruri, spun. Doar strictul necesar. Putem cumpăra de acolo ce avem nevoie, da?

— Bine. Cum crezi tu că e mai bine.

Ne privim ca doi străini. Ciudat. Nesigur. Se apleacă spre mine și își apropie ușor buzele de ale mele. Nu este suficient, dar mă mulțumesc cu asta.

Odată plecat, casa devine și mai străină. Un spațiu cavernos cu prea multe ferestre și prea multe uși. Din fericire, am multe lucruri care să mă

țină ocupată. Voi rezerva zborurile mai întâi, apoi o să mă apuc să împachetez.

Mă întorc în sufragerie și mă așez picior peste picior pe canapea, înarmată cu iPad-ul. După aproximativ 10 minute de căutare, găsesc, în cele din urmă, trei bilete de pe Heathrow spre aeroportul Arlanda din Stockholm, clasa business cu Scandinavian Airlines, mâine-dimineață la 6.40. Am sperat să găsesc ceva mai devreme, dar e bine și așa. Rezerv biletele și completez toate detaliile pentru mine și pentru Will. Acum, tot ce-mi mai trebuie sunt datele lui Steve și suntem gata de plecare. Știu că nu o să mă liniștesc până nu vom fi cu toții în avion.

Acum, a venit timpul să mă ocup de bagaje. Încă ținând iPad-ul în mână, sunt pe cale să mă ridic de pe canapea, când sună soneria de la poartă. Dangătul ei îmi răsună prin tot corpul. Rămân blocată locului, incapabilă să mă mișc. Soneria se aude din nou, parcă sunând mai tare, mai strident de data aceasta. O să o ignor. În afară de Will sau Steve, nu vreau să vorbesc cu nimeni. Mă consolez la gândul că oricine ar fi nu este chiar în fața ușii – ci dincolo de porțile electrice. Nu poate intra. În orice caz, nu poate fi Fin. El nu ar suna la sonerie, nu-i așa?

Chiar atunci, telefonul îmi sună în geantă. Probabil e Will care îmi trimite datele din pașaportul lui Steve. Bag mâna în poșetă și după ce-l găsesc, în cele din urmă, observ că, de fapt, Sian e cea care mă sună. Chiar nu am timp să vorbesc cu ea, și soneria sună din nou. Sunt pe cale să resping apelul, când îmi dau seama că mi-ar face bine să stau de vorbă cu ea. Poate așa voi mai uita de frică. Așa că răspund.

Glisez cu degetul pe ecran și duc telefonul la ureche.

— Bună, Sian.

— Bună. Unde ești? mă întreabă ea.

— Îi, sunt acasă, dar nu e un moment prielnic.

— Eu sunt în față la tine.

— Ce? Ești aici?

— Da. Stau în fața porții ca ultima fraieră și sun de un veac. Ce faci acolo?

Pulsul îmi încetinește și răsufu ușurată.

— Așteaptă.

Deși chiar nu am timp de vizita ei, trebuie să recunosc că sunt ușurată că e aici. Mă duc în hol, apăs pe butonul interfonului și deschid ușa din față. Poarta se deschide, iar Sian rânjește și îmi face cu mâna în timp ce intră în curte. Se dă apoi jos din mașină și o văd înaintând spre casă cocoțată pe o pereche de tocuri cui imense. Pare mai aranjată ca de obicei, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o ieșire în oraș.

Ne sărutăm pe obraz și intrăm în casă.

— Drăguți pantofii. Arăți foarte bine, îi spun eu.

— Mi-am făcut un mic cadou azi, îmi spune ea. Asta după ce în ultimul timp am pus fiecare bănuț deoparte pentru nuntă. Azi am cedat tentației și am dat iama în magazinele din Westbourne. Remy o să mă omoare când află.

— Remy nu se va supăra. Te iubește. Și crede-mă că o să te iubească și mai mult când o să te vadă încălțată în ăia.

— Ha, ha, mulțumesc, drăguț. S-a făcut ora de vin? mă întreabă ea când intrăm în bucătărie.

— Sigur că da. E trecut de 10.00.

— Serios? Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că este așa de târziu.

— În orice caz, uite, trebuie să plec într-un minut.

Sian se uită urât la mine.

— Chiar trebuie să vorbesc cu tine.

Nu-mi place să o expediez când ea a fost mereu acolo de câte ori am avut nevoie de cineva, dar nu am de ales.

— Îmi pare rău, dar trebuie să ajung la restaurant – criză de personal.

— Ce zici de jumătate de pahar? Un sfert de pahar? O cincime? Cinci minute din timpul tău? Teee rooog!

— Bine, bine, s-a făcut, spun eu, mergând cu pași mari spre bucătărie.

— Unde este superbul tău cățeluș? mă întreabă ea.

Cuvintele ei sunt ca un pumn în inimă, dar nu am timp să-i povestesc ce s-a întâmplat.

— Hm, e cu Will.

— L-a luat la restaurant? întreabă ea uimită. Mă gândeam că nu e voie cu animale acolo. Știi tu, normele de igienă și toate cele.

Mă duc la frigider și scot o sticlă de Pinot Grigio pe jumătate goală, apoi scot un pahar și îl umplu pe jumătate. E urât din partea mea că nu-i ofer un pahar întreg, dar chiar trebuie să fac bagajul acum.

— Mulțumesc, îmi spune ea, apoi ia o gură de vin. Mm, e foarte bun.

O invidiez. Mi-ar fi plăcut să fi savurat și eu un pahar de vin, dar trebuie să fiu trează și alertă.

— Deci, despre ce voiai să vorbim? întreb eu.

— Nu vrei să ne așezăm mai comod? întreabă ea, îndreptându-se spre canapea, unde se descalță și se întinde, ridicându-și picioarele.

Nu cred că a înțeles cât de tare mă grăbesc.

— Mult mai bine, exclamă ea. Îmi ador noii pantofi, dar abia i-am încălțat și mă bat groaznic.

Mă duc și eu lângă ea.

— Stai jos, spune ea, cu un rânjel. Îmi dai o stare de nervozitate când stai așa în picioare.

Fac cum mă roagă și mă așez pe marginea canapelei, dar trebuie să fiu directă:

— Sian, știi că te iubesc, dar chiar trebuie să...

— Știu, știu, iartă-mă, am să trec la subiect și apoi te las să-ți vezi de program.

— E vorba despre nuntă? E totul în regulă între tine și Remy? întreb eu.

— Da, da, totul e bine. Nu, vreau să vorbim despre soția lui Fin.

Am nevoie de câteva secunde să realizez ce-mi spune. De îndată ce o fac, pulsul mi se accelerează și simt cum obrazii îmi iau foc.

— Despre soția lui? Vrei să spui despre accident?

Ce ar putea ști ea despre asta? mă întreb în sinea mea.

Ea încuviințează, iar ochii îi strălucesc.

— Știu cine a fost de vină.

Simt că rămân fără aer. Sian știe despre Fin. Sau poate că nu și doar are o bănuială. Trag aer în piept și întreb:

— Ce? Cum ai aflat?

Vocea mea pare de lemn, falsă.

— Știi cine a omorât-o?

Ea încuviințează și mai ia o gură de vin.

— Da, spune ea, zâmbind. Eu, spune ea, cu privirea fixă.

Mă holbez la ea, incapabilă să procesez informația.

— Încă nu ți-ai dat seama? mă întreabă ea.

— Sian, e vreo glumă? Pentru că dacă e, să știi că nu e deloc amuzant.

Atunci îmi vine o idee:

— Fin te-a pus să faci asta? Ești în pericol? o întreb eu aproape șoptit, apoi mă ridic în picioare și inspectez bucătăria, de teamă ca nu cumva să fi reușit să intre în casă.

— Expresia de pe chipul tău, Anna, e neprețuită, îmi spune ea, bând și ultima gură de vin. Nu, nu e nicio glumă. E adevărat.

Își așază paharul pe brațul canapelei și continuă:

— Eu am fost cea care i-a tăiat o parte din cap lui Katie cu o barcă cu motor. A fost foarte satisfăcător. Am lovit-o fix în cap. Sunetul a fost ceva special. Ca să nu mai spun de sângele care a țâșnit din țeasta ei.

— Tu?

Bila mi se ridică în gât și încerc să înghit, acidul arzându-mă până la inimă.

— Da, eu. Eu și Fin cam suntem împreună. De fapt, ce să mă mai ascund după deget. Eu și *Fin formăm* un cuplu și suntem foarte îndrăgostiți unul de celălalt.

Simt cum mă lasă picioarele. Fac un pas în spate în încercarea de a mări distanța dintre noi și mă sprijin de insula din bucătărie.

Sian este prietena mea cea mai bună.

Nu poate să fi făcut asta.

Nu poate.

Capitolul douăzeci și doi

— Sian... nu.

Parcă am pășit într-o altă dimensiune.

— Sian, ce ai făcut?

— Tu nu ai ascultat?

Încetează să mai zâmbească și clatină din cap.

— Fin și cu mine suntem împreună. Și trebuie să spun că sunt o iubită mult mai bună decât ai fost tu vreodată. Nu l-ai susținut niciodată. Nu l-ai înțeles niciodată.

Îmi trec mâna prin păr și mă chinui să trag aer în piept.

— Vrei să spui că tu și Fin sunteți împreună? Că tu ai ucis-o pe soția lui?

Își înclină capul într-o parte și mă privește în liniște pentru câteva clipe, apoi spune:

— După ce v-ați despărțit și tu ai fugit la părinții tăi, am trecut pe la el să-l văd, să aflu ce s-a întâmplat.

— Ți-am spus ce s-a întâmplat. Voia să fac întrerupere de sarcină.

— Bine, o să fiu sinceră cu tine. M-am dus la el gândindu-mă că, acum că tu ieșiseși din peisaj, chiar aș fi putut să am o șansă cu el.

Clipesc, uimită de sinceritatea ei. La fel de bine ar fi putut să mă plesnească peste ochi.

— Îți plăcea de el chiar și atunci? Când noi eram împreună? De cât timp?

Cine e femeia asta? Cum de s-a transformat atât de brusc din prietena mea încântătoare în această străină înverșunată care stă în picioare înaintea mea? Chiar a fost în stare să o ucidă pe soția lui Fin? Oare este o criminală?

— Bineînțeles că-mi plăcea de el, surâde batjocoritor Sian. Toate fetele din oraș îl plăceau. Doar tu erai prea proastă ca să știi ce ai lângă tine. După ce-ai plecat acasă în cele din urmă, am

devenit din ce în ce mai apropiați. Dar relația noastră a fost întotdeauna un secret. Trebuia să fie, pentru că mi-a povestit despre ideea ta genială.

— *Ce anume ți-a povestit?* întreb eu, privind-o în ochi și observând unghiuri și expresii noi și dure – acelea de care nu fusesem niciodată conștientă până acum.

— Știi foarte bine despre ce mi-a povestit. Mi-a spus despre planul vostru. Nu m-aș fi gândit niciodată că ești capabilă de așa ceva, Anna. Într-adevăr, nu părea genul de lucru pe care l-ai face.

— Nu a fost ideea mea. A fost a lui de la început. Planul acela nebunesc a fost motivul pentru care l-am părăsit. Delira. Încă delirează.

— Chiar așa să fie? întreabă ea, încruntându-se.

— Bineînțeles! Chiar crezi că m-aș mărita cu cineva doar pentru bani? Ca să nu mai vorbim că nu aș fi în stare să omor pe cineva.

— Da, mă rog – face un pas spre mine și privirea îi devine și mai intensă –, de aia te-am luat la clubul de tenis cu mine când te-ai întors din Suedia. Am pretins că te duc acolo ca să te înveslesc, să îți distrag atenția de la gândurile tale. Dar aveam un alt motiv.

La auzul acestor cuvinte, mi se răcește pielea pe mine și încep să tremur din toate încheieturile. Mă rog să nu spună ce cred eu că urmează să spună. Mă prind cu ambele mâini de blat ca să nu mă prăbușesc la pământ. Îl strâng atât de tare, încât mi se albesc încheieturile degetelor. Vreau să tacă. Nu vreau să mai aud niciun cuvânt din ce are de spus.

— Fin și-a dat seama că s-ar putea să nu ai curajul să duci planul la bun sfârșit, așa că i-am spus că am să-ți dau o mână de ajutor. Fin și cu mine l-am ales pe William Blackwell pentru tine, gândindu-ne că e candidatul perfect cu toate milioanele lui minunate. Și nici nu se dă mare cu asta. Este plictisitor și fad. Ca tine. Așadar, mă tem că destinul nu are nimic de a face cu faptul că tu și

Will v-ați întâlnit la clubul de tenis într-o după-amiază însorită. A fost mâna mea.

— Nu, șoptesc eu.

— Ba da. Mă tem că da.

Ochii ei strălucesc și un zâmbet se strecoară din nou pe fața ei.

Mă simt ca și cum m-ar fi pocnit în moalele capului. Fiecare cuvânt al ei mă lovește în inimă, iar ea se bucură de fiecare moment. Repulsia mea. Îi place asta la nebunie. Nu pot să mă gândesc decât la faptul că mariajul meu este o farsă. Un șiretlic pentru lăcomia și depravarea altcuiva. Cum pot să-i spun eu lui Will că relația noastră a fost pusă la cale de fostul meu iubit? Îl va distruge și *ne* va distruge căsnicia.

— Și cum rămâne cu Remy? întreb eu, cu voce tremurândă.

— Oh, Remy e destul de drăguț. Îmi e ușor să mă prefac în fața lui.

— Și planurile de nuntă? Bănuiesc că nu ai de gând să te măriți cu el până la urmă.

— Nu e suficient de bogat ca să mă obosesc. A fost doar acoperirea mea. Scenariul perfect. Două prietene care merg la clubul de tenis, își întâlnesc sufletele pereche și devin cei patru de nedespărțit. Plus de asta, așa am putut să supraveghez totul. Remy îmi spune tot ce face Will. E de-a dreptul hilar că eu am știut dintotdeauna înaintea ta tot ce avea să se întâmple important. Am știut înaintea ta că Will urma să te ceară de nevastă, să-ți dea inelul mamei lui și că, după nuntă, Steve urma să vă dea în dar casa și două treimi din moștenirea lui Will. Will și Remy își povestesc totul. *Totul*, rânjește ea.

Durerea, șocul, trădarea și frica sunt înlocuite de furie. Cum îndrăznește să se joace așa cu viața mea? Cum mama naibii îndrăznește?

— Tu...

Nu există niciun cuvânt suficient de puternic pentru a descrie ce simt acum față de ea.

— Da, da, știu. Sunt o târâtură. Dar *tu*... tu, Anna, ești o vacă atât de enervantă. Prietenia cu tine a însemnat o viață în umbră. Sunt destul de atrăgătoare. Pot să agăț un tip dacă vreau. Dar tu ai fost întotdeauna mai frumoasă, mai exotică, mai simpatcă, mai inteligentă.

— Asta e o porcărie.

— Așa să fie oare? Sian râde sec. Anna, totul a fost întotdeauna despre tine, despre viața ta, despre iubitul tău, despre problemele tale.

Clatin din cap și slăbesc din strânsoare blatul, incapabilă să procesez tot ce-mi spune. Am crezut că suntem prietene, am crezut că e de partea mea. Când a început să mă urască?

— Deci, spun, încercând să nu las să se observe că-mi tremură vocea. Tu și Fin ce sunteți? Iubiți?

— Fin și cu mine suntem mai mult decât atât. Suntem suflete pereche. Ar fi trebuit să fim împreună de la început. Recunoaște că tu ai fost o greșeală. Tu erai prea slabă și prea jalnică pentru a fi cu cineva ca el.

— Psihopat, vrei să spui. Pentru că asta este el. Și din ce mi-ai povestit, asta ești și tu.

— Nu, Anna. Nu ne interesează convențiile și toate astea – ce este *rău* și ce este *bine*. Societatea ne spune ce putem să facem și ce nu, dar cred că oamenii sunt ipocriți. Uită-te doar la cei aflați la putere care fac aceste lucruri, dar le fac pe furiș: fraudă, delapidare, furt. Bancherii și directorii companiilor iau bonusuri uriașe, politicienii iau mită și își falsifică cheltuielile. Toată lumea face asta, doar că nimeni nu recunoaște.

— Nici eu și nici Will nu am face așa ceva. Ca să nu mai zic de faptul că de la fraudă la crimă e cale lungă.

— Da, ei bine, asta pentru că sunteți amândoi multimilionari. Este ușor să fii bun când ți s-a dat totul pe tavă. Voi nu trebuie să dați în cap și să mințiți.

— Nu am fost crescută în puf, știi asta foarte bine. Am plecat de jos și a trebuit să muncesc pe brânci. Dar nu am dat nimănui în cap și nici nu am profitat de prietenii mei. În orice caz, nu-mi pasă de banii lui Will. Aș rămâne lângă el și dacă ar pierde tot.

— Bazaconii. Cât timp ai rezistat lângă Fin când locuiați în șopronul ăla și nu aveți de niciunele?

Trag adânc aer în piept pentru o secundă și mă întreb dacă nu are cumva dreptate. Oare eu și Fin nu am rezistat împreună din cauza problemelor financiare? Evident că asta nu a ajutat, dar problemele noastre erau mult, mult mai mari.

— Nu, Sian, spun eu, clătinând din cap. Nu ai dreptate. Faptul că ne-am despărțit nu a avut nimic de-a face cu lipsa banilor. A fost cu totul și cu totul altceva.

— Da, așa este, spune ea. Ai rămas însărcinată. Dar crezi că s-ar mai fi pus problema să faci avort dacă ai fi avut suficienți bani?

— Așa cum am spus, nu avea nimic de-a face cu sărăcia. A fost despre starea sufletească a lui Fin și ideile sale nebunești.

— Crezi ce vrei, Anna. Dar la sfârșitul zilei, totul se reduce la bani.

— Dar asta nu înțeleg. Fin este deja bogat. Și-a ucis soția, cu siguranță i-a moștenit toată averea.

— Așa ai crede. Toată averea era în posesia unui mandatar. Părinții lui Katie încă dețin toată averea. Fin a luat casa și câteva sute de mii, dar nu suficient să se retragă și să ducă o viață liniștită. Nu a fost suficient de priceput pentru a-și da seama atunci când s-a căsătorit cu ea. Acum este mai înțelept.

Ceva nu se leagă în legătură cu planul lor de a mă căsători cu Will și treaba asta nu-mi dă pace.

— De ce nu te-ai combinat tu cu Will? Atunci ar fi fost totul mult mai ușor. Te măritai cu el, îl omorai și apoi îi luai banii, scuipe eu cuvintele.

— Ei bine, spune ea, ar fi trezit suspiciuni.

— Suspiciuni? Nu e adevărat.

Sian își ridică bărbia și-și încrucișează brațele. Brusc, pare să fi trecut în defensivă.

Atunci îmi dau seama de ceva și rămân cu gura căscată.

— Acesta a fost planul de la bun început, nu-i așa?

— Ce tot spui acolo? întreabă ea și o văd cum începe să-și roadă interiorul obrazului.

— Am dreptate, nu-i așa? Will ar fi trebuit să se îndrăgostească de *tine*!

Lui Sian îi pică fața. În ciuda ororii situației, nu mă pot abține să nu zâmbesc. Asta înseamnă că relația dintre mine și Will nu a fost influențată din exterior. Asta înseamnă că destinul a vrut să ne aducă împreună. Sian l-a vrut pentru ea. A vrut să-l omoare și să-i ia banii. Dar, în schimb, el s-a îndrăgostit de mine, și eu de el.

— Trebuie să fi fost foarte furioasă, spun eu. V-am stricat ploile.

— Da, ei bine, nu contează, rostește scurt Sian. Ceea ce contează este unde ne aflăm acum. Eu și Fin suntem mai îndrăgostiți ca niciodată și imediat ce punem mâna pe banii lui Will, spălăm puțină.

— Și cum plănuieți voi să puneți mâna pe averea lui Will? Tu nu o poți moșteni, iar de la mine nu o să vedeți niciun șfanț.

Nu-mi place deloc expresia infatuată de pe chipul ei. Încă nu-mi spune totul.

— Când mi-am dat seama că o să formați un cuplu, Fin a vrut să vă lăsăm în pace, să găsim alt tip bogat cu care să mă căsătoresc, dar l-am convins că așa e mai bine și că aceasta este oportunitatea perfectă.

— Nu văd cum. Mie mi se pare că ai vrut doar să-mi faci viața un iad.

— Recunosc că ăsta este un bonus, spune ea. Dar nu. Cum ți-a spus și Fin, planul era ca Will să aibă un accident și tu să moștenești tot. Doar că acum există o ușoară schimbare de plan. Mă tem

că Will și tatăl său vor trebui să moară amândoi într-un accident, astfel încât să poți moșteni totul.

Rămân cu gura căscată, în timp ce ea relatează planul lor înspăimântător.

— Apoi, continuă ea, în loc să te căsătorești cu Fin, vei transfera cea mai mare parte a banilor într-un cont din altă țară, pe care Fin și cu mine l-am deschis. Îți vom lăsa suficient cât să-ți continui viața ca până acum, astfel încât oamenii să nu devină suspicioși.

— Cred că ai văzut prea multe filme, Sian. Dacă crezi că îi poți face rău lui Will sau lui Steve fără ca nimeni să-și dea seama, ești nebună de legat. Și, oricum, cum îți trece prin cap să faci așa ceva? Îl cunoști pe Will. Îl cunoști pe tatăl lui. Amândoi te iubesc și te consideră parte din familie. De ce ai...

— Oh, Anna, mai taci din gură. Ești așa previzibilă și enervantă!

Până în acest moment am fost în șoc, creierul meu răzvrătindu-se împotriva dezvăluirilor lui Sian. Dar acum, dintr-odată, furia de mai devreme mă cuprinde din nou, îmi fierbe tot sângele, sunt toată încordată și am pumnii strânși.

— Să nu îndrăznești să te atingi de Will sau de Steve. Îți promit aici și acum că, orice ați face, nu o să puneți niciodată mâna pe banii lor.

— Ba da, Anna, ba da, spune ea, venind spre mine și oprindu-se la câțiva metri în fața mea.

O văd cum bagă mâna în buzunarul de la haină și fac un pas în spate, convinsă fiind că va scoate o armă. Mă uit în jur după ceva, orice cu care să mă apăr, dar suportul de cuțite de bucătărie e în spatele ei. Tot ce văd este sticla de Pinot Grigio plină doar pe sfert. Dau să mă întind după ea când îmi dau seama că nu are în mână vreun pistol, ci un telefon, un telefon ieftin, din plastic, nu obișnuitul ei iPhone roz.

— Privește, spune Sian, glisând de câteva ori pe ecran, apoi îndreptându-l spre mine, cu ochii strălucitori și un rânjet triumfător pe față.

Îmi arunc privirea de pe fața ei la ecranul telefonului, rugându-mă ca Steve sau Will să nu fi pățit ceva. Nu ar fi trebuit să-l las să plece singur. Pe ecran văd un filmuleț. Fac un pas în față. Îl văd pe Fin într-o cameră slab luminată – un soi de cabană din lemn. Nu mai văd nimic din ce este în jurul meu decât ceea ce este pe ecran și mi se taie respirația.

— Bună, Anna, spune el vesel, vocea lui sunând aspră și îndepărtată. Uite pe cine am eu aici, spune el, apoi întoarce telefonul și focalizează spre un colț al încăperii. Atunci simt că lumea mea se prăbușește.

Disperată, îmi acoperă gura cu mâinile.

— Nu! exclam eu.

— Ba da, spune Sian.

Capitolul douăzeci și trei

Fin știe. Mă holbez transfigurată la filmuleț. În colțul unei camere necunoscute, fiica mea de doi ani, Olivia, se joacă cu o păpușă și vorbește pe limba ei, fără să-i pese deloc că este în compania unui străin – tatăl ei pe care nu l-a mai întâlnit niciodată până acum. Cum de a aflat că nu am făcut niciodată întrerupere de sarcină? Nu i-am spus nici lui, nici lui Sian că am păstrat copilul. Am avut foarte mare grijă să nu afle nimeni pentru că am vrut să o știu în siguranță.

Mi-am dorit întotdeauna să fiu prezentă în viața fiicei mele și să am grijă de ea, dar după naștere nu am fost în stare să fac asta. Am fost diagnosticată cu depresie postnatală, iar părinții mei s-au oferit să aibă grijă de ea până când mă voi simți mai bine. Problema a fost că mă simțeam din ce în ce mai rău și abia reușeam să mă dau jos din pat, eram inundată de sentimente de disperare, iar ceața din creierul meu refuza să se ridice. În cele din urmă, *pappa* a sugerat că ar fi o idee bună să mă duc în vacanță în Anglia, să merg să stau cu Sian, să mă distrez. Nu am vrut să plec, nu voiam să-mi abandonez bebelușul, dar mi-au cumpărat un bilet de avion și, practic, m-au împins în avion. Erau disperați. Sperau că schimbarea de peisaj și compania celei mai bune prietene a mea mă vor face să mă simt mai bine și că voi redeveni fata aceea veselă pe care o știau ei.

Și a funcționat.

După câteva săptămâni în care am zăcut în pat, l-am cunoscut pe Will și atunci a răsărit soarele și pe strada mea. Am vrut să le spun celor din jur că am o fiică, dar nu am vrut să risc ca Fin să afle, așa că am ținut totul secret. Mi-am ascuns copilul la ai mei, îngrozită de ce ar fi putut face Fin dacă avea să afle că am păstrat copilul, îngrozită că ar putea

să îi facă rău. Când Sian m-a întrebat despre avort, i-am spus că nu mă simțeam în stare să vorbesc despre asta.

O dată la câteva săptămâni mă duceam acasă, spunându-le tuturor că merg să-mi vizitez părinții, când eu, de fapt, voiam să fiu alături de fiica mea. În timp ce în Anglia mă îndrăgosteam de Will, acasă, în Suedia, începeam să mă îndrăgostesc de ea și să o cunosc mai bine. Obișnuiam să o scot în parc, să îi pregătesc masa și să îi citesc povești. În sfârșit, norii negri ai depresiei se împrăștiu și bucuria îmi umplea inima. Singurul nor de pe cerul vieții mele era faptul că încă nu-i spuseseam lui Will.

Și atunci el m-a cerut în căsătorie.

Am acceptat imediat, spunându-mi că aveam să le fac cunoștință chiar în acea săptămână. Dar am tot amânat momentul, și zilele s-au transformat în săptămâni, apoi în luni. A fost ideea mea să facem o nuntă restrânsă în Marea Britanie – fără agitație, fără familie, cu excepția lui Steve și a câtorva prieteni. În scurtă vreme, mi-a fost clar că, dacă îi spuneam lui Will, după tot acest timp, va fi îngrozit de faptul că i-am ascuns adevărul. Și încă eram convinsă că era mai sigur pentru Olivia să rămână în Suedia. Apoi, chiar înainte de aniversarea lui Will, m-am simțit cuprinsă de un sentiment de calm. Trecuseră trei ani de când nu mai știam nimic despre Fin, cu mult peste termenul despre care vorbise în planul lui. Eram convinsă că totul avea să fie bine, îmi iubeam soțul și el mă iubea pe mine. Aveam să-i povestesc totul despre Olivia.

Când am primit acel prim mesaj de la Fin, cu fotografia soției sale moarte, eram pe punctul de a-i destăinui totul. Atunci a început tot coșmarul acesta groaznic. Cum aș fi putut să-i povestesc despre Olivia, acum, când se întâmplau atât de multe? Și cum aș fi putut să-mi pun copilul în pericol, spunându-le tuturor despre existența ei?

— Unde sunt? întreb eu, disperată, apoi mă întind spre Sian cu gândul de a-i smulge telefonul.

Dar ea e mai rapidă și-și retrage mâna.

— Cum ai aflat despre fiica mea?

— Doar o bănuială, spune ea. Am un soi de al șaselea simț când vine vorba despre lucruri de genul acesta.

— O bănuială? Nu te cred, spun eu, ridicând dintr-o sprânceană. Nu ți-am vorbit niciodată despre ea. Nu ți-am dat niciodată niciun motiv să crezi că nu am făcut întrerupere de sarcină.

— Bine, bine, spune ea, dându-și ochii peste cap. M-ai prins. Ți-am căutat odată în telefon și am găsit fotografiile cu Olivia trimise de ai tăi. Ți-am citit mesajele și așa mi-am dat seama că aveai un copil. M-a durut să descopăr că nu mi-ai spus niciodată despre ea, Anna. Credeam că suntem prietene, rânjește ea și mie îmi vine să o strâng de gât.

— Ce caută Fin cu Olivia? Ce vrea de la ea? Vrea să fie tatăl ei? Nu-l vor lăsa niciodată să o scoată din țară.

— Să o scoată din țară? râde Sian. Nu vrea să o ducă nicăieri.

— Atunci ce vrea să facă? întreb eu, respirând sacadat, încercând să mă calmez.

— O vei primi înapoi de îndată ce Will și Steve suferă acel accident despre care ți-am povestit și tu transferi banii moșteniți în cont. Iar dacă nu o faci, ei bine, cred că-ți dai și singură seama ce o să facă Fin.

Cuvintele ei sunt ca niște pumnale. Simt cum pereții se strâng în jurul meu, că totul se reduce la noi două și telefonul ei. Întreaga mea familie este în pericol din cauza femeii nebune din fața mea. Cum de nu mi-am dat seama până acum? Cum de am avut încredere în ea? Întind mâna și apuc sticla de vin, pe care o ridic deasupra capului și mă pregătesc să o lovesc.

Sian își dă seama și face un pas în spate, dar sunt ca o leoaică. Femeia asta îmi amenință copilul. Am să-i zdrobesc fața. Ridic din nou sticla și mă pregătesc să atac. De data asta, ea încearcă să-și protejeze fața cu mâinile, așa că o lovesc în antebrâu. Sticla nu se sparge, prin urmare o ridic din nou și o lovesc iar. De data asta, nimeresc ținta și o lovesc în tâmplă. Sticla rămâne în continuare intactă.

— Anna! țipă ea. Lasă-mă în pace, femeie nebună!

Lasă telefonul să-i cadă din mână și mă apucă de pulover, încercând să mă împingă la o parte.

O calc cu toată puterea pe picior, iar ea urlă de durere, îmi pare rău că nu port tocuri cui. Apoi ridic sticla din nou deasupra capului și o lovesc încă o dată în zona tâmpiei. De data asta, sticla se sparge cu un sunet satisfăcător când se lovește de capul ei, făcând sângele să țâșnească. Sian țipă și își duce mâinile la față. Mă descotorosesc de sticla spartă și mă năpustesc asupra ei. Apuc suportul de cuțite din spatele ei și îl ridic deasupra capului. Toate cuțitele se împrăstie pe jos, dar nu le dau atenție. Nu-mi pasă unde aterizează, nu-mi pasă dacă mă taie pe mine sau pe ea.

Respir sacadat, în timp ce văd cum sângele țâșnește din fața ei. Nu-mi dau seama dacă rănilor au fost cauzate de sticlă sau de suportul de cuțite. Văd cum își dă ochii peste cap și se prăbușește pe aragaz, de unde apoi alunecă pe podea, inconștientă.

Gâfâi ca o creatură nebună. Triumfătoare, dar îngrozită. Ce am făcut? Oare am omorât-o? Ce se va întâmpla acum? Cum rămâne cu Olivia? Trebuie să o găsesc. Pun suportul de cuțite la loc pe blat și îmi îndrept privirea spre podea, apoi încep să caut telefonul lui Sian, rugându-mă să nu se fi spart.

Uite-l! Îl găsesc, în cele din urmă, sub unul dintre scaunele de la bucătărie și mă aplec să-l iau

de-acolo. Un zgomot mă face să tresar, să-mi conștientizez bătăile inimii.

— Anna?

E Will. Iau telefonul, mă ridic în picioare și mă întorc spre ușă, unde îl văd stând în prag.

— Ce naiba? Ți sângerează fața. Ești bine?

Îmi dau seama că Sian este ascunsă în spatele insulei din mijlocul bucătăriei, așa că Will nu o poate vedea.

— Will... încep eu, dar mă opresc, pentru că nu mi găsesc cuvintele.

Nu mă pot gândi decât la Olivia.

— Trebuie să... Stai acolo, așteaptă-mă puțin.

Deblochez telefonul lui Sian, disperată să mai văd o dată filmulețul cu fiica mea. Trebuie să văd dacă-mi pot da seama unde o ține Fin. În timp ce eu butonez telefonul, Will se îndreaptă spre mine.

— Ce se petrece aici? De ce sunt cioburi peste... Aceea este Sian? Anna, vorbește cu mine!

Îl simt cum mă apucă de mână, dar mă desprind din strânsoarea lui și apăs pe butonul *play*.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întreabă el, trecând pe lângă mine și ingenunchind lângă ea. E în regulă. Încă mai are puls. Fin este de vină pentru ce s-a întâmplat aici? întreabă el, ridicându-se în picioare.

Când vede că nu am nicio reacție, mă apucă de umeri și mă scutură ușor.

— Anna! Vorbește cu mine!

Îmi dezlipesc cu greu privirea de la filmuleț și mă holbez la soțul meu ca la un străin. Miroase a aer proaspăt și mă privește nedumerit.

— Chem ambulanța, spune el, scoțându-și telefonul din buzunar. Sau ai sunat deja?

Reușesc să revin la realitate și îi smulg telefonul din mână.

— Nu! exclam eu. Nu chema ambulanța.

— Dar cum rămâne cu Sian? E...

— Am spus *nu*! Te rog, Will. Ai încredere în mine. Totul s-a schimbat acum. Trebuie... trebuie

să-ți spun toată povestea, spun eu, apoi trag aer în piept și continui. Will, am nevoie de ajutorul tău.

Capitolul douăzeci și patru

— Anna, ai face bine să-mi spui ce naiba se petrece aici. Am fost îngrijorat *înainte*, dar acum chiar mă sperii, spune el, încrucișându-și brațele la piept și încruntându-și privirea.

— Știu, știu. Îmi pare rău. Lucrurile au luat-o razna. Am crezut că numai Fin este implicat în povestea asta, dar am aflat că el și Sian sunt în cârdășie și au răpit-o pe Olivia. Will, nu știu ce o să mă fac!

— Nu înțeleg o iotă din ce spui.

Îl văd cum își mută privirea de la mine la Sian și înapoi la mine.

— Trebuie să chemăm o ambulanță. Respira acum o secundă, însă nu-mi dau seama cât de grave sunt rănilor ei. Dă-mi telefonul.

— Nu! Will, te rog, putem face abstracție de Sian pentru două minute?

Aproape că țip și îmi trec agitată mâna prin păr, într-o încercare disperată de a mă liniști.

— Anna! De ce nu o ajuți pe Sian? Liniștește-te și spune-mi ce s-a întâmplat. Cine e Olivia?

— Îmi pare atât de rău, Will. Ar fi trebuit să-ți spun înainte, dar mi-a fost teamă că Fin va ajunge la ea – că o va lua de lângă mine sau mai rău. Și acum... acum se întâmplă oricum.

— Pe cine să ia? Pe Sian?

— Nu. Will... spun eu, așezându-mi ușor mâna pe mâneca hainei lui. Will... am o fiică.

El se uită fix la mine, cu ochii mari și cu gura căscată.

— Îmi pare atât de rău. Știu că ar fi trebuit să-ți spun.

— Doamne Dumnezeule, Anna. Mi se pare că nici nu te mai cunosc, spune el, apoi se întoarce cu spatele la mine și se îndreaptă spre fereastra întunecată din fața canapelei, se oprește și privește

lung în noaptea neagră. Și mai multe secrete, murmură el. Numai secrete și minciuni. Apoi se întoarce pentru a-mi înfrunța privirea. Ce alte schelete mai ai în dulap? Ai vreo soră geamănă malefică despre care nu am aflat încă? Cadavre în subsol? Povestea asta devine din ce în ce mai ciudată.

— Îți promit că asta este tot. Aveam de gând să-ți spun luna trecută, dar apoi am primit acel mesaj...

— Luna trecută? *Luna* trecută? clatină el viguros din cap, apoi își încrucișează degetele la ceafă. Ce zici de acum doi ani când ne-am întâlnit prima dată? Atunci probabil ar fi fost momentul potrivit să-mi spui că ai un copil secret. Presupun că e fiica lui Fin, nu-i așa?

Încuviințez, jucându-mă cu o șuviță de păr.

— Dar până acum nu a știut de existența ei. Când am rămas însărcinată, mi-a spus să fac avort, dar, pur și simplu, nu am putut să fac una ca asta.

— Deci l-ai mințit și pe el? I-ai ascuns faptul că are un copil, a spus el, expirând...

— Da, dar am făcut asta ca să o protejez. Am crezut că reprezintă un pericol pentru ea și se pare că am avut dreptate. Will, o are pe Olivia. Mi-a luat copilul.

Lacrimi încep să-mi alunece pe obraz, apă sărată care îmi udă buzele uscate, dar le șterg furioasă. Nu-mi pot permite să cedez în fața emoțiilor. Nu acum, când am atâtea de făcut. Nu acum, când trebuie să-mi salvez fiica din mâinile acelui psihopat.

— Și Sian? întreabă el. Poți să îmi explici de ce prietena ta cea mai bună zace inconștientă pe podeaua din bucătăria noastră? Și mai ales de ce nu vrei să o ajuți?

Traversez bucătăria pentru a mă apropia de Will, dar expresia prevestitoare de furtună de pe chipul lui mă face să mă opresc când ajung la canapea.

Mă agăț cu mâinile de brațul canapelei, ca să nu-mi pierd echilibrul.

— Tocmai am aflat că Sian este și ea implicată.

— Poftim? Ce vrei să spui?

— Se pare că ea și Fin sunt împreună încă de dinainte să te cunosc pe tine. Nu am bănuț nimic niciodată. Doar ce mi-a recunoscut că ea...

Respir adânc.

— Că ea ce?

Simț că nu-mi găsesc locul, în timp cel el mă privește.

— Anna, spune el, încordat.

— Ea era cea cu care trebuia să te căsătorești.

— Poftim? întreabă el, apoi își îndreaptă privirea spre locul în care zace fosta mea cea mai bună prietenă.

— Tocmai ce-am aflat și eu, spun. Mi-a povestit că atunci când ne-am întâlnit la clubul de tenis ar fi trebuit să te îndrăgostești de ea, nu de mine. Voia să se mărite cu tine pentru bani, dar noi i-am dat planurile peste cap atunci când ne-am îndrăgostit.

Cuvintele îmi ies de-a valma din gură și sper să fi înțeles ce-am spus și să-și dea seama că nu doar el a fost păcălit, că amândoi suntem în aceeași oală.

Will rămâne tăcut, holbându-se când la mine, când la ea. Văzând că el nu spune nimic, continui să-i spun toate detaliile terifiante.

— Mi-a mai spus și că ea a fost cea care a omorât-o pe soția lui Fin. Au plănit totul împreună.

— Nu-mi vine să cred, murmură Will.

— Și povestea nu se termină aici. Vor ca tu și tatăl tău să aveți un accident fatal, ca apoi eu să transfer toți banii tăi într-un cont pe numele lor. Mi-a spus că dacă nu fac întocmai cum spune ea, îi vor face ceva teribil fiicei mele.

— Este o nebunie.

— Se pare că Sian e mai rea decât el. Dacă nu era ea, cred că nimic din toate astea nu s-ar fi

întâmplat. Cred că Fin m-ar fi lăsat în pace.

— La naiba, spune el, cuprinzându-și capul în mâini. La naiba! Și cum rămâne cu Remy?

Clatin din cap.

— Nu simte nimic pentru el. A stat cu el pentru că așa a putut să ne supravegheze pe amândoi. Dar, Will, ascultă... Fin o are pe fetița mea. Iar Sian a spus că...

Îmi tremură vocea și trebuie să trag adânc aer în piept pentru a putea continua.

— Sian mi-a spus că Fin o să o rănească dacă nu te omor și nu transfer toți banii în contul lor. Mi-a spus că n-o s-o mai văd niciodată. Atunci am luat sticla de vin și am lovit-o în cap.

— Da, acum înțeleg de ce ai avut pornirea asta. Dar cel puțin nu ai omorât-o. Acum o putem da pe mâna poliției. Unde e Fin?

— Nu știu. Sunt aproape sigură că e pe undeva prin Suedia. Pare să fie un fel de cabană din lemn. Nu ar putea să o scoată pe Livi din țară. Ea nici nu-l cunoaște. Cred că e foarte speriată. Sian mi-a arătat un filmuleț ca dovadă a faptului că este la Fin, spun, fluturând telefonul prin fața lui Will.

— E telefonul ei?

— Da. Nu e telefonul ei obișnuit, totuși.

— Să vedem filmulețul, spune el.

Mă așez pe canapea, apoi Will se așază și el lângă mine și pentru câteva secunde mă simt în siguranță lângă el. Nu pot însă să nu mă întreb dacă nu cumva este ultima dată când vom sta așa de aproape unul de celălalt. Sunt convinsă că după povestea asta mă va părăsi. Și nu l-aș învinui.

Îi arăt filmulețul, încercând să nu izbucnesc în lacrimi atunci când camera se îndreaptă spre fiica mea care stă cu capul ei micuț și blond aplecat deasupra păpușii în timp de vorbește cu ea. Îl privesc pe Will, încercând să-mi dau seama la ce se gândește, dar figura lui nu trădează nimic.

— Pare să fie un fel de casă de vacanță din lemn. Sau un soi de cabană, spun eu. Nu o să

reuşesc niciodată să-i găsesc. Dacă măcar aş şti unde sunt, cel puţin aş avea o şansă să...

— Hai să aruncăm o privire, spune Will. Să vedem dacă mai sunt şi alte mesaje de la Fin în telefon în care îi spune unde sunt.

— Da, ai dreptate!

Simt o rază de speranţă. Opresc clipul şi intru în mesagerie, unde nu găsesc decât un număr de telefon, fără nume. Trebuie să fie al lui.

Ultimul mesaj a fost trimis de ea şi pare să fi fost dat exact înainte să ajungă la mine:

Vezi că intru. Îţi dau mesaj după xx

Derulez conversaţia, ca să le pot citi în ordine. Primul mesaj este de la Fin şi mi se face pielea de găină când îl citesc, mă face să mă simt murdară şi scârbită. Mă studiau din umbră. Amândoi, ca şi cum aş fi fost un şoarece de laborator. Bănuiesc că acest prim mesaj se referă la mesajul pe care mi l-a trimis în timpul petrecerii aniversare a lui Will.

Sunt pe cale să-i trimit mesajul. Fii cu ochii pe ea şi vezi cum reacţionează.

Trimis :)

Nu l-a citit. Şi-a băgat telefonul în geantă.

La naiba. Să mă anunţi când o face.

Bine xx

I-a cumpărat un Mustang de ziua lui. Remy zice că valorează 300.000 de lire.

La naiba.

Exact. Maşina aia ar trebui să fie a noastră.

Ai dreptate. Dar nu mai e mult şi o să fim bogaţi.

Trebuie să plec. Îți dau mesaj mai târziu.

Doamne Dumnezeule, a citit mesajul de la tine și acum își varsă mașele în parcare.

Da! O să fie floare la ureche. Abia aștept să vând ce o să-mi răspundă la mesaj.

Ți-a răspuns?

Nu.

Anunță-mă când îți răspunde.

Da, sigur.

Ți-a răspuns aseară?

Nu.

Mai trimite-i un mesaj. Spune-i că trebuie să-ți răspundă.

Gata.

Vreo veste?

Nu.

Va trebui să o faci cumva să răspundă.

Sunt în fața casei lor. El tocmai ce a plecat. Crezi că ar trebui să stau aici și să o sperii?

Da, fă-o.

Asta am făcut, apoi i-am trimis un mesaj. A fost al naibii de grozav. Cred că acum face pe ea de frică.

Perfect! xx

În timp ce parcurg conversațiile, fiecare eveniment îmi revine în minte cu o claritate dezgustătoare, doar că, de data aceasta, le pot vedea prin ochii lui Fin și ai lui Sian. Acum văd cum mă manipulau. Cum râdeau de mine. Mă întorc spre Will și văd pe chipul lui neîncredere și groază. Vreau să izbesc telefonul de perete, apoi să-l calc în picioare până nu mai rămâne nimic din el în afară de sticlă zdrobită, metal și plastic. Dar nu pot face asta. Este dovada.

— Ce nenorociți, spune Will, printre dinți. Cum îndrăznesc? Anna, nu-ți face rău să citești așa ceva?

În ciuda durerii, îmi dau seama că Will chiar mă crede acum. Și-a dat seama că spun adevărul și vrea să mă ajute. Vocea lui se înmoaie.

— Știu că nu-ți este ușor, spune el. Pot să le citesc eu pe restul dacă vrei, să văd dacă găsesc vreo adresă.

— Mulțumesc, dar nu. Trebuie să le văd.

Trag adânc aer în piept și continuăm să citim.

Vaca asta m-a rugat să mă duc la ea. Probabil că ai speriat-o tare. Nu pot să cred că încă crede că suntem prietene. Mă întreb dacă are de gând să-mi povestească despre tine...

Ai grijă.

Bineînțeles.

Ei bine??

Mi-a spus despre accidentul cu barca cu motor. M-am prefăcut îngrijorată, lol. Vrea ca eu să iau legătura cu tine, ca să „văd cum te simți”. Da, sigur. I-am spus să se țină la distanță și să te uite.

A fost oare o idee bună?

Ai încredere în mine. Pun pariu că acum o să ia legătura cu tine.

Vom vedea.

Aa, și apropo, au un cățel nou.

Ai avut dreptate, mi-a răspuns. Ne întâlnim mai târziu la un centru dubios cu produse pentru grădinărit!

Daaa! Succes x

Noroc.

Am convins-o că încă sunt îndrăgostit de ea, dar nu vrea în ruptul capului să fie de acord cu planul. :(I-am spus că mă ocup eu de el dacă ea n-o s-o facă.

Ți-am spus eu că nu o va face. Cățea patetică.

Cred că ai avut dreptate. Bine că ești tu deșteaptă.

:)

Va trebui să ne gândim la altceva.

Mi-aș fi dorit să te pot vedea.

Când mai poți pleca?

Joi. Aceași oră, același loc.

Abia aștept.

...

Am făcut-o. Am urmărit-o la baie la restaurant și i-am spus că încă sunt îndrăgostit de ea, însă nici nu a vrut să audă despre așa ceva. Nu cred că o să obținem ceva de la ea. Mai bine o lăsăm baltă.

Nici vorbă. Trebuie să facem ceva. Mă voi gândi la ceva.

Precum?

Nu știu încă.

Aș putea să-i otrăvesc câinele...

Nu e o idee rea xx

Era doar o glumă, dar, da, de ce nu.

Am putea să o supunem unui test. Să vedem dacă, într-adevăr, ar fi în stare să facă restul. Am o idee foarte bună. Voi reveni curând. Trebuie să vorbim cum se cuvine.

Abia am aterizat.

Bun. Dar îmi e deja dor de tine xx

...

Nu i-a făcut vânt în prăpastie. Trebuie să-i dai un mesaj și să-i spui că de acum te ocupi tu.

Am știut eu că nu are suficientă vână în ea. Să facă așa ceva.

Spre deosebire de tine xxx

<3

Bun, i-am dat mesaj. Sunt în fața casei alor ei. O să intru să iau fata după ce o bagă în pat.

Succes.

...

*Sunt destul de sigură că potaia n-o să scape. Ce păcat
că n-a mâncat și stăpânul din bucata aia de carne.
Asta ne-ar fi scutit de niște probleme.*

HAHAHA. Îți dau mesaj când o am pe fată.

Nu uita să-mi trimiți un filmuleț.

S-a făcut.

Te iubesc xxxxxxxx

Și eu xx

*În curând, totul se va termina. Abia aștept să fiu cu
tine 24/7.*

Nu mai e mult până atunci :)

...

Am copilul. Îți trimit acum filmul.

*Sunt în fața casei ei. Abia aștept să-i văd fața când o
să-i povestesc despre noi.*

Ai grija. Succes xx

Intru. Îți dau mesaj după xx

Will și cu mine stăm unul lângă altul pe canapea în tăcere pentru o clipă. Pun telefonul pe măsuta de cafea și îmi șterg palmele de blugi. Mă simt murdară, întinată de ceea ce am citit, de toată ura aceea îndreptată împotriva mea. Merit ceva din toate astea? Nu cred.

— Mi-aș dori ca Fin să fie aici ca să pot să-i sparg o sticlă de vin în cap, spune Will.

Cuvintele lui trezesc ceva în mine, îmi las capul în jos și îmi apăs palmele peste ochi, încercând să opresc lacrimile care amenință să cadă. Simt cum Will mă cuprinde în brațe și mă sărută pe creștetul

capului. În ciuda faptului că i-am ascuns atât de multe lucruri, el este încă lângă mine.

— Sunt nenorociți, spune el. Anna, ascultă-mă. Nu-i lăsa să te doboare. Nu sunt sănătoși la cap. S-au jucat cu viețile noastre de la început, dar acum știm, bine? Acum avem dovada, putem merge la poliție.

— Dar o are pe Olivia, suspin eu, întorcându-mă cu fața spre el. Și nu spune nimic în mesaje despre locul în care se află.

— Poliția va da cumva de ei...

— Și dacă o dau în bară? Fin o să o rănească pe Livi.

Teroarea și neputința legate de situația în care mă aflu pun stăpânire din nou pe mine.

— Nu îi va face rău. E fiica lui.

— Nu-mi pot asuma acest risc. Și chiar dacă nu-i face rău, ar putea cu ușurință să mi-o ia, ca să se răzbune pentru ce i-am făcut lui Sian.

— De unde o să afle ce s-a întâmplat?

Expresia de pe chipul lui Will se schimbă brusc de la îngrijorare la altceva, iar privirea i s-a luminat.

— Ne-am putea da drept ea! Avem telefonul ei. De ce nu-i dai mesaj lui Fin? Spune-i că vii în Suedia. Spune-i să-ți trimită adresa.

— Will, ești un geniu, spun eu și îmi șterg lacrimile.

Iau telefonul lui Sian de pe măsuta de cafea și apăs butonul de pornire, apoi intru în mesagerie și încep să scriu:

Anna a fost de acord să o facă! Ar face orice să-și știe fata în siguranță. O să vin și eu la tine. Trimite-mi adresa x

Îi arăt mesajul lui Will ca să-mi spună ce părere are înainte de a-l trimite.

— E bine. Dar înlocuiește cuvântul „fata” cu „plodul”. Sună mai lipsit de sentimente.

— Bine, bună idee, spun eu, dar îmi vine atât de greu să scriu acel cuvânt și să vorbesc despre Olivia ca și cum ar fi copilul unui străin oarecare:

Anna a fost de acord să o facă! Ar face orice să-și știe plodul în siguranță. O să vin și eu la tine. Trimite-mi adresa x

Fin răspunde aproape imediat:

Astea da vești bune. Dar am crezut că vei rămâne acolo ca să-i ții sub observație.

Îi răspund:

M-am răzgândit. Nu mai am nimic de făcut pe aici. Plus, va fi mai ușor cu amândoi acolo. Trebuie doar să așteptăm ca A să-și țină promisiunea xx

Will încuviințează și trimite mesajul.

Câteva secunde mai târziu, aproape că scap telefonul când începe să vibreze în mână.

— La naiba, la naiba, ce ar trebui să fac?

— Nu răspunde, spune Will. Inventează ceva și spune că nu poți să vorbești.

În timp ce așteptăm ca telefonul să se oprească din sunat, i-l dau lui Will și mă ridic de pe canapea. Aproape că am uitat că Sian este încă aici, inconștientă. Dar cred că s-ar putea trezi dintr-un moment în altul.

— Avem sfoară pe undeva? întreb eu. Trebuie să o legăm.

— Cred că ar merge mai bine bandă adezivă, spune el, apoi se ridică de pe canapea și-mi dă telefonul, care, din fericire, nu mai sună. Mă duc să iau din garaj.

— Ce să-i spun lui Fin? întreb eu.

— Spune-i că ești în drum spre aeroport. Apoi să sperăm că-ți va spune unde se află și vom putea trimite poliția pe urmele lui.

În timp ce Will se duce după banda adezivă, eu tastez repede un mesaj și apăs tasta trimite.

Din fericire, Fin mă crede și, un minut mai târziu, primesc răspunsul lui cu o adresă de pe lângă Våxbo din Hälsingland. Nu-mi vine să cred că a fost așa de ușor. Locul ăsta e foarte aproape de cabana de lângă lac a părinților mei și sunt convinsă că voi reuși să găsesc adresa fără probleme.

— Am găsit banda adezivă, mormăie Will, intrând din nou în bucătărie. Bănuiesc că va trebui să o leg. Știu că ce a făcut este de neiertat, dar tot simt că este o greșală să o leg.

— Asta pentru că tu ești un om bun, Will. Vrei să o leg eu? întreb eu, ridicându-mă în picioare, deși mă cuprinde greața la gândul că va trebui să mă apropiu de corpul inert al lui Sian.

— Nu, e în regulă, spune el. Mă descurc.

— Sigur?

El încuviințează, dar nu se clintește din loc.

— După ce o legăm, putem să o închidem în camera de oaspeți, spun eu.

Telefonul lui Will sună, iar eu îi arunc o privire. Mă întreb cine ar putea să fie. Will își scoate telefonul din buzunar și se holbează la ecran.

— E veterinarul, spune el.

— Răspunde-i, îl zoresc eu.

Face cum îi spun, iar eu trebuie să aștept câteva secunde înainte ca Will să-mi facă un semn că totul este în regulă. Apoi închide telefonul și răsuflă ușurat.

— Ei bine? întreb eu.

— Veterinarul spune că Bo o să se facă bine și că e rezistent pentru un câine de vârsta lui. Cei mai mulți cățeluși nu ar fi rezistat, spune el, ștergându-și o lacrimă de pe obraz.

— Când îl putem lua acasă? întreb eu.

— Speră că în vreo două zile.

— Nu știu ce m-aș fi făcut dacă...

— Hei, este în regulă, Anna. Bo este bine, îmi spune el, dar simt încă prăpastia care se cascade între noi.

Îmi strâng mâinile în jurul corpului. Will se uită la ceas și spune:

— Uite ce e, tata ar trebui să ajungă aici în mai puțin de o oră. De fapt, a fost chiar încântat să vină cu noi în „vacanță”. A crezut că e un soi de surpriză minunată.

Trag aer în piept și încerc să mă concentrez asupra chestiunii în cauză.

— Trebuie să o ascunzi pe Sian înainte ca el să ajungă aici. Trebuie să ne revanșăm față de el. După ce se termină toată tărășenia asta, o să mergem cu toții în vacanță. Dacă încă vom mai... adică dacă vrei.

Will nu spune nimic. Îmi înghit dezamăgirea și continui:

— Cel puțin, nici tu și nici tatăl tău nu mai sunteți în pericol acum că Fin este în Suedia, iar Sian, aici.

— Vrei să suni la poliție în timp ce eu o leg pe Sian?

— Will, nu sun la poliție. Trebuie să o găsesc pe Olivia. Sunt convinsă că nu i-ar face rău, doar este și fiica lui, spun eu, încercând să mă conving singură că totul va fi simplu.

Dar o parte din mine nu e sigură de asta. Fin nu e în toate mințile. Poate nici măcar nu se gândește că Olivia este fiica lui.

— Nu poți să pleci în Suedia! exclamă el.

— Trebuie.

— Dă adresa poliției. Lasă-i pe ei să se ocupe.

— Dacă poliția descinde acolo, Livi ar putea fi rănită. S-ar putea transforma într-o luare de ostatici.

În timp rostesc aceste cuvinte, mi se învârt capul și nu-mi vine să cred cât de terifiant și ireal a devenit totul.

— Cred că știu cum să vorbesc cu el, cum să-l conving să-i dea drumul fără niciun fel de violență. Acum că, în sfârșit, Sian nu-l mai poate influența, s-ar putea să reușesc să-l fac să înțeleagă că greșește.

— Nu îmi place deloc asta, spune el, privindu-mă serios. Dar dacă chiar vrei să mergi în Suedia, o să vin și eu cu tine.

Fac câțiva pași spre el și îl ating ușor pe mână.

— Nu, Will, tu trebuie să rămâi aici și să te asiguri că Sian nu scapă, spun eu, aruncând o privire spre corpul inert de lângă mine, întrebându-mă dacă încă mai trăiește. Și va trebui să-l supraveghezi pe tatăl tău în cazul în care cumva Fin se întoarce.

— Nu te pot lăsa să mergi acolo singură, spune el, încruntându-se și clătinând încet din cap. Ai spus-o chiar tu, Fin nu este un om rațional.

— Will, trebuie să fac asta. Trebuie să-l opresc. Trebuie să-mi recuperez fetița. Oricum, dacă vii cu mine, nu vei face decât să-l întărești.

— Nu pot să te las să duci singură povara asta. Ce fel de soț aș fi dacă aș face asta?

— Ești un soț minunat, îi spun eu, zâmbind recunoscătoare. Și nu o să fii în pericol. Ai încredere în mine. Fin va juca pe teren necunoscut. E un orășean în mijlocul pădurilor și lacurilor din Hälsingland. Locul acela nu este deloc prietenos iarna. O să folosesc asta în avantajul meu. Oricum, știu zona ca pe propriul buzunar, spun eu, dar exagerez puțin. Regiunea este vastă și cu siguranță nu o știu pe toată ca pe propriul buzunar – nici pe departe. Dar știu că eu cunosc locul mult mai al naibii de bine decât Fin.

— Anna, și ce te faci dacă este înarmat? Poate oi fi tu un Bear Grylls al Suediei, dar nu ești imună la gloanțe.

— N-o va face. De unde să ia el o armă? Se află într-o țară străină, unde nu știe pe nimeni și nu se

așteaptă să mă vadă pe mine acolo. Nu știe că noi i-am dat de urmă.

— Nu-mi place deloc, Anna. Deloc.

— Te rog.

Mi-aș dori din tot sufletul să mă apropii de Will și să-l sărut. Să-l strâng în brațe și să-mi trec mâinile prin părul lui. Dar simt că încă ne desparte un zid. Nu pot să presupun, pur și simplu, că va accepta apropierea mea și nu aș suporta să fiu respinsă chiar acum, așa că, în schimb, mă concentrez pe ce am de făcut.

— Nu o să stau mai mult de o zi sau două. Zborul meu este deja rezervat pentru mâine-dimineață. O să-mi iau câteva haine și plec, asigurându-mă că ajung la timp.

Will își mușcă buza de jos și ascultă, cu fața schimonosită.

— Tu rămâi aici să o păzești pe Sian și să ai grijă de tatăl tău. Dacă cumva se întâmplă ceva, dacă nu te sun până mâine-seară, atunci sună la poliție, bine?

Will pune banda adezivă pe blatul din bucătărie și se apropie de mine. Mă ia în brațe și mă strânge tare. Simt un junghi în piept și îl strâng și eu tare, inspirând cu nesaț parfumul lui, recunoscătoare pentru atingerea lui și disperată din cauza coșmarului acesta care aștept să se termine.

— Anna, mi-aș fi dorit să nu mă fi mințit, îmi spune el, făcând un pas în spate. Mi-aș fi dorit să fi avut suficient de multă încredere în mine, încât să-mi fi povestit despre Olivia de la bun început. Dar cred că înțeleg cum de ți-au scăpat lucrurile de sub control. Încercai să ne protejezi pe mine și pe fiica ta de Fin. Așa că vreau să știi că... atunci când te vei întoarce, voi fi aici pentru tine. Și pentru Olivia, de asemenea.

Cuvintele lui m-au emoționat peste măsură și nu mai știu ce să spun.

— Te iubesc, Will. Ți mulțumesc.

El încuviințează și mă strânge de mână, apoi îmi dă drumul.

— O să te descurci cu...? întreb eu, făcând un semn cu capul spre locul unde Sian zace întinsă pe podeaua bucătăriei.

— Da. Du-te și împachetează, înainte să mă răzgândesc.

Capitolul douăzeci și cinci

Acum îmi dau seama că eu sunt singura care poate rezolva situația asta. Dacă aș fi fost cinstită cu Will de la început, am fi putut să-l dăm pe Fin pe mâna poliției după ce și-a omorât soția și aș fi putut să-i spun despre Olivia. Acum, fiica mea este în pericol, iar eu trebuie să o salvez. Nu am vrut niciodată să omor pe cineva, dar s-ar putea să nu am de ales. În timp ce conduc spre aeroport, îmi fac în minte, în linii mari, un plan. Poate că este riscant, dar este singurul lucru la care mă pot gândi ca să-mi salvez fiica.

Odată ajunsă la terminalul aeroportului, găsesc un loc liniștit unde să stau, deoarece ghișeul de check-in urmează să se deschidă abia peste două ore. Îmi scot telefonul din buzunar și îi trimit un mesaj lui Will.

Bună, sunt la aeroport.

Mă bucur că ai ajuns cu bine. Tata e la noi.

Bine, grozav. Pupă-l din partea mea. Ce ai făcut cu Sian?

E bine.

S-a trezit?

Am dus-o în camera de oaspeți. Nu s-a trezit încă.

Îți dau mesaj când ajung la Stockholm.

Bine. Ai grija de tine x

Mulțumesc. Te iubesc xxx

Și eu te iubesc x

Mă bucur că Steve e acolo cu el, dar mă întreb dacă i-a povestit ce s-a întâmplat. Cu siguranță, Steve mă va urî pentru că i-am pus fiul în pericol. Și cum rămâne cu Will? Știu că a zis că mă va aștepta, dar dacă se răzgândește? Are suficient timp cât sunt plecată să se gândească la ce s-a întâmplat și la pericolul la care a fost expus din cauza mea. La secretele pe care le-am păstrat față de el. Și va trebui să o păzească și pe Sian. Ce se va întâmpla când se va trezi? Lucrul acesta va pune și mai multă presiune pe el.

Încerc să-mi găsesc o poziție confortabilă și observ că îmi sună telefonul. E tata. Ar fi trebuit să-i sun mai devreme, dar cu câte s-au întâmplat în ultimele 24 de ore, mi-a ieșit complet din minte. Răspund repede.

— *Pappa?*

— Anna. Oh, Anna, nici nu știu cum să-ți spun. E vorba de Livi...

— E în regulă, *pappa*. Știu unde se află.

— Știi unde se află? De unde știi? E cu tine? Ar fi trebuit să ne spui. Oh, Doamne Dumnezeule!

Îl aud cum îi spune mamei vestea că știu unde se află Olivia.

— Când ne-am dus să verificăm ce face înainte de a ne băga în pat, am descoperit că pătuțul era gol! Nu te-am sunat imediat, pentru că nu am vrut să te îngrijorezi, dar atunci când ne-am dat seama că nu o putem găsi...

— Nu vă faceți griji, îi spun eu, dorindu-mi să îmi pot urma propriul sfat.

— Deci, unde este?

— Este la Fin.

Pentru câteva secunde, tata nu mai spune nimic.

— Oh, nu. Nu el. E în siguranță?

— Este în regulă. Sunt în drum spre ea.

— Știi unde este? O să anunț poliția.

— Nu! exclam eu, atrăgând atenția unui angajat de la aeroport care golește un coș de gunoi din apropiere. Îmi cobor vocea și spun:

— Nu, nu trebuie să faci asta. Nu îți face griji. Mă duc eu să o iau.

— Dar...

— Tată, trebuie să ai încredere în mine.

— Băiatul ăla! Mama ta avut dreptate de la început.

— Știu, îi dau eu dreptate.

— Anna, unde ești?

— În aeroportul Heathrow.

— Nici măcar nu ai ajuns în Suedia?

— E în regulă. Livi cred că doarme acum, iar Fin nu i-ar face rău, spun eu pentru a-mi liniști părinții, dorindu-mi să cred și eu ce spun.

— La ce oră ai zborul?

— La 6.40. Îndată ce am aterizat, mă duc direct să o iau. Voi ar trebui să vă odihniți acum. O să vă sun imediat ce o recuperez pe Livi.

— Unde a dus-o?

— La o cabană de lângă Våxbo.

— Nu e departe de aici. De ce nu mă lași pe mine să mă duc până acolo? Pot ajunge înaintea ta. O să am eu o discuție serioasă cu el. Nu e în toate mințile. A intrat cumva prin efracție. Nu știu cum a fost posibil așa ceva.

— Nu, *pappa*, te rog, nu face asta. E mai bine să mă duc eu. Pe mine o să mă asculte, spun eu, deși nu sunt foarte convinsă că așa va fi.

•

E aproape plin la clasa business, dar, din fericire, am un loc spațios la geam, o cușetă privată unde mă pot sprijini de scaunul căptușit și pot să-mi întind picioarele. Este încă întuneric pe pistă, dar în curând soarele va răsări și ziua de azi va începe. O zi în care coșmarul acesta se va termina... într-un fel sau altul.

Mă așteaptă un zbor scurt, de doar două ore și jumătate, așa că ar trebui să mă odihnesc puțin. Am nevoie de toată energia odată ce ajung acolo. Am nevoie de o minte ascuțită și viteză de reacție, dar sunt prea agitată să pot să ațipesc. Minte mea

este plină de gânduri, de imagini, de durere, de regret și de teroare clocotindă...

În loc să încerc să dorm puțin, mă aplec și încep să cotrobăi prin geantă până găsesc telefonul lui Sian. Pornesc din nou filmulețul și îl urmăresc cu volumul la minimum. Măcar Olivia pare mulțumită, jucându-se cu păpușa ei, fără să știe în ce situație se află. Dar Fin nu știe cum să se poarte cu copiii mici, iar ea nu are decât doi ani și jumătate. Are nevoie ca cineva să-i citească înainte de culcare și să-i cânte un cântec de leagăn pentru a o adormi. Oare cum va reacționa el dacă începe să plângă? Va ști cum s-o liniștească sau se va enerva și va țipa la ea? Dacă o va speria? Dacă o va răni? Are nevoie să fie lângă bunicii ei. Nu. Are nevoie de *mine*.

Chiar dacă i-am zis să rămână acasă, brusc, îmi doresc ca Will să fie aici cu mine și să-mi spună că totul o să fie bine, să-mi dea curaj și să mă țină de mână. Îmi scapă un suspin, dar mă prefac că tușesc ca nu cumva cineva să observe că sunt tristă. Nu am nevoie de mila nimănui pentru că știu că asta mă va face să cedez în fața sentimentelor. În schimb, mă concentrez pe indignarea mea față de trădarea lui Sian, la faptul că au încercat să îl omoare pe Bo și la toate porcăriile pe care le-am îndurat din cauza fostului meu iubit și așa-zisei mele cea mai bună prietenă. Trebuie să mă concentrez pe furia pe care o am în mine și trebuie să născocesc rapid un plan.

•

Câteva ore mai târziu, mă aflu la volanul unui jeep verde pe care l-am închiriat și mă îndrept spre pădurea de lângă Hälsingland. Soarele strălucește pe cerul albastru și palid al după-amiezii. Carosabilul este plin de noroi maro, dar zăpada curată acoperă iarba de pe acostament și îmbracă cu gheață brazii falnici aliniați de-a lungul drumului. La meteo se prognozează că noaptea asta va ninge și că temperaturile vor fi de -20°C.

Tremur când mă gândesc, dar sunt mulțumită că Fin nu a dus-o pe Livi mai spre nord, unde este și mai frig.

De dimineată, înainte să plec din Stockholm, i-am dat un mesaj lui Will să-i spun că am ajuns în siguranță. Apoi am trecut pe la apartamentul fratelui meu Theo, pe care l-am prins exact la timp înainte să plece în tură la restaurant. Fratele meu mai mare, care de obicei este extrem de tăcut, de data asta era plin de zâmbete și m-a sufocat cu întrebări. A amuțit însă curând când i-am spus că vreau să împrumut una dintre puștile lui de vânătoare, pentru că eu nu am așa ceva și nici nu aș fi putut să-i rog pe ai mei să mi-o împrumute pe a lor, căci aș fi trezit suspiciuni.

I-am spus lui Theo că este doar pentru protecție, dat fiind faptul că mergeam în pădure pe cont propriu. Am pretins că mă temeam să nu fiu atacată de vreo fiară sălbatică – urși bruni și lupi. Dar chiar și eu știu că sunt timizi și că șansele de a da nas în nas cu ei sunt infime. În cele din urmă, Theo a cedat și, deschizând seiful unde își ținea armele, mi-a întins pușca sa semiautomată, un Ruger Mini-14, și o cutie cu muniție, amintindu-mi că este ilegal să călătorești cu o armă de foc încărcată. Mi-a spus că acum face o excepție pentru mine, că am putea avea amândoi probleme serioase dacă se întâmplă ceva și că, dacă aveam să-mi fac un obicei din a face drumeții singură, aș face bine să depun o cerere pentru propriul meu permis de portarmă. I-am mulțumit și i-am promis că ne vom revedea curând.

După două ore de mers cu mașina, văd un indicator spre un magazin și o cafenea. Mă hotărâsc să mă opresc pentru a merge la toaletă și să mănânc ceva. Aș prefera să nu pierd timpul, dar nu am mai mâncat nimic de la micul dejun din avion care îmi părea atât de îndepărtat în timp. Nici nu am dormit, așa că am nevoie să mă hrănesc, chiar dacă nu mi-e foame deloc.

Semnalizez dreapta, ies de pe drumul principal și opresc într-o parcare acoperită de zăpadă, apoi găsesc un loc lângă intrarea cafenelei.

Când deschid ușa jeepului, aerul rece se strecoară în vehicul, trezindu-mă și alertându-mi simțurile. Mă dau jos din mașină, îmi închid fermoarul până sus și îmi trag gluga pe cap, dar, chiar și așa, frigul pătrunzător îmi îngheață picioarele și îmi pătrunde până în măduva oaselor. Pășesc cu greu printre nămeții de zăpadă, până ajung în fața cafenelei și îmi dau seama că pantofii îmi sunt deja uzi. Dacă aș fi văzut lucrurile limpede, mi-aș fi luat ghete de drumeție.

În cafeneaua rustică, cu grinzi de pin și pereți de culoarea salviei, este cald, slavă Domnului, într-un colț arzând focul în șemineu. Mă așez lângă fereastră și o doamnă de vârstă mijlocie vine să-mi ia comanda. Mă uit puțin pe meniu, apoi aleg o tocană de elan. Genul de mâncare pe care îl mănânc atunci când vreau să mă simt mai bine și pe care mama o gătea când eram copil. Poate voi reuși să iau câteva înghițituri.

După ce mi se ia comanda, mă duc la toaletă, cu intenția să mă îmbroscălesc puțin. Mă uit în oglindă și îmi dau seama că sunt palidă și că am ochii roșii. Îmi trec o mână prin părul lung, strângându-l și legându-l într-o coadă de cal. Mă spăl apoi pe față cu apă rece ca gheața, certându-mă în gând pentru faptul că nu am profitat de cele două ore și jumătate de zbor ca să dorm.

Când mă întorc la masa mea, chelnerița se apropie cu bolul meu de tocană și o bucată de pâine de secară. În ciuda faptului că îmi pierdusem pofta de mâncare mai devreme, am terminat în timp-record tot din farfurie, folosindu-mi pâinea pentru a șterge sosul bogat de pe pereții vasului. Îi mulțumesc femeii, plătesc și intru printr-o ușă batantă în magazinul de articole pentru drumeție de alături.

De aici cumpăr tot ce aş putea avea nevoie: un hanorac din *fleece*, o geacă de iarnă, ghete de zăpadă, o bluză de corp, șosete groase, mănuși, o căciulă, un rucsac ușor, o lanternă, un cuțit de vânatoare, diverse produse alimentare și alte câteva lucruri care mi-ar putea trebui. Îi cumpăr și lui Livi un rând de haine, deoarece mă îndoiesc că Fin s-a gândit să-i aducă haine călduroase. Probabil este încă în pijama. Gândul că a fost atât de nesăbuit mă face să strâng din dinți și să vreau să țip, dar reușesc să-mi păstrez calmul și îi întind cardul tânărului de la casa de marcat.

Mă îndrept spre cabina de probă, unde mă dezbrac de hainele mele impecabile și mă îmbrac cu cele noi, încălțând, în cele din urmă, o pereche de ghete de zăpadă căptușite cu pâslă, astfel simțindu-mă instantaneu mai în siguranță și mai pregătită. În timp ce mă aflu în cabina de probă, profit de ocazie pentru a-mi pune celelalte lucruri cumpărate în rucsac. Îmi las vechile haine acolo, îmi iau la revedere de la tânărul casier și ies în aerul rece de afară, pregătită pentru ultima parte a călătoriei mele.

În timp ce mă urc în jeep, îmi sună telefonul. Este Will.

— Hei.

— Anna, te-am tot sunat. De ce nu ai răspuns? Am fost îngrijorat.

— Îmi pare rău. Nu am auzit telefonul. Semnalul e cam slab aici.

— Ți-am dat și mesaje. Cum stă treaba?

— Aproape am ajuns. Sunt doar la o oră distanță. Cum merg lucrurile acolo?

Prin „lucruri” mă refer la Sian, dar nu suport să-i pronunț numele.

— S-a trezit aseară. A început să țipe ca nebuna la mine, așa că a trebuit să o leg la gură. Am încercat să-i dau mâncare și apă, dar nu se atinge de nimic. Tata vrea să chemăm poliția și, sincer,

sunt de acord cu el. Încă nu sunt mulțumit că ai plecat singură să dai ochii cu acel nebun.

— Te rog, mai dă-mi câteva ore, Will. Lasă-mă să o iau pe Olivia înapoi, să mă asigur că este în siguranță, apoi te sun și poți alerta autoritățile, bine?

El nu spune nimic.

— Will? Will? Alo?

Mă uit la telefon și văd că nu mai am semnal, așa că-i scriu un mesaj în care-i spun să nu sune încă la poliție. O să i-l trimit când ajung într-o zonă cu semnal, dar deocamdată trebuie să o recuperez pe Olivia.

Ajung în apropiere de Våxbo în jur de ora 4.00 după-amiaza și, după cum arată cerul, o să ningă. Opresc pe marginea drumului și văd că am din nou semnal, așa că-i trimit mesajul lui Will, apoi titez adresa dată de Fin în Google Maps. Cabana este undeva la nord-vest de unde mă aflu, în afara drumului principal, pe ceea ce pare să fie un drum cu o singură bandă și apoi mai adânc în pădure. Dacă există vreun drum asfaltat care să ducă de la cărare până acolo, atunci acesta nu apare pe hartă.

Scot din geantă telefonul lui Sian, îl deconectez de la încărcătorul portabil și îi scriu lui Fin că voi ajunge cam într-o oră. Sau, mă rog, că Sian o să ajungă cam într-o oră. Apoi aștept până când el răspunde:

*Slava Domnului! Copilul ăsta mă scoate din minți.
Nu vrea să doarmă naibii odată și nu vorbește boabă
de engleză.*

Tresar când citesc cuvintele lui. Nu înțeleg cum poate vorbi așa despre fiica lui? Vreau să-i spun să aibă răbdare. Să fie blând cu ea. Dar din mesajele anterioare ale lui Sian mi-am dat seama că și ea este la fel de crudă ca el. Așa că, în schimb, încep să titez:

*Nu știu ce-ți imaginezi că aș putea face eu. Nu sunt
Super Nanny xx*

Adu pistolul cu tranchilizante cu tine, lol.

*Fin, dacă vrei să ne luăm banii, nu ne putem atinge de
niciun fir de păr din capul ei.*

***Da, știu. Era doar o glumă. Grăbește-te și vino aici.
Vreau să ți-o trag până n-o să poți să te mai ridici
din pat.***

Ajung imediat xx

Scurta conversație cu Fin mi-a reaprins furia și mi-a confirmat faptul că fac ceea ce trebuie. Pornesc jeepul și urmez indicațiile GPS-ului, indicații care o să mă ducă la fetița mea.

Capitolul douăzeci și șase

Nu e prea mult trafic pe drum. Zona nu este foarte populată în această perioadă a anului, fiind una extrem de sălbatică, cu păduri boreale antice, râuri, munți, pajiști și peste o mie de lacuri. Un loc unde orașenii vin în lunile de vară să se relaxeze în cabanele lor de lemn și să se reîntoarcă la natură. Dar iarna... zona este pustie și părăsită, lacurile sunt înghețate, iar terenul înzăpezit este greu de străbătut. E locul perfect unde să te ascunzi cu un copil răpit.

Mă întreb acum dacă sunt nebună să vin singură aici. Dacă nu cumva Will avea dreptate și ar fi trebuit să implic și poliția. Dar îl cunosc pe Fin – ar fi reușit să scape, să întoarcă situația în favoarea lui. Nu m-ar fi mirat dacă le-ar fi spus că a făcut-o pentru a petrece un timp cu fiica lui. Iar gândul că lui și lui Sian li s-ar acorda orice fel de acces la Olivia îmi face pielea de găină.

Google Maps îmi spune să virez la dreapta și să ies de pe drumul principal. Terenuri agricole acoperite de zăpadă se întind de ambele părți ale drumului și văd câteva clădiri mari din lemn ale unei ferme, chiar în față, cuibărite la marginea pădurii, cu ferestrele întunecate. În zăpadă se văd urme de roți, semn că a mai trecut cineva pe aici de curând. Jeepul se descurcă foarte bine pe teren, dar, cu toate astea, merg încet. Nu-mi permit să fac un accident aici.

În față se întinde pădurea adâncă. Soarele începe să apună, exact acum când aveam mai mare nevoie de lumină. Aprind farurile pe fază lungă. După ce trec de clădirile de la fermă, observă că GPS-ul nu mai funcționează și că nu mai am nici semnal la telefon. Sunt pe cont propriu.

Continui să înaintez câțiva metri de-a lungul benzii înguste până ajung la ultimul viraj – o

cărare îngustă care mă va duce la Fin și la fiica mea. Dar înainte trebuie să inspectez zona din jurul cabanei. Opresc jeepul, sting farurile și opresc motorul. Amurgul plutește sub un cer palid, plin de zăpadă. Mă întreb când o să înceapă să cadă primii fulgi.

Aprind lumina din interior și mă simt mai vulnerabilă decât înainte, deși știu că nu se uită nimeni la mine. Inima începe să-mi bată mai tare. Îmi pun pe mine noua geacă de iarnă, căciula și mănușile și încep imediat să transpir în interiorul încălzit, dar știu că voi avea nevoie de toate aceste rânduri de haine dacă vreau să nu mor înghețată. Deschid portiera și gâfâi din cauza temperaturii scăzute de afară. Gerul mă lovește ca un airbag care se declanșează. Chiar și cu noul meu echipament, frigul e brutal. Dar nu am timp să mă gândesc la asta. Cobor din mașină și pășesc cu noile mele ghete în zăpada care, din fericire, nu este adâncă.

Verific din nou, dar am doar un semnal slab la telefon. Sunt pe cont propriu. Rămân locului pentru câteva clipe. Este atât de liniște, încât îmi aud propria respirație. Este genul de liniște de care ai parte numai în sânul naturii. Dar nu am timp să stau și să îmi ascult respirația toată noaptea, trebuie să merg mai departe.

Mă îndrept spre portbagaj și-l deschid. Scot întâi lanterna din rucsac, apoi mi-l pun în spate, reglând bretelele până se așază confortabil. Scot apoi pușca de vânătoare a fratelui meu din geantă, verific dacă piedica este trasă și introduc încărcătorul cu cinci gloanțe, blocându-l în poziție. Pe cel de rezervă și restul de muniție le pun în buzunarul din stânga al gecii și pornesc la drum, înaintând pe lângă copaci.

Vănam cu toții în adolescență, trăind din ceea ce ne oferea pământul în timpul vacanțelor de vară în familie, dar a trecut mult timp de când am pus mâna pe o pușcă. Încă știu să o mânuiesc, dar asta

nu înseamnă că-mi surâde ideea de a aduce o armă încărcată în preajma fiicei mele.

Înaintează repede de-a lungul cărării acoperite de zăpadă. Soarele încă nu a dispărut complet, așa că, momentan, îmi voi economisi bateriile lanternei. Din când în când, încetinesc pasul pentru a privi în jur, dar nu văd nimic, cu excepția potecii înguste și a pădurii înzăpezite. Fin a ales acest loc pentru că e izolat, ceea ce se potrivește perfect cu ce am eu în minte. Cu cât mai departe de civilizație, cu atât mai bine.

După aproximativ 15 minute de mers rapid, soarele a apus aproape de tot și e timpul să aprind lanterna. Dar apoi zăresc o rază de lumină venind din față. Cu inima bubuindu-mi în piept, încetinesc ritmul, zgomotul pașilor mei amplificându-se. Dintr-odată, toate simțurile îmi intră în alertă – urechile surprind orice zgomot, ochii înregistrează orice mișcare, iar nările mi se umplu cu miros de zăpadă și fum de lemne arse. Pe măsură ce mă apropiu, observ că strălucirea vine de la o lanternă de pe veranda unei cabane forestiere unde presupun că este ținută Livi. Un BMW 4x4 cu parbrizul înghețat este parcat în lateral, sub un șopron rustic.

Cabana din lemn este micuță, construită în stil tradițional, vopsită în roșu, cu ramele geamurilor vopsite în alb. Acoperișul este acoperit cu zăpadă, iar din horn iese fum negru. Casa se află în partea din spate a unei poieni și este înconjurată de o pădure deasă, ca într-un basm. Am nevoie de toată stăpânirea de sine să nu o rup la fugă spre cabană, să deschid ușa și să-mi iau copilul. În schimb, mă opresc la sfârșitul cărării și mă holbez prin întuneric, observând fiecare amănunt din jurul meu.

Draperiile sunt trase, dar se zărește o rază de lumină venind dinăuntru. Tresar când observ o siluetă mișcându-se prin cameră și apropiindu-se

de fereastră. Văd cum trage ușor de colțul draperiei și se uită pe geam în întuneric – Fin.

Mă retrag lângă linia copacilor, speriată că m-ar putea vedea. Rațional, știu că e puțin probabil, dar lucrul acesta nu-mi calmează bătăile inimii.

Mă gândesc să bat la ușă chiar acum și să termin odată cu toată tevatura asta. Dar sunt prea departe și este prea frig ca să o duc pe Livi pe jos până la mașină. Mă gândesc pentru câteva secunde că aș putea să iau mașina lui Fin, dar îmi dau seama că ar trebui mai întâi să o deszăpezesc, să verific dacă rezervorul este plin și să caut cheile. Așa că rămân la planul inițial. Fac stânga-mprejur și mă îndrept spre jeep. O să parchez mașina în fața cabanei.

În timp ce alerg prin zăpadă, ultimele raze ale zilei se scurg de pe cer, lăsând în urmă o albeață sinistă iluminată de o lună ascunsă, așa că îmi aprind lanterna și mă gândesc la ceea ce mă așteaptă.

Ajung la mașină și sting lanterna, pe care o bag în buzunar, apoi îmi pun rucsacul sub scaun și pușca pe scaunul din dreapta. În ciuda faptului că mi-e frig, broboane de sudoare rece mi se formează pe frunte. O să fiu fericită când, în sfârșit, am să-l confrunt, când am să-l forțez să-mi dea copilul înapoi.

Mă urc în jeep, pornesc motorul, aprind farurile și încep scurta călătorie pe cărare.

Am ajuns.

La câteva secunde după ce ajung în fața cabanei, Fin iese în prag, îmbrăcat într-o pereche de blugi, cizme de drumeție și un pulover gri. Judecând după zâmbetul de pe fața lui, îmi dau seama că a crezut că sunt Sian, care a venit să-i fie alături. Îl văd cum își ține mâna pavăză la ochi, pentru a se feri de lumina farurilor, dar eu le țin aprinse până când îmi iau rucsacul și pușca de pe scaunul de lângă. Apoi trag aer în piept, sting farurile și opresc motorul.

În timp ce cobor din mașină și îndrept pușca spre pieptul lui Fin, văd cum zâmbetul de pe chip i se transformă în confuzie totală. Rămâne împietrit în prag și privește nedumerit în jur, încercând să-și dea seama ce trebuie să facă.

— Anna, strigă el, încercând și nereușind să zâmbească din nou. Ce cauți aici?

Pașii mei scârțâie pe zăpadă în timp ce mă îndrept spre el.

— De ce ai o armă?

— Pentru că, dacă nu îmi dai fata înapoi, am să te omor.

Îl văd cum pălește.

— Nu va fi nevoie de așa ceva, spune el, făcând câțiva pași spre mine.

— Rămâi acolo unde ești, exclam eu, vocea mea umplând aerul.

— Haide, Anna. Asta e o nebunie, spune el, făcând încă doi pași în direcția mea.

Strâng pușca și mai tare în brațe în timp ce degetul meu așteaptă să apese pe trăgaci. Tot ce trebuie să fac este să apăs și Fin Chambers va încasa un glonț în piept. Îmi dau seama că, de la distanța la care suntem, lucrurile n-o să fie prea frumoase.

— Vorbesc serios, Fin. Nu te apropia mai mult de mine.

Îmi simt palmele transpirate, degetele îmi alunecă de pe pușcă și mă întreb dacă voi avea curajul să apăs pe trăgaci, în cazul în care îmi ignoră avertismentul.

Inima mi-o ia la galop când îmi dau seama că Fin se apropie din ce în ce mai mult, îndepărtându-se de cabană. Broboane de transpirație mi se scurg de pe frunte, făcându-mi ochii să usture. Clipesc și mă aplec înainte, încercând să-mi tamponez fruntea cu manșeta. Nu reușesc să gândesc limpede. De ce nu pot să-l împușc, pur și simplu? Îmi dau seama însă că practica este mai grea decât teoria atunci când vine vorba despre a omorî un

om. Dacă atunci când aude împuşcătura Olivia iese din cabană şi vede corpul însângerat al tatălui ei? Ar putea să o traumatizeze. Ca să nu mai spun că aş putea ajunge la închisoare şi că, indiferent de ce a făcut Fin, ne-am iubit cândva. Pot eu să-i curm viaţa?

— Adu-mi-o pe Olivia, spun eu, cu vocea ascuţită şi slabă.

— Nu, răspunde el, cu un zâmbet batjocoritor.

— Dacă mai faci un singur pas, jur că te omor, spun eu, cu voce tremurată. O iau razna. Te rog, nu mă lăsa să mă pierd cu firea acum.

— Dacă voiai să mă omori, o făceai de mult, spune el. Vocea lui e calmă, domoală, batjocoritoare.

Abia acum îmi dau seama că a început să ningă, mici fulgi albi învârtindu-se şi dansând spre mine în noapte. Poate că nu trebuie să-l omor. Aş putea doar să-l rănesc, să-l împuşc în picior, să-l schilodesc. Îmi îndrept arma mai jos, spre piciorul său stâng.

— *Mamma!*

E vocea Oliviei. Îmi îndrept privirea spre cabană şi o văd stând sub lumina de pe verandă, cu mâinile întinse spre mine. Observ că are picioarele goale. Afurisitul de Fin! De ce naiba nu i-a pus şosetele?

— Livi! Rămâi acolo un minut, îi spun eu în suedeză.

Înainte să am ocazia să-mi întorc privirea, Fin este pe mine. Cu doar câteva mişcări, împinge ţeava puştii spre pământ şi îmi smulge arma din mână. Țip, dar fără niciun folos. Mă împinge şi cad pe-o parte în zăpadă. *Am dat-o în bară.*

— *Mamma!* Țipă ea, împleticindu-se spre mine în pijama.

— Livi. Totul e bine. Mama e aici.

Mă ridic în picioare şi fac un pas înainte, dar Fin e mai rapid decât mine şi din câţiva paşi a ajuns deja la ea. Îl văd cum o ridică în braţe şi Țip:

— Nu o atinge!

Deschide ușa cabanei și o împinge înăuntru, apoi trânteste ușa, o încuie și îndeasă cheia în buzunar.

Plânsul slab al copilului meu răzbate prin pereții cabanei și, oricât de mult îmi doresc să-mi apăs buzele pe obrazul ei moale, vreau și să-mi înfig pumnii în fața lui Fin pentru felul în care o tratează. Urlu de frustrare, înjurându-mă pentru ezitarea de mai devreme. Dacă voi mai avea șansa din nou, nu voi ezita să-l împușc pe ticălos.

— Dă-i drumul! țip eu, printre suspine. Cum ai putut să o împingi așa?

Mă îndrept spre locul unde stă el pe verandă, fără să-mi pese că merg spre țeava unei arme încărcate.

— E doar un copil. Pentru numele lui Dumnezeu, e fiica ta! Atinge-o din nou și te ucid.

— Pe bune? mă ironizează el. Ei bine, ai avut șansa să o faci chiar acum, dar nu ai profitat de ea, nu-i așa?

Îl văd cum îndreaptă arma spre capul meu și mă opresc.

— Cum m-ai găsit? Unde e Sian? Trebuia să...

— Stricata aia? spun eu printre dinți, iar fața lui se întunecă.

— Ce i-ai făcut? Anna, sper că nu ai rănit-o.

— E amuzant, spun eu, cu mai multă bravură decât simt. Tu îmi ții mie lecții de moralitate. Asta ai făcut toată viața.

— Spune-mi ce ai făcut sau jur că o omor pe răzgâiata aia mică.

— Prețuiești mai mult viața curvei ăleia decât viața propriului tău copil, clatin eu din cap neîncrezătoare.

— De unde știu că e copilul meu?

— Oh, scutește-mă, Fin. Cum poți să te îndoiești de asta? Locuiam împreună. Ți-am spus că sunt însărcinată. Lucram toată ziua, iar noaptea

învăţam. Când aş fi putut să te înşel? Şi, oricum, eram îndrăgostită de tine. Proasta de mine.

— Nu contează dacă plodul ăla e sânge din sângele meu sau nu. O iubesc pe Sian.

— Doar dă-mi fata şi lasă-ne să plecăm. Nu vreau să vă mai văd niciodată pe niciunul din voi.

— Asta nu o să se întâmple, spune el şi văd cum începe să tremure.

Nu e îmbrăcat adecvat pentru iarna din Suedia.

— O să vină cu noi în Anglia, unde o să scapi de bărbat-tu şi de socru-tu. O să fie uşor – accident de maşină, intoxicaţie alimentară –, nu ştiu, foloseşte-ţi imaginaţia. Apoi tu o să ne transferi moştenirea, iar noi îţi dăm plodul înapoi. Dacă nu te ţii de plan, dacă suni la poliţie sau dacă te apucă pe tine să faci pe eroina, fata moare. Ne-am înţeles?

— Eşti un nebun fără pic de suflet, şuiet eu printre dinţi. Nu-mi vine să cred că mi-am irosit ani buni de viaţă lângă tine.

Am dat-o în bară în stil mare. Am avut şansa să-mi salvez copilul şi am ratat-o. De ce naiba nu l-am împuşcat în picior când am avut ocazia? Încă o pot auzi pe Olivia plângând – mai slab acum, dar mai sfâşietor, dacă aşa ceva este posibil.

— Chiar dacă nu ar fi copilul tău, cum poţi să te gândeşti măcar să răneşti un copil de doi ani?

— E simplu. Aş face orice pentru Sian. Cu ea ar fi trebuit să mă combin de la început. Noi doi suntem la fel.

— Psihopaţi, vrei să spui.

— Poţi să ne numeşti cum vrei, Anna. Oi fi tu frumoasă, dar eşti insipidă. Eşti de-a dreptul plictisitoare, dacă vrei să ştii.

Tresar la auzul acestor vorbe, în ciuda faptului că prefer să fiu plicticoasă decât să fiu ca ea.

— Sian e mai femeie decât vei fi tu vreodată, adaugă el. Aş face orice pentru ea.

— Oare?

— Tocmai ce am spus asta, nu?

— Ce noroc pe mine, spun, apoi îmi dau seama că s-ar putea totuși să am o șansă să o recuperez pe Olivia în seara asta.

— Ce vrei să spui?

Încep să-mi desfac fermoarul de la buzunar.

— Ce naiba faci? mă întreabă el, înaintând câțiva pași spre mine și îndreptând pușca spre pieptul meu.

Ridic mâinile în aer și spun:

— Ai grijă cu aia, Fin. Știi măcar să folosești o pușcă?

— Bănuiesc că tot ce trebuie să fac e să apăs pe trăgaci, răspunde el sarcastic.

— Nu vreau decât să-mi scot telefonul din buzunar. Vreau să-ți arăt ceva.

— Ușurel, mă avertizează el.

Îmi strecor mâna sub lanterna de cauciuc din buzunar și dau de telefon, apoi îl scot și observ cum Fin se relaxează când își dă seama că am vorbit serios.

Intru în galerie și găsesc filmulețul pe care l-am făcut înainte de a pleca din Anglia, filmuleț care o înfățișează pe Sian zăcând inconștientă pe podeaua din bucătărie, legată de mâini și de picioare. Îi întind telefonul și îi arăt și lui.

— La naiba. E...?

— Dacă e moartă? Nu, deși ar merita să fie. E doar puțin legată, spun eu, deși știu că nu e bine să-l provoc, mai ales că are arma îndreptată spre mine, dar sunt atât de supărată, încât nu-mi pot ține gura.

— Anna, mă scoți din sărite. Nu lipsește mult să bag un glonț în tine!

— Asta ar fi regretabil pentru Sian.

Vocea a început să-mi tremure din nou – frică, frig, furie, toate amestecate.

— Sună-l pe Will. Spune-i să-i dea drumul lui Sian. Gata cu jocurile.

— Nu, spun eu. Mai înainte îmi vreau fiica înapoi.

— Ți-am spus că nu-ți vezi plodul până nu punem mâna pe bani.

Dinții îi clănțăne acum, mâinile îi tremură și este aproape albastru din cauza gerului.

— Sună-l pe Will. Chiar acum.

— Nu, repet eu.

— Prea bine. Atunci o să te omor pe tine, apoi o să-i fac felul și plodului. După care o să mă duc în Anglia să-i omor și pe Will, și pe tatăl lui.

— Cam multe cadavre de ascuns, nu crezi? întreb eu, încercând să trag de timp până îmi vine o idee. Pun pariu că poliția o să-și dea seama că ai fost tu.

— Da, ei bine, tu nu o să mai fi în viață să afli.

Simt cum ceva s-a schimbat în tonul lui. E mai hotărât, mai determinat.

— Întoarce-te cu spatele.

Gata. Până aici mi-a fost, chiar vrea să mă omoare.

— Îți dai seama că pușca nu e nici măcar încărcată, nu?

— Poftim? întreabă el, apoi își coboară privirea spre pușcă, iar eu profit de ezitarea lui și i-o smulg din mână.

Pușca se descarcă și împușcătura se aude în noapte, pentru o secundă rămânând amândoi paralizați, cu ochii mari și urechile țiuind.

O rup la fugă.

Capitolul douăzeci și șapte

Nu mă uit în spatele meu. Alerg spre copaci cât de repede pot, sperând să-l îndepărtiez de cabană și de Olivia. Va fi bine acolo singură pentru scurt timp, nu-i așa? Știe să nu pună mâna pe sobă, nu-i așa? *Nu te gândi la asta*, îmi spun în gând. *Gândește-te să ajungi la copaci*. Fin este un pericol mai mare pentru ea decât orice din cabană. Sper că se va băga în pat și va plânge până o va lua somnul.

Alerg prin zăpadă, trăgând cu nesaț aer în piept. Gândul că Olivia ar putea fi rănită amenință să mă sece de tot de energie. Sunt la un pas distanță de a mă arunca la pământ și de a mă declara învinsă. De a-l implora pe Fin să o cruțe. Dar nu pot ceda. Trebuie să fiu puternică pentru Olivia. Pentru Will. Trebuie să-mi țin sentimentele în frâu. Trebuie să continui să merg. Moartă n-o să fiu de niciun folos. Trebuie să rămân în viață până îmi dau seama cum să o salvez.

— Anna! îl aud pe Fin țipând. Dacă pun mâna pe tine, te omor.

Îl ignor și mă concentrez să ajung la adăpost. În ultimul moment, iau decizia să mă îndrept spre nord-vest în loc să alerg spre șosea. Poate dacă reușesc să-mi pierd urma, voi reuși să mă întorc la cabană, să o iau pe Olivia și să plecăm. Ce bine ar fi dacă ar fi așa de simplu precum sună.

Continui să alerg, încercând să nu mă gândesc că ar putea să mă împuște dintr-o clipă în alta. Zăpada, ghetele cele noi, rucsacul care îmi atârână ca o piatră pe umăr, toate mă încetinesc. Există mai multe adăposturi acolo și mai puține șanse de a fi împușcată. Când reușesc să ajung, în sfârșit, în dreptul copacilor, trag adânc aer în piept, apoi mă ascund în spatele unui trunchi. Trebuie să-mi trag sufletul și să văd ce face Fin.

Îl văd înaintând printre copaci. Nu mai aleargă și nici nu mai ține pușca în direcția mea. În schimb, se joacă cu arma, iar eu îmi dau seama că habar nu are ce face. Mai are patru gloanțe, dar trebuie să-și dea seama cum să armeze din nou. Îmi permit un mic moment de ușurare înainte de a mă afunda în pădurea întunecată.

Nici Fin nu pierde timpul. Dacă s-ar gândi puțin, și-ar da seama că nu are nevoie de pușcă să mă oprească. Tot ce ar trebui să facă ar fi să mă doboare la pământ și să mă lovească cu patul armei în cap. În schimb, mă lasă să-mi iau un avans crucial.

Poate că, în cele din urmă, și-a dat seama, căci brusc îi aud pașii din ce în ce mai aproape, amestecându-se cu bătăile inimii mele.

Mă întorc și mă afund în pădure, lovindu-mă de crengile joase, ceea ce face zăpada să se scuture peste tot, pe umerii mei și pe gât. Îmi trag gluga pe cap și continui să alerg, abia reușind să zăresc ceva în întunericul înzăpezit, păstrând distanța, dar făcând suficient zgomot cât să mă poată urmări. Trebuie să-l țin departe de cabană până când îmi dau seama ce să fac.

Aud o împușcătură, o pocnitură slabă atenuată de zăpadă, așchii de lemn care se împrăștie când glonțul lovește un copac. *La naiba*. Și-a dat seama cum să armeze pușca. Nu pot să alerg mai repede. E prea întuneric, solul este prea denivelat, e prea frig și abia pot să respir. Nu pot să folosesc nici lanterna, pentru că nu vreau să risc să-și dea seama unde sunt. Trebuie neapărat să măresc distanța dintre noi. Nu a fost doar o amenințare – chiar vrea să mă omoare. Mă înfior în timp ce un alt glonț trece pe lângă mine, lovind o ramură chiar în fața mea, la dreapta. Prea aproape.

Mă aplec pe sub niște crengi și încerc să nu mă gândesc la Olivia care e singură în cabană. La faptul că mă îndepărtez de ea când fiecare particică

din mine își dorește să fugă înapoi și să o ia în brațe.

— Pun eu mâna pe tine, Anna!

În liniștea pădurii, vocea lui sună răgușită. Îmi dau seama că gâfâie tare. Mi se pare că rămâne în urmă. Dar nu îndrăznesc să sper. Mai are două gloanțe și mă aștept ca, din moment în moment, să tragă din nou. Mă rog să nu mă nimerească nici de data asta. Inspir adânc și trag de mine mai tare făcând pași mari, în ciuda zvâcniturilor din mușchii picioarelor și a apăsării din piept.

Arma se descarcă din nou. Pușca fratelui meu în mâinile unui nebun. Nu ar fi trebuit să o iau cu mine. Continui să înaintez prin zăpadă și printre copaci, dar nu pot să nu mă întreb oare ce aș simți dacă m-ar nimeri un glonț direct în cap. Oare mi-aș da seama instantaneu? Sau durerea ar apărea cu o ușoară întârziere? Poate că nu aș simți nimic – viața mea s-ar stinge într-o milisecundă. Încerc să nu mă mai gândesc la asta. Nu trebuie să intru în panică. Sunt încă în viață. Încă nevătămată. Dar nu pot să mă abțin să nu-mi imaginez glonțul penetrându-mi craniul, balta de sânge roșu care îmi pătează părul blond, încâlcindu-l, un amestec de bucăți de creier, oase și sânge.

Dar șansele că așa ceva să se întâmple sunt din ce în ce mai mici. Nu mai are decât un glonț.

Încep să mă doară umerii, iar greutatea rucsacului mă încetinește, dar nu pot să-l arunc. Este posibil să am nevoie de ceea ce este înăuntru. Ar putea foarte bine să îmi salveze viața dacă o să rămân blocată aici prea mult timp. Îmi dau seama că ochii mei au început să se obișnuiască cu întunericul.

Când eram mici, ne petreceam serile de vară învățând cum să ne descurcăm în pădure. Dar asta a fost demult și abia dacă-mi mai aduc aminte de sfaturile tatălui meu. Frânturi de informații apar și dispar. Și mi-e mai greu să mă descurc noapte, ca să nu mai spun că ninge și, din cauza zăpezii, mi-e

și mai greu să mă orientez. Zăpada estompează diferențele dintre sol și apă și acoperă întreaga vegetație. Totul pare la fel. Totul în jur este alb. Iar zăpada proaspătă care cade acoperă urmele, ceea ce înseamnă că-mi va fi și mai greu să găsesc drumul înapoi.

Pe măsură ce mă afund în pădure, încep să rup crenguțe din copaci, până reușesc să strâng un mănunchi generos, pe care îl las să cadă în zăpadă. Repet procedeul din nou și din nou, lăsând astfel indicii. Chiar dacă o să mai ningă, la întoarcere o să-mi pot folosi lanterna să încerc să văd grămăjoarele regulate – dacă o să am ocazia. Un alt avantaj al lăsării acestor indicii este gălăgia pe care o fac rupând crengile uscate – înseamnă că Fin mă poate urmări mai ușor. Și acum luna a început să strălucească printre norii de zăpadă, lumina ei misterioasă fiind suficient de puternică încât Fin să se ia după urmele mele care se estompează.

Îl aud încă în spatele meu, zgomotul slab al pașilor lui pe zăpadă, trosnetul crengilor, foșnetul ramurilor în timp ce încearcă să mă ajungă din urmă. Vreau să mă urmeze, dar trebuie să mă asigur că este totuși o distanță destul de mare între noi. Nu trebuie să-mi vadă silueta, altfel va ținti din nou. Din când în când, îl aud înjurând sau tușind, semn că a obosit, este slăbit și începe să-i fie frig.

— Anna!

Vocea lui pare din ce în ce mai departe și nici nu-i mai aud pașii în spatele meu. Dar înaintez hotărâtă, reducând doar puțin ritmul.

— Anna, așteaptă-mă! O să te rățăcești!

Ceea ce vrea să spună este, de fapt, că *el* o să se rățăcească. Ar trebui să pot găsi drumul înapoi, asta dacă nu mă prinde. Nu-i răspund. Nu-i ofer ocazia să se ia după vocea mea și să mă găsească.

— Anna, vino înapoi! Uite, îți promit că n-o să te rănesc!

Nu cred o iotă din ce-mi spune.

— Poți s-o iei pe Olivia, îmi spune el, apoi cuvintele lui se transformă într-o tuse violentă. Eu o să mă întorc la cabană, bine? E prea frig aici. O să îngheți de frig dacă mai continui.

De ce îmi spune, dintr-odată, că o pot lua pe Olivia? Trebuie să fie o capcană. Nu a reușit să mă ajungă din urmă și încearcă să mă facă să mă întorc eu la el. Dar nu o să cad în cursa lui. Nu o să mă expun ca el să-și poată folosi ultimul glonț.

Mă opresc locului. Îmi rotesc privirea în toate direcțiile, chinându-mă să văd ceva prin fulgii de zăpadă care acoperă crengile copacilor. Dar nu-l văd pe nicăieri. Respir din ce în ce mai greu și îmi dau seama că el nu are nici măcar o geacă de iarnă. Nu e de mirare că îi e frig. Eu am o altă problemă. Acum că m-am oprit, îmi dau seama cât de cald mi s-a făcut și că s-ar putea să încep să transpir, așa că îmi dau jos gluga și îmi scot căciula. Îmi desfac haina și hanoracul pentru a lăsa aerul să mă răcorească pentru o secundă. Tata ne spunea mereu să avem grijă să nu transpirăm afară, noaptea, pe timp de iarnă, pentru că am putea să murim de frig, transpirația caldă devenind din ce în ce mai rece.

— Anna! Vorbesc serios. Mă întorc la cabană.

Vocea lui pare din ce în ce mai îndepărtată. Mă întreb dacă, într-adevăr, va reuși să găsească drumul înapoi și îmi dau seama că nu pot lăsa să se întâmple asta. Nu pot să-mi asum riscul ca el să ajungă primul la Olivia și să o rănească. Dar ce pot să fac? Nu am cum să-l opresc atât timp cât încă are pușca la el.

Ciulesc urechile, concentrându-mă la fiecare zgomot: o crenguță care se rupe, pași pe zăpadă, un acces de tuse. Dar sunt înconjurată de liniște. Nu-mi aud decât respirația și bătăile inimii printre fulgii de zăpadă care se aștern pe jos. Mă mișc încet, ca un vânător, încercând să-mi aduc aminte lecțiile din copilărie despre cum să fiu una cu natura – devenind parte a peisajului, încercând să-

mi amintesc cum să mă mișc ca animalele, precum copacii, ca vântul. Conștientă de ultimul glonț.

— Anna!

Urmăresc sunetul. Mă mișc încet, fără să fac niciun zgomot. Dacă, într-adevăr, se îndreaptă spre cabană, trebuie să-mi dau seama cum să ajung acolo înaintea lui.

Pe măsură ce mă apropii mai mult de el, îmi dau seama că nu trebuie să-mi fac griji că am să-i pierd urma – e mai gălăgios decât o turmă de elani cuprinși de streche. Mulțumită înaintării lui zgomotoase, am timp să-mi scot busola din rucsac ca să fiu absolut sigură unde se duce. Mă opresc, îmi dau jos rucsacul și deschid fermoarul cu degete tremurânde. Scot busola din buzunarul interior, apoi îmi vine ideea și îmi scot și noul cuțit de vânătoare, închid fermoarul la loc și îmi pun rucsacul în spate.

Cu busola în mână înmănușată, apăs pe buton și aștept câteva secunde până găsește nordul. Ar trebui s-o ia spre sud-est pentru a ajunge la cabană. Sper și mă rog să o ia în direcția opusă, dar rugăciunile nu îmi sunt ascultate. *La naiba!* Se îndreaptă spre sud-est, înapoi spre Olivia.

Bag busola înapoi în buzunar și apuc strâns cuțitul în mână dreaptă, simțindu-mă puțin mai în siguranță acum că am și eu o armă, chiar dacă nu se compară cu pușca pe care o are el. Încep din nou să înaintez pe urmele lui, păstrând o distanță suficient de mare între noi, încât să nu fiu în pericol. Începe să mi se facă frig din nou, așa că îmi trag fermoarul de la geacă. Cu fiecare pas pe care-l face spre cabană, șansele mele să-l opresc devin din ce în ce mai mici. Având în vedere ritmul în care se mișcă, probabil că suntem la o oră distanță de cabană. Trebuie să acționez cât mai repede.

Cu un nod în stomac, îmi dau seama că am o singură opțiune – să mă strecur pe la spatele lui și să îl înjunghii în rinichi, ca mai apoi să iau arma.

Gândul că trebuie să fac asta îmi provoacă greață și îmi accelerează pulsul.

Problema este că nu cred că am de ales. Nu dacă vreau să-mi protejez fiica.

Trebuie să mă apropiu și mai mult de el, fără ca el să mă audă. Va trebui să fiu aproape deasupra lui dacă vreau să-l iau prin surprindere.

OK, asta o să fac. Trebuie s-o fac.

Strângând cuțitul, măresc pasul, inima sărindu-mi din piept când, în cele din urmă, îl văd înaintând în fața mea, o siluetă întunecată care se mișcă printre copaci, cu brațele înfășurate în jurul corpului, cu pușca atârând neglijent pe umărul drept.

Încerc să mă deplasez în același ritm cu el ca să nu-mi audă pașii pe zăpadă. Atunci când el pășeste cu stângul, pășesc și eu cu stângul, atunci când pășeste cu dreptul, pășesc și eu cu dreptul, având însă grijă să fiu cu o fracțiune de secundă mai rapidă decât el, pentru că știu că sunetul înaintează diferit. Continuăm să mergem în tandem pentru o perioadă – nu-mi dau seama cât. Timpul pare suspendat un minut, pentru ca apoi să alerge.

Nu mai ninge, cerul începe să se însenineze, iar temperatura scade rapid. Fin încetinește și mai mult acum, murmurând pentru sine. Sunt din ce în ce mai aproape de el. Inima îmi bate așa de tare și sunt convinsă că o va auzi, se va întoarce și mă va vedea aici, aproape, în spatele său. Un nor se mișcă și dezvăluie o jumătate de lună, luminându-l complet. Are părul acoperit de chiciură și umerii acoperiți de zăpadă. E acum ori niciodată. Trebuie să-mi adun curajul și să acționez. Strâng cuțitul în mână și îl țin în fața mea, lama sa letală sclipind în lumina lunii.

Dar, înainte să apuc să lansez atacul, Fin mă strigă, aproape provocându-mi un atac de cord. Întepenesc locului și mă întreb dacă nu cumva știe că sunt în spatele lui. Oare m-a văzut? Fac un pas în lateral și mă ascund în spatele unui copac,

strângând din buze ca să mă opresc din a scânci de teamă, aproape scăpând cuțitul. Nu știu dacă să rămân ascunsă aici și să risc să fiu descoperită sau să o rup la fugă.

Capitolul douăzeci și opt

Decid să rămân ascunsă în spatele copacului. Dacă ies din ascunzătoare, am să fiu o țintă sigură. Dacă rămân unde sunt, pot să-l atac atunci când ajunge suficient de aproape de mine. Trag aer în piept și îmi țin respirația, ascultând zgomotele din jur.

— Curvă proastă! zbiară Fin.

Tresar și risc să arunc o privire. Îmi îngheață sângele în vine când îl văd învârtindu-se cu pușca la ochi. Încă îmi țin respirația. Nici măcar nu îndrăznesc să respir, convinsă fiind că o să îmi descopere ascunzătorea și o să mă tragă afară, astfel încât să mă poată împușca. Trebuie să fiu pregătită să atac.

— Unde naiba ești? zbiară el din nou.

Să mă fi auzit strecurându-mă în spatele lui? Sau, pur și simplu, își varsă furia și frica?

— Curvă, mormăie el. M-ai târâit în pustietatea asta să deger de frig. Unde dracu' este? Jur că dacă o găsesc, o omor.

Nu îndrăznesc să mă uit din nou. Îmi apăs puternic spatele de trunchiul copacului, dorindu-mi să mă fac una cu el. Sper că nu o s-o ia în direcția asta. Rămân nemișcată pentru ceea ce pare o eternitate, ascultându-i pașii în zăpadă, înjurând și țipând. Mi se face din nou frig. Mi-aș dori să-mi pot trage fermoarul, dar nu vreau să risc să fac prea mult zgomot.

Îmi tot spun în gând că totul este în regulă. Cunosc locul acesta. Îl cunosc, dar Fin este scos din zona lui de confort. Da, bine, are o pușcă, dar la ce e bună o pușcă dacă nu îți găsești prada? Și chiar acum sunt destul de sigură că nu are nici cea mai vagă idee că sunt la doar câțiva metri de el, ascultându-l cum se plimbă în cerc.

După o perioadă interminabilă, nu mai aud niciun mormăit, nicio mișcare, așa că profit de ocazie și privesc în direcția în care l-am văzut stând ultima dată. Cred că a plecat, dar nu pot fi sigură, așa că arunc o privire de pe partea cealaltă a copacului. Nu, cu siguranță nu mai este acolo.

Îmi închid fermoarul gecii și îmi trag încă o dată căciula de lână pe cap, bucurându-mă din nou de căldura care îmi cuprinde urechile. Ies apoi din ascunzătoare și încep să studiez terenul. Urmele sale par să meargă în direcția greșită, îndreptându-se spre vest. Spre lac. Se pare că s-a rătăcit.

Aceasta ar putea fi șansa mea. Aș putea fugi înapoi la cabană acum. Toate instinctele mele materne țipă la mine să mă îndrept într-acolo și să văd dacă fiica mea este în regulă. Dar apoi anxietatea mea dă năvală. Dacă Fin mă urmărește? Mi se face pielea de găină când realizez că ar putea fi un truc ca să mă atragă din ascunzătura mea și să mă poată urmări afară din pădure. Realizez că e puțin probabil să fie așa, pentru că, ultima dată când l-am văzut, Fin părea dezorientat și tremura tot. Nu cred că este capabil să gândească rațional aici. Totuși, nu pot să risc. Trebuie să-l găsesc și să văd cu ochii mei că nu se îndreaptă spre Olivia.

Nu-mi ia mult să-l prind din urmă. Se deplasează într-un ritm dureros de lent, împiedicându-se în toate direcțiile și tremurând violent. Mă poziționez în spatele lui, la oarecare distanță, urmărindu-i fiecare mișcare, încă ținând cuțitul în mână, pentru orice eventualitate.

Fin se mișcă în cercuri șovăitoare de ceva timp, dar, în ciuda acestui fapt, pare să se îndepărteze tot mai mult de Olivia și să se afunde tot mai tare în sălbăticie. Gerul iernii începe să își facă simțită prezența prin hainele mele. Mi s-a răcit pielea și frigul îmi pătrunde în oase. Dumnezeu știe cât o să mai reziste Fin fără geacă. Nu-mi vine să cred că se mai poate ține pe picioare și că încă înaintează. Pare să fie momentul oportun să îl las. Cred că, în

sfârșit, mă pot întoarce la Olivia fără teama că mă va urmări. Voi aștepta zece minute, ca să mă asigur că, într-adevăr, s-a rătăcit.

Înaintează fără să mai gândesc acum, fermecată de ritmul nostru lent și de scârțâitul moale ale cizmelor în zăpadă, de liniștea înăbușită a pădurii noaptea, de frigul insistent care îmi mușcă din oase. Dar deodată ceva mă scoate din transa în care sunt. Îl aud în depărtare, un sunet pe care nu l-am mai auzit de mulți ani – urletul unui lup.

Îl văd pe Fin cum se oprește în mijlocul drumului, ascultând atent în jurul lui.

Îmi mușc limba și mă ascund în spatele unui copac, chiar în momentul în care el se răsucesc, încercând să-și dea seama de unde vine sunetul. Probabil că haita de lupi se află la cel puțin câțiva kilometri distanță, dar el nu are de unde să știe asta. Pun pariu că e speriat și că are impresia că o să fie atacat dintr-un moment în altul. Ceea ce el, de asemenea, nu știe este că lupii de pe aici sunt creaturi timide și nu au mai atacat oamenii în sălbăticie de mai bine de un secol.

Ca la un semn, sunetul se aude din nou, ca într-o scenă desprinsă din *Twilight*^[9].

— La dracu'!

Vocea lui este răgușită, aproape un suspin. Fin își trage pușca de vânătoare a fratelui meu de pe umăr, ținând în fața lui, în timp ce se învârte în toate direcțiile, probabil îngrozit de gândul că un lup va sări dintre copaci și își va înfige colții în gâtul lui.

— Anna! mă strigă el. Anna! Ești acolo? Te rog, spune-mi că ești acolo.

Pașii lui se aud din ce în ce mai aproape. Fac un pas în spate, ascunzându-mă printre ramurile stufoase ale unui molid norvegian. Câteva secunde mai târziu, îi văd silueta întunecată trecând prin fața copacului, cu pușca în mână, cu părul blond acoperit de chiciură, cu fața cenușie, urechile roșii, cu ochii mari de teamă, lacrimile înghețându-i pe

obraji. Aproape că îmi este milă de el. Aproape. Dar nu chiar.

Trece prin fața copacului fără să mă vadă. Îl aud cum mă strigă și cum se roagă unui Dumnezeu în care nu crede ca să-l salveze. Îl las să plece, privindu-l cum se clatină și se îndreaptă spre nord, tot mai adânc în pădure, îndepărtându-se de civilizație, afundându-se în sălbăticie, departe de lac, spre kilometri și kilometri de pustietate. Nu, Fin nu trebuie să își facă griji în privința lupilor. Gerul nopții îl va ucide.

În acel moment, îmi dau seama că probabil nu va supraviețui. Mai mult ca sigur o să moară de frig în mijlocul pădurii dacă nu îl ajut. Poate că nu am fost în stare să-l ucid cu sânge rece mai devreme, dar nu aş avea nicio remuşcare să-l las să moară în sălbăticie. Sunt destul de sigură că suntem suficient de departe în pădure, încât să nu mai găsească niciodată drumul spre casă. O să facă hipotermie înainte de a ieși din pădure.

Frigul se întetește și simt cum îmi pătrunde în oase. Locuiesc de prea mult timp la oraș. Corpul meu a devenit moale, mult mai obișnuit cu încălzirea centrală decât cu clima asta subarctică. Creierul nu-mi mai funcționează la aceeași viteză, dar sunt suficient de lucidă ca să știu că trebuie să mă întorc, că Olivia este singură deja de prea mult timp.

Trebuie întâi să-mi refac stocul de energie, pentru că altfel nu am nicio șansă de reușită. Cu mâinile tremurânde, reușesc să scot un baton de proteine din rucsac, rup cu dinții ambalajul și mușc cu nesaț din el. E aproape înghețat. Îl mestec cu grijă, asigurându-mă că îl încălzesc suficient de tare înainte de a-l înghiți. Apoi, încă mestecând, îmi scot busola din buzunar, mă întorc și mă îndrept spre cabană – sau cel puțin spre locul în care *cred* că se află cabana. Nu-mi permit să mă îndoiesc de mine. Trebuie să fiu hotărâtă, altfel voi

muri aici. Și dacă mor, ce se va întâmpla cu fetița mea?

În timp ce fac primii pași, nesiguranța pune stăpânire pe inima mea. Oare acesta este drumul corect? Oare m-am pierdut și eu? Nu trebuie să intru în panică. Trebuie să rămân calmă. Broboane de transpirație îmi brăzdează fruntea și spatele. Cu cât încerc mai mult să mă liniștesc, cu atât intru mai tare în panică. Îmi deschid fermoarul de la geacă și de la hanorac, încercând să rămân stăpână pe mine și să-mi amintesc tot ce m-a învățat tata. Să mă panichez este cel mai rău lucru pe care îl pot face. Sunt tentată să îmi abandonez rucsacul în zăpadă ca să mă pot mișca mai bine, dar știu că asta ar fi o greșeală. *Nu-l lăsa. Păstrează-l.*

Îmi vin în minte imagini cu fiica mea în cabană plângând, speriată, mai rău... Îmi spun însă că nu trebuie să gândesc așa. Nu trebuie să mă gândesc la câte ore a petrecut singură. Trebuie să îmi scot aceste gânduri din minte, pentru că altfel o să o iau razna și o să fac greșeli. Trebuie să inspir adânc, să-mi liniștesc respirația. Trebuie să caut în jur indicii și să îmi să verific busola. Trebuie să continui să înaintez, pentru că știu că nu mai am mult. Nu mai am mult... nu-i așa?

În timp ce înaintez prin întuneric, lupii continuă să urle a jale. Uneori, mi se pare c-ar fi mai aproape decât sunt cu adevărat, vântul jucând feste auzului meu. Mă împiedic de câteva ori de rădăcini sau de diverse obstacole ascunse în zăpadă, dar mă ridic și merg mai departe, strângând din pumni și relaxându-i, pentru a-mi activa circulația periferică.

După o vreme, merg de parcă sunt pe pilot automat. Mă dor picioarele, dar nu mă gândesc la durere, ci doar la Olivia. Disperarea este singurul lucru care mă pune în mișcare. Picioarul drept, picioarul stâng, picioarul drept, picioarul stâng. Nu recunosc nimic pe traseu. Doar zăpadă pe pământ, cerul întunecat deasupra și copaci în jur.

Întotdeauna la fel. Îmi spun din nou că nu trebuie să plâng și că nu trebuie să intru în panică, nu trebuie să mă gândesc că m-am rătăcit. Trebuie să mă gândesc doar la întoarcerea la copilul meu. Trebuie să respir și să merg până la capăt.

Îmi dau seama că nu mai aud urlatul lupilor și că probabil au ieșit la vânătoare. O parte din mine își dorește ca Fin să fie prada lor în seara asta. Sper să-l facă bucăți. Izbucnesc în râs, un râs ciudat, pe care nu-l cunosc, de parcă ar fi al unui animal sălbatic.

Oare îmi e scris să mor aici?

Dar chiar atunci văd ceva îngropat în zăpadă – un morman mic de rămurele uscate. Rămurelele *mele*. Indiciile mele. Mă opresc din mers și mă uit la rămurele. Ușurarea este ca o pătură caldă în jurul umerilor mei și încep să plâng.

Dar apoi îmi șterg repede lacrimile cu fularul și pornesc în ritm susținut. Sunt mai sigură ca niciodată că voi reuși. Îmi voi recupera fiica.

Gândul că nu mai am mult și ajung mă face să merg din ce în ce mai repede. Inima îmi sare din piept când zăresc o lumină printre copaci. Lumina de la cabană! Dar nu se poate să fi ajuns deja la cabană. Estimasem că mai aveam cam jumătate de oră până acolo, poate mai mult. Mă opresc când aud trosnet de crengi în fața mea. E sunetul scos de un om sau de o creatură mare care se mișcă printre pomi. Atunci îmi dau seama că lumina se mișcă. Și nu doar că se mișcă, dar se îndreaptă spre mine.

Capitolul douăzeci și nouă

Încremenesc locului. În fața mea, copacii par să se miște, ramurile foșnind și pocnind. Văd din nou luminile pâlpâind. Ce se întâmplă? Primul meu gând este să fug și să mă ascund. Oare a reușit Fin să ajungă înapoi înaintea mea? Nu, nu poate fi posibil așa ceva.

Atunci, de undeva din dreapta mea, aud:

— Anna! mă strigă o voce groasă.

— Anna! aud de data asta de undeva din fața mea.

Aud mai multe voci care mă strigă. Oare am halucinații? Aud scheunatul unui lup sau al unui câine și apoi un torent de lătrături. Și îi văd apărând printre copaci ca într-un vis – polițiști în jachete reflectorizante însoțiți de câini de căutare și lanterne.

Nu am destulă energie să strig. Rămân, pur și simplu, locului, lăsându-mi rucsacul să alunece la pământ în zăpadă.

În câteva secunde, un polițist ajunge lângă mine și mă prinde ușor de braț, sprijinindu-mă să nu cad.

— Anna Blackwell? întreabă el.

— Da, bălmăjesc eu. Fiica mea...

— Olivia e bine, spune el în engleză. Am ajuns la ea acum două ore. Nu aveți de ce să vă faceți griji. E teafără și în siguranță, zâmbește el. Are ochii albaștri, amabili și plin de compasiune.

În sfârșit, îmi dau voie să mă relaxez. Să respir. Dar tremur din toate încheieturile. Nu mă pot abține.

— Mai era cineva cu dumneavoastră? întreabă unul dintre polițiști. Mai este cineva acolo în pădure?

Pentru câteva secunde, rămân tăcută, gândindu-mă dacă vreau ca Fin să fie și el salvat. *Nu. Nu. Nu*

le spune. Dar chiar dacă reușesc să-l găsească, nu-mi pot imagina cum ar putea să fie încă în viață. Poate că mi-ar face bine să-l găsească poliția ca să-i văd trupul înghețat. Așa aș ști că s-a încheiat acest capitol negru din viața mea. Prin urmare, îi răspund polițistului:

— Fin. Fin Chambers. Fostul mei iubit e încă acolo. El a răpit-o pe Olivia.

Dinții îmi tremură atât de tare că abia pot să vorbesc.

— Încerca să mă omoare. A vrut să ne omoare pe amândouă, așa că am fugit în pădure ca să-l îndepărtez de fiica mea.

O femeie în uniformă vine și îmi pune o pătură groasă pe umeri, apoi mă întreabă cum mă simt. Nu-i răspund. Ard de nerăbdare să-mi văd fetița.

— Cât de departe suntem de cabană?

— Aproximativ 40 de minute, spune femeia, luându-mi temperatura. Aveți o ușoară hipotermie, dar veți fi bine. Sunteți extrem de norocoasă.

— Știu, spun eu, mușcându-mi buza de jos. Vă mulțumesc că ați venit să mă căutați.

Ea își înclină capul și zâmbește.

— Vă vom pune pe o targă ca să stați la o temperatură constantă. Am să vă torn niște ceai cald, spune ea, apoi scoate din geantă un termos, deșurubează capacul, toarnă ceai și mă ajută să beau. Înghițituri mici, îmi zice.

Dulceața îmi inundă gura înainte ca lichidul fierbinte să alunece pe gât, încălzindu-mi corpul din interior.

— Mulțumesc, spun eu din nou, apoi mă întorc cu fața spre polițist. Ne putem întoarce acum? Olivia trebuie să fie foarte speriată.

— E în regulă. Bunicii ei tocmai au ajuns, spune polițistul. Dar, da, vom pleca și noi. O să las o echipă aici să-l caute în continuare pe domnul Chambers.

Femeia și colegii ei, care îmi închipui că sunt paramedici îmi spun să mă întind pe targă, iar eu

fac întocmai. Nu mai sunt în stare să merg, căci picioarele mi s-au transformat în gelatină.

— De unde ați știut unde să mă găsiți? Cum ați știut unde este cabana? îl întreb pe polițist în timp ce mă întind, iar medicii de pe ambulanță mă învelesc cu pături.

Mă simt așa de bine întinsă! Îmi ridic privirea spre cer și văd milioane de stele care împodobesc bolta cerească, realizând că norii de zăpadă s-au răspândit. Medicii ridică targa și am senzația că plutesc.

— Soțul dumneavoastră a lua legătura cu poliția din Marea Britanie mai devreme în această seară, îmi explică el pe un ton calm. Nu ați răspuns la telefon și a început să-și facă griji. Le-a spus polițiștilor tot ce vi s-a întâmplat în ultimele săptămâni. Despre domnul Chambers și despre Sian Davies, despre presupusele lor planuri de a extorca bani și despre presupusa asasinare a soției domnului Chambers. Soțul dumneavoastră ne-a dat adresa la care fiica dumneavoastră era ținută prizonieră.

— Will, spun eu închizând ochii pentru câteva secunde și imaginându-mi chipul lui.

— Nu ar fi trebuit să veniți aici de una singură, îmi spune polițistul. A fost foarte necugetat din partea dumneavoastră și periculos.

— Încercam doar să-mi protejez fiica.

— OK. Ei bine, vom vorbi despre asta la secție.

Clipesc în semn de confirmare, dându-mi seama că va trebui să răspund la o mulțime de întrebări.

— În ce direcție spuneți că se îndrepta suspectul când l-ați văzut ultima dată? întreabă polițistul.

Mă uit la el și îi răspund:

— Spre nord. Dar cred că e deja departe.

— Și este înarmat?

— O pușcă de vânătoare, zic eu, omițând să le spun că pușca o are de la mine, că îi aparține fratelui meu. Cred că mai are doar un glonț.

— În regulă. Bine. O să fiți bine acum.

— Mulțumesc, spun eu.

Zâmbește și își sprijină, pentru o clipă, o mână pe umărul meu acoperit, apoi se întoarce spre colegii lui și spune:

— Să mergem.

Acum pot să-mi închid ochii. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că Olivia e în siguranță și că voi avea șansa să mă revanșez față de ea, să-i fiu mamă, în sfârșit.

Capitolul treizeci

Şase luni mai târziu

— Vrei o cafea cu gheaţă? întreb eu, băgând capul pe uşă şi zâmbindu-i lui Will care stă tolănit pe un şezlong lângă piscină.

E sâmbătă după-amiază, una dintre acele rare zile fierbinţi în care vântul nici măcar nu adie. Doar o briză caldă de sud, care se prelinge pe pielea goală ca o urmă de sărutări. Will mi-a furat o carte şi pare absorbit de ea, în ciuda faptului că atunci când am citit-o eu nu s-a putut abţine să nu râdă de mine că citesc aşa ceva.

— Îţi place cartea? întreb eu.

— E bunicică, rânjeşte el. De fapt, trebuie să recunosc că nu am mai râs aşa de mult.

— Ştiam eu că ţi-ar plăcea.

— Bine că le ştii tu pe toate, spune el, dându-şi ochii peste cap.

— Ce să-i faci dacă aşa sunt. Deci, vrei cafea cu gheaţă sau nu?

— Da, te rog, ar fi grozav. Mă topesc aici.

— De ce nu-ţi pui umbrela?

— Îmi este prea lene.

Acum e rândul meu să-mi dau ochii peste cap.

— Se distrează? întreb, arătând spre grădină.

Will se ridică şi priveşte în direcţia indicată de mine.

— Se pare că se distrează de minune.

Îi urmăresc privirea şi îi văd pe Olivia şi Bo jucându-se pe gazon. Cei doi sunt inseparabili. După încercarea grea prin care a trecut, Bo s-a refăcut foarte bine şi a ajutat-o mult pe Olivia să se adapteze la noul mediu.

Olivia a avut coşmaruri în primele câteva săptămâni cu noi în Anglia. Părinţii mei au stat două săptămâni ca să o ajute să se adapteze, dar când au plecat în cele din urmă, i-a fost dor şi a

plâns toată noaptea după ei. M-a făcut să mă simt atât de vinovată că nu am fost acolo pentru ea. Mama și tatăl meu au fost cei care au avut grijă de ea până acum, așa că presupun că era normal ca Olivia să le simtă lipsa. Dar nu are rost să regretăm trecutul. Pur și simplu, trebuie să fac tot posibilul pentru a compensa acei doi ani pierduți. Treptat, petrecând tot timpul cu ea, reușesc să-i câștig încrederea. Pe Will l-a cucerit din prima zi. Este un tată nemaipomenit, iar ea deja îi spune tati. Sperăm că va uita orice amintire din scurtul timp petrecut cu tatăl ei biologic.

Cât despre Fin, nimeni nu mai știe nimic despre el din acea noapte îngrozitoare. Will este singurul căruia i-am spus în ce stare deplorabilă se afla ultima dată când l-am văzut, că suferea de hipotermie cronică și că în niciun caz grupul de căutare nu avea cum să-l găsească la timp. Trupul lui nu a fost găsit niciodată, prin urmare, cred că a ajuns hrană pentru lupi.

Sian a fost extrădată în Barbados, acolo unde are de ispășit o pedeapsă de 25 de ani în închisoare pentru ucidere și asociere în vederea săvârșirii infracțiunii de omor. Se pare că, în timpul vacanței de iarnă petrecute cu Remy în Barbados, a făcut o scurtă excursie pe cont propriu și ar fi plătit doi localnici să conducă barca cu motor care a ucis-o pe soția lui Fin. M-a mințit – nu era ea cea care conducea barca, deși la fel de bine ar fi putut s-o facă. Iar dacă Fin ar fi fost încă în viață, ar fi fost judecat și el pentru crimă.

Remy este, bineînțeles, devastat de trădarea ei dezgustătoare, dar și eu, și Will facem tot posibilul să-l ajutăm să treacă peste asta. Petrecem mult timp cu el, iar Olivia este absolut îndrăgostită de unchiul Remy al ei.

Îmi pun mâna pavăză la ochi și îi urmăresc o clipă pe Olivia și pe Bo jucându-se. Bo are o bucată de sfoară răsucită în gură, iar Olivia aleargă în zigzag pe lângă el, încercând să i-o ia, dar

micuțul nemernic este prea rapid. Fiica mea râde atât de tare, că îmi este teamă să nu facă pe ea.

— Bine, cafea, îmi spun eu, întorcându-mă la umbra din bucătărie, iubind atingerea podelei reci de marmură de sub picioarele mele goale și umflate.

— Vrei o cafea cu gheață? o întreb pe Suzy, verișoara lui Will și bona Oliviei, care stă la masa din bucătărie și citește unul dintre manualele ei.

Nu am vrut o bonă, pentru că am dorit să am singură grijă de Olivia, dar după ce ea a început să aibă coșmaruri, Will a sugerat să angajăm pe cineva pentru o vreme, deoarece eu nu reușeam să mă odihnesc destul. Am avut noroc și am reușit să o angajăm pe Suzy, care este specializată în psihologie pediatrică și care acum învață pentru doctorat. Olivia va fi unul dintre studiile ei de caz, iar Suzy ne ajută să ne asigurăm că nu suferă de șoc posttraumatic ca urmare a răpirii. În schimbul serviciilor sale, noi o găzduim și îi plătim un salariu din care să-și poată plăti taxa de școlarizare.

— Mă ocup eu de asta, se oferă ea, dornică să ajute.

— Nu, stai jos, îi spun eu, făcându-i semn să rămână unde este.

— Uh, este așa greu să mă concentrez când afară e atât de mult soare. Mai târziu o voi duce pe Livi la plajă.

— Ooh, da, vin și eu cu voi, spun eu, apăsând butonul pentru gheață de pe frigider și privind cum cuburile cad în paharul înalt.

Iau un cub și-l bag în gură, savurând senzația răcoritoare de pe limba mea.

— Mi-ar prinde bine puțină briză. Mă simt de parcă aș căra o sticlă cu apă fierbinte, spun eu. Îmi masez ușor pântecul, minunându-mă încă o dată de rotunjimea lui.

— Cred că abia aștepți să vină sfârșitul lui august, spune Suzy.

Zâmbesc. Un pic de căldură și disconfort nu înseamnă nimic în comparație cu entuziasmul pe care îl simt purtându-l în pântec pe fratele mai mic al Oliviei. Nu-mi vine să cred că mai am două luni și nasc. Nu mi-am dat seama că sunt însărcinată până în luna a patra. Pur și simplu, m-am gândit că din cauza stresului organismul meu este dat peste cap. A fost un șoc când am aflat, dar acum Will și cu mine abia așteptăm. Și cred că și Olivia este entuziasmată, deși nu înțelege exact despre ce este vorba.

— *Mamma!* o aud cum mă strigă din grădină.

— Vin imediat, îi spun lui Suzy, apoi ies pe terasă, trecând pe lângă o albină ce se lovește frenetic de sticla uneia dintre ușile franțuzești. O îndepărtez și mă uit cum zumzăie pe terasă spre tufa de trandafiri cățărați.

Will este deja în picioare, coborând treptele de piatră. Îl urmez, sprijinindu-mă de balustrada de piatră.

Olivia arată cu degetul în jos spre grădină.

— Tati, nu-l găsesc pe Bo. A trecut de partea cealaltă a zidului.

— A trecut de partea cealaltă a zidului? întreabă Will. Vrei să spui gardul, de acolo de jos? Nu are pe unde să iasă. E în regulă. O să fie în siguranță.

— Nu, o ține ea pe a ei și arată spre gard. A fugit pe acolo.

Will a reparat gardul în martie și ne-am asigurat apoi că nu mai există nicio crăpătură. Un inginer structural a venit să reexamineze grădina pentru a ne asigura că zona neîngrădită nu este în pericol să se prăbușească. Ne-a asigurat că, atât timp cât nu trecem de gard, suntem în siguranță.

În timp ce mă uit la Will pe deasupra capului Oliviei, urechile încep să-mi vâjâie. Știu că sunt ridicolă numai gândindu-mă la ceea ce mă gândesc, dar pot citi și în ochii lui aceeași îngrijorare. Îndoiala. Un déjà vu amenințător.

— Poți să o iei pe Olivia și să intrați în casă?
Mă duc să văd dacă Bo e bine, spune Will.

— Bo acolo jos, repetă Olivia.

O apuc de mâna caldă și pufoasă și urcăm treptele împreună, cu picioarele tremurânde.

— Vrei să vedem dacă Suzy are înghețată în congelator? întreb eu, cu o voce nefiresc de veselă.

— Da, te log.

Ajungem în bucătărie și o găsim pe Suzy lângă aparatul de cafea.

— Am terminat eu de preparat cafeaua lui Will, spune ea, întorcându-se spre noi cu un zâmbet. Să mă duc eu să...?

— Poți să o iei pe Olivia? o întrerup eu. Să nu iasă din casă? Asigură-te că toate ușile și geamurile sunt închise.

Fața lui Suzy pălește și rămâne cu gura deschisă.

— Sunt sigură că totul e bine, adaug eu. Vreau doar să-mi iau toate măsurile de precauție.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea, venind și luând-o pe Olivia de mână.

— Probabil nimic. Sunt doar paranoică.

— Bine...

— Se pare că Bo a dat de bucluc, explic eu, încălțând o pereche de papuci. Se poate să se fi strecurat prin gardul de la capătul grădinii. Vrem doar să verificăm că totul este în regulă.

Încerc să-mi păstrez calmul, dar se pare că nu am reușit, pentru că Suzy mă privește speriată.

— Dacă nu mă întorc în 10 minute, sună la poliție.

Se albește la față și apoi încuviințează.

— Sigur.

— Mulțumesc, adaug eu, înainte de a mă întoarce și a părăsi răcoarea plăcută a bucătăriei, închizând ușile franțuzești în urma mea.

Pe măsură ce ies înapoi pe terasă și cobor treptele grădinii, mi se zburlește părul de pe brațe și inima mi-o ia la galop.

Capitolul treizeci și unu

Will îmi arată spre capătul grădinii, până la limita unde se află gardul. Aș vrea să strig și să-l întreb ce se întâmplă, dar ceva mă oprește. Mă feresc să ridic vocea în caz că... *În caz că ce?* Gândurile care îmi zboară prin cap sunt prea ridicole pentru a le da atenție, așa că de ce le gândesc măcar?

Pe măsură ce mă apropii de gard, Will arată cu degetul spre un gol din partea de jos a unuia dintre panouri, unde lipsesc două dintre plăcile de lemn, creând o gaură suficient de mare pentru ca un câine mic să se poată strecura. La fel ca data trecută. Will și cu mine ne uităm unul la celălalt și încerc să nu izbucnesc în lacrimi. Brusc, toate temerile pe care le crezusem îngropate revin la suprafață. Nu știu ce o să mă fac dacă Bo a fost din nou otrăvit. Iar Livi va fi devastată.

— Îl vezi acolo? întreb eu, privind peste gard, încercând să-i zăresc blana întunecată, dar căldura a făcut ca arbuștii și buruienile să crească atât de mult, încât o întreagă echipă de fotbal s-ar putea ascunde acolo și nu am putea-o vedea de aici.

Will își trece mâna prin păr.

— Poate că i s-a prins blănița într-un tufiș. Sau poate se ascunde pe după vreun copac.

Niciunul din noi nu spune la ce se gândește cu adevărat – că ar fi putut să găsească o bucată de carne otrăvită. Sau că ar fi putut să cadă în prăpastie.

— Nu vreau să mă gândesc la ce e mai rău, spune el, dar asta e o coincidență prea mare.

Eu încuviințez, mușcându-mi limba.

— Ce ar trebui să facem? Să sunăm la poliție?

— Lasă-mă să merg până acolo să verific mai întâi. S-ar putea să exagerăm. S-ar putea să nu fie nimic.

— Nu, Will. În niciun caz! Este prea periculos. Îl iubesc pe Bo, dar nu poți să-ți riști viața ca data trecută.

— Nu voi risca nimic, spune el. Vreau doar să arunc o privire, atât.

— Atunci vom merge împreună, răspund eu.

— Anna, ești însărcinată, spune el cu severitate. Nu-ți face griji, nu mă voi apropia de margine.

Îi arunc o privire care să-i dea de înțeles că nu accept un refuz.

— Nu, spune el, ignorându-mi privirea. În niciun caz. Dacă i s-a întâmplat ceva lui Bo, nu vreau să vezi. Nu vreau să te stresezi.

— Ei bine, nici nu mă gândesc să te las să te duci acolo singur, Will. Dacă este el? Dacă nu a murit?

— N-are cum să fie el. Poliția a spus că șansele sale de supraviețuire erau de aproximativ cinci la sută.

— Dar dacă este el?

Nu cred sincer că Fin poate fi în grădina noastră. Am văzut starea în care se afla în Suedia. Nu-mi pot imagina cum ar fi putut supraviețui. Dar știu, de asemenea, că nu-l pot lăsa pe soțul meu să meargă singur pe marginea stâncii.

— Vin cu tine, Will, fie că îți place sau nu.

Clatină încet din cap.

— Bine. Dar dacă este el, vreau să te întorci direct în casă...

— Nu te las singur acolo.

— În cazul în care trebuie să te duci după ajutor, adaugă el.

— Bine, încuviințez, sperând și rugându-mă ca temerile noastre să nu fie fondate.

Will descuie și deschide poarta, apoi pășim amândoi de pe gazonul nostru îngrijit în încurcătura de ierburi și arbuști. Mă ia de mână și începem să înaintăm printre buruienile care-mi ajung până la gleznă. Îmi rotesc privirea în toate direcțiile, cercetând tufișurile în căutarea blăniței

lui maro, așteptând să aud un schelălăit sau un lătrat. Dar tot ce aud sunt greierii și viespile zumzăind, sunetul mării în depărtare și râsetele copiilor care se joacă pe plajă. Însă toate zgomotele se estompează când văd o siluetă ieșind din spatele unui copac de la marginea stâncii.

Îl strâng mai tare de mână pe Will, iar el pe mine. Inima mi-o ia la galop. Îmi duc mâna la burtă, încercând să-l liniștesc pe micuț, care, simțindu-mă agitată, a început să dea din picioare.

— Întoarce-te în casă, șoptește Will.

— Nu, răspund eu.

Continuăm să înaintăm ca într-un vis. Sau un coșmar.

Bărbatul de pe marginea prăpastiei este neîngrijit și are o barbă neuniformă. Murdar, ca o persoană fără adăpost. E îmbrăcat într-o pereche de blugi rupți și murdari, un tricou albastru, pătat și rupt și o pereche de cizme de drumeție care se destramă. Părul lui blond este murdar, mățuit și slinos. Rânjește în direcția noastră și îl ține în brațe pe Bo.

Expir, îmi trag mâna dintr-a lui Will și mă opresc locului. Will face un pas în fața mea, încercând să mă protejeze, dar fac un pas în față pentru a fi din nou lângă el.

— Nu ar trebui să stai acolo. E periculos, spune Will.

— Mersi de grijă, dar cred că voi fi în regulă.

Vocea lui Fin este neplăcută, aspră și slabă.

Nu am habar ce trebuie să fac. Nu știu cum o să-l recuperăm pe Bo din mâinile acelui psihopat. În ciuda fricii, încep să înaintez spre el cu pași siguri. Will trece pe lângă mine, încercând încă o dată să se pună între mine și Fin, șuierându-mi să mă opresc, pentru că e prea periculos, mai ales că nu știu dacă Fin e înarmat sau nu. Dar abia dacă îl aud.

— Ce vrei, Fin? Cum ai reușit să...

— Cum am reușit să ce? Să supraviețuiesc? spune el și zâmbetul îi dispare.

Rămân pe loc, Will se oprește puțin în fața mea. Acum, suntem doar la câțiva metri distanță de Fin. Suficient de aproape ca să mă avânt înainte și să îl împing peste margine. Dar nu pot risca să-mi rănesc copilul și, în plus, Fin îl are pe Bo. Cum aş putea să-i fac rău lui Bo?

— Văd că o să mai ai un plod, spune el, gesticulând spre pântecul meu.

Îmi acopăr protector burta cu mâinile, de parcă atenția lui Fin ar avea puterea de a-l răni pe fiul meu nenăscut.

— Cum ai reușit să părăsești Suedia? pufnește Will. Ești pe lista infractorilor căutați de poliție.

— Da, știu, răspunde Fin. Am reușit să-mi iau tălpășița la bordul unui feribot de la Göteborg, spune el, mângâindu-i blana lui Bo.

Câinele pare în regulă deocamdată, dar doar Dumnezeu știe ce are Fin de gând.

— M-ai lăsat în sălbăticie să mor, Anna, spune el încet și trist.

— Poți să mă învinovățești? Ai încercat să mă omori. Ai amenințat s-o omori pe Olivia. Tu și Sian...

— Mi-ai luat-o pe Sian, mârâie el. Ai stricat totul.

Îl văd cum se oprește din mângâiat, și cum îl trece pe Bo în mâna stângă. Apoi își ridică mâna dreaptă în aer.

— Uite ce mi-ai făcut, țipă el.

— O!

Îmi acopăr gura cu mâinile. Copilul tresare și el speriat și resimt o durere ascuțită, care mă face să trag aer în piept.

Mâna lui Fin este roșie și umflată, dar, mai grav de atât, îi lipsesc patru degete. I-a rămas doar degetul mare. Restul sunt cioturi.

— Mi-au degerat, Anna. Asta mi-ai făcut. Mi-am pierdut și trei dintre degetele de la picioare.

— Cum ai reușit să ieși din pădure? întreabă Will, iar Fin se încruntă.

— Nu că ar fi treaba ta, dar am avut noroc, spune el, privindu-mă în ochi. Am dat de trei tipi care mergeau să pescuiască la copcă sau cam așa ceva. Ei m-au dus la adăpost și mi-au dat de mâncare. Mi-au salvat viața. Mă rog, oricât de distractiv ar fi să stăm de vorbă, nu de asta am venit aici.

— Ce naiba vrei, Chambers? întreabă Will, nervos.

I-am pus o mână pe braț pentru a încerca să-l fac să se liniștească. Nu vreau să facă vreo prostie. Nu vreau să riște nimic.

— Încă îmi datorezi niște bani, Anna, spune Fin. Și m-ai lăsat să mor în pădure. Cred că merit și ceva despăgubiri pentru asta. Cred că așa ar fi corect. Am nevoie de bani ca să-mi iau tâlpășița.

— Bani? râd eu batjocoritor. După tot calvarul prin care am trecut din cauza ta, ai tupeul să vii aici după bani?

— Cât vrei? întreabă Will.

— Nu! îi spun eu. Nu-i dai niciun...

— Aș, spune Will. E în regulă, Anna. O să merite dacă așa scăpăm de el.

— Ai un soț inteligent, spune el.

— Zece mii, spune Will. Pot să ți-i aduc acum.

— În visele tale, Blackwell. Două sute de mii și dispar.

— Nu o face, îi șoptesc eu ca Fin să nu ne audă. O să ne tot ceară bani.

— Nu mai șușotiți! spune Fin.

Will face un pas în față, ținându-mă la o distanță de un braț de el.

— Două sute de mii și dispari. Nu ne contactezi pe niciunul dintre noi. Nu vreau să te mai văd sau să mai aud de tine vreodată.

— Vreau numerar, încuviințează el.

— S-a făcut. Acum, dă-mi câinele, spune el, mai înaintând un pas. Nu îi mai desparte decât vreo doi

metri.

— Nu. Nu te apropia. Nu o să-ți vezi câinele până nu mă asigur că-mi dai banii, avertizează Fin.

Tresar în timp de Will mai face un pas mic spre el.

— Încă un pas și arunc potaia în prăpastie.

Îl văd cum îl apucă pe Bo de ceafa și cum îl ține deasupra hăului.

Bo începe să scheaune, iar eu îmi strâng pumnii.

— Să ai un cățeluș otrăvit este un ghinion, dar pe jumătate aruncat de pe o stâncă? Cred că s-ar putea să primiți vizita celor de la poliția animalelor, rânjește el și se uită în spate, făcând un pas înapoi și ținându-l pe Bo pe buza prăpastiei.

— Fin, te rog, îl implor eu. Will ți-a promis că o să-ți dea banii. Nu-i face rău.

— Terenul nu e sigur acolo, îl avertizează Will. O să cazi dacă nu ești atent.

Fin face un pas mic în dreapta și altul în stânga, într-un mic dans pentru a-i arăta cât de neînfricat este. În timp ce face acest lucru, un petic de pământ se desprinde și cade pe faleză.

— Oho, spune Fin cu un zâmbet nervos, încercând să pară stăpân pe sine.

Îl aruncă pe Bo înapoi pe teren solid și se apropie de Will.

— Da, văd ce vrei să spui. E destul de riscant pe aici. Un loc periculos de locuit.

— Este periculos doar pentru unii oameni, spune Will. Oameni care-mi amenință familia.

În timp ce vorbește, Will se aruncă brusc cu toată greutatea înainte și îl apucă pe Bo cu ambele mâini.

Încep să țip, încordându-mă și deschizându-mi larg degetele peste burtă. L-aș ajuta pe Will, dar nu pot risca să-i fac rău copilului. Și nici nu îndrăznesc să fug să chem ajutoare, pentru că nu vreau să-l las pe Will singur cu Fin. Amândoi l-au apucat pe Bo, acum – Fin încă îl mai ține de gât, în timp ce Will l-a apucat de burtă –, și niciunul nu

vrea să-i dea drumul. Mă ucide să văd bietul animal schelălăind îngrozit.

— Ferește-te, Will! strig eu.

Am inima cât un purice. Sunt amândoi pe cale să se răstoarne, dar, cumva, reușesc să-și păstreze echilibrul. Răsuflu ușurată, până când Fin își lasă cotul drept în jos, lovindu-l cu forță pe Will. Țip la auzul sunetului făcut de os pe os, în timp ce Will geme de durere, dar nu-i dă drumul lui Bo. Fin se pregătește să atace din nou și știu că nu mai pot să stau cu mâinile în sân. Trebuie să face ceva pentru a-mi ajuta soțul. Arunc o privire în jur după un băț, o ramură căzută, o piatră... orice, în același timp ochii zburându-mi constant spre Will.

Înainte să pot acționa, Bo întoarce capul și își afundă dinții ascuțiți în bărbia lui Fin, făcându-l să urle de durere și să-i dea drumul. În același timp, Will profită de moment și-l lovește cu putere în tibie. Lovitura este suficientă pentru a-l dezechilibra pe Fin, care se împiedică, dislocând o bucată de pământ din spatele lui, care alunecă la vale.

Cu Bo în siguranță în brațele lui, Will se întoarce spre mine, mă ia de mână și mă trage cât mai departe de fostul meu iubit nebun și de prăpastie, în timp ce Fin se balansează, încercând să se îndrepte, cu o mână la barba însângerată, cu cealaltă încercând să ajungă la pinul bătut de vânt din dreapta sa. Dar nu are degete de care să se ajute, iar crengile sunt prea înalte și nu se poate prinde de ele cu cotul. Cu fața schimonosită de disperare, Fin se întoarce spre mine. Ne holbăm unul la altul pentru o clipă, până când, cu o bufnitură, bucata de pământ de sub picioarele lui cedează, iar el dispare. De atât a fost nevoie. De o fracțiune de secundă.

În locul în care a stat până atunci Fin, acum nu mai este nimic altceva în afară de cerul albastru și un nor de praf care se disipă.

De jos se aud Țipetele și strigătele oamenilor de pe plajă care sunt martori la căderea unui bărbat de pe o stâncă de la o sută de metri înălțime.

Din instinct, fac un pas în față să mă uit în hăul ce s-a căscat în grădina noastră, temându-mă ca nu cumva să fi supraviețuit miraculos și de data asta. Will mă trage înapoi și mă strânge în brațe.

— E în regulă, Anna. S-a terminat. Suntem în siguranță, îmi spune el.

— Ești sigur?

Mă desprind din îmbrățișarea lui și-l privesc în ochi, nevenindu-mi să cred.

— De unde știi?

Mi-l pune pe Bo în brațe și-mi spune să nu mă mișc din loc.

— Ce? Unde te duci?

— Mă întorc într-un minut, strigă el, deja alergând spre casă de-a lungul grădinii neîngrijite.

Brusc, mă simt extrem de obosită și fac ce vrea el, scufundându-mă în iarba care mă zgârie, cu Bo în brațe, neîndrăznind să-i dau drumul.

Pe măsură ce secunde trec, sunetele încă se aud de pe plajă – mulțimea de oameni, valurile blânde ale oceanului, motoarele bărcilor, palele unui elicopter. Și apoi... sunetul sirenelor.

Câteva minute mai târziu, aud zgomotul pașilor care se grăbesc spre mine. Mă ridic în picioare. Will s-a întors, are fața roșie și fruntea acoperită de sudoare.

— S-a dus, spune el, cu respirația tăiată și o privire sălbatică în ochi. Fin este mort.

— L-ai văzut tu cu ochii tăi?

Will încuviințează.

— Am văzut cum cineva i-a acoperit trupul cu un prosop de plajă. Auzi sirenele?

— E într-adevăr mort, repet eu.

— Da, mă asigură Will, iar vocea lui pare groasă, ca și când ar fi răcit.

— Ești bine? întreb eu.

— Da, încuviințează el din cap. Dar cred că mi-am spart nasul.

— Oh, nu! mai bine te-am duce la un spital.

— Șșș, sunt bine, mă asigură el, apoi îl ia pe Bo în brațe și-l sărută pe frunte. Suntem în siguranță, Anna. La fel este și micuțul acesta.

Ne uităm la ghemul nostru de blană, cu ochii lui ca niște nasturi strălucitori și nas fremătător.

— Bravo, Bo, îl laud eu, mângâindu-l pe cap. L-ai mușcat pe nenea cel rău.

Bo strănută drept răspuns, iar eu și Will ne zâmbim unul altuia.

— Vino, îmi spune el, luându-mă de mână și conducându-mă înapoi prin grădină, de-a lungul gazonului de smarald și pe treptele de piatră.

Din curte, o văd pe Suzy palidă și trasă la față la fereastra bucătăriei, chipul relaxându-i-se de îndată ce ne zărește apropiindu-ne. Îi fac cu mâna scurt și îi arăt spre ușile franțuzești, făcând o mișcare cu mâna ca și când aș roti o cheie în yală.

Suzy deschide ușile, iar Olivia iese alergând pe terasă.

— L-ați adus pe Bo! exclamă ea fericită, cu obrazii îmbujorați și ochii scânteietori.

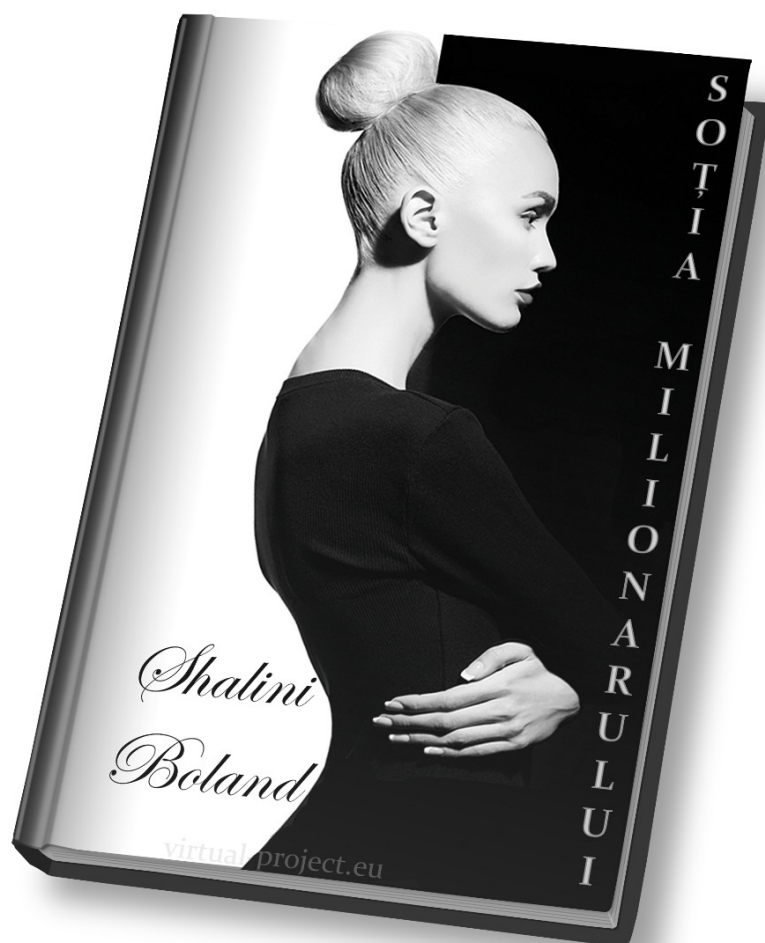
— Da, scumpo, spune Will. Și, uite, nu a pățit nimic.

Îl așază pe iubitul nostru Bo în brațele întinse ale Oliviei și îi strânge pe amândoi în brațele sale.

— Mai vrei cafeaua aia cu gheață? îl întreb eu, iar el zâmbind îmi răspunde:

— Da, de ce nu.

Rămân cu privirea ațintită la familia mea și îmi simt inima plină de dragoste. Nu-mi vine să cred că toată lumea e bine și că, în sfârșit, coșmarul s-a terminat. *Nu mai există secrete*. Mă aplec și o sărut pe Livi pe obraz, în timp ce Will se apleacă și mă sărută pe frunte, apoi mă atinge ușor pe pântec. Odată cu această nouă viață vine un nou început. Pentru noi toți.

virtual-project.eu

violin

^[11] Fluierarul din Hamelin – personaj al unei fabule din folclorul german, care avea puterea de a-i fermeca pe cei din jur cu flautul său (n.tr.).

^[2] Dans de stradă adaptat din mișcarea culturală Boogaloo din Oakland, California, caracterizat prin contractarea și relaxarea rapidă a mușchilor pentru a crea un efect sacadat în corp (n.red.).

^[3] Tip de caroserie numit și cu două volume, unul din volume fiind compartimentul motor, și al doilea cel de pasageri, contopit cu portbagajul, a cărei caracteristică este ușa din spate care se deschide în sus (n.red.).

^[4] Mamă (în lb. sued. în orig.) (n.red.).

^[5] Tată (în lb. sued. în orig.) (n.red.).

^[6] Cf. DEX, șes întins situat pe țărmurile Atlanticului, format din nisipuri marine neproductive fixe sau mișcătoare (n.red.).

^[7] Un gen de aproximativ 480 de specii de plante cu flori din familia *Aquifoliaceae* (n.red.).

^[8] Zonă lipsită de vânturi și de precipitații din centrul ciclonului, numită și ochiul ciclonului, furtuna desfășurându-se aparent în jurul său. Ochiul unui ciclon tipic are un diametru de 30-60 km și poate fi însoțit sau acoperit de nori. Prin contrast, cele mai puternice vânturi se întâlnesc chiar la marginea ochiului (n.red.).

^[9] *Amurg* (în lb. engl. *Twilight*) este un film american romantic despre vampiri, apărut în anul 2008, bazat pe romanul lui Stephenie Meyer, care poartă același nume (n.red.).

Table of Contents

<u>Capitolul unu</u>	
<u>Capitolul doi</u>	
<u>Capitolul trei</u>	
<u>Capitolul patru</u>	
<u>Capitolul cinci</u>	
<u>Capitolul șase</u>	
<u>Capitolul șapte</u>	
<u>Capitolul opt</u>	
<u>Capitolul nouă</u>	
<u>Capitolul zece</u>	
<u>Capitolul unsprezece</u>	
<u>Capitolul doisprezece</u>	
<u>Capitolul treisprezece</u>	
<u>Capitolul paisprezece</u>	
<u>Capitolul cincisprezece</u>	
<u>Capitolul șaisprezece</u>	
<u>Capitolul șaptesprezece</u>	
<u>Capitolul optsprezece</u>	
<u>Capitolul nouăsprezece</u>	
<u>Capitolul douăzeci</u>	
<u>Capitolul douăzeci și unu</u>	
<u>Capitolul douăzeci și doi</u>	
<u>Capitolul douăzeci și trei</u>	
<u>Capitolul douăzeci și patru</u>	
<u>Capitolul douăzeci și cinci</u>	
<u>Capitolul douăzeci și șase</u>	
<u>Capitolul douăzeci și șapte</u>	
<u>Capitolul douăzeci și opt</u>	
<u>Capitolul douăzeci și nouă</u>	
<u>Capitolul treizeci</u>	
<u>Capitolul treizeci și unu</u>	

Table of Contents

Capitolul unu	2
Capitolul doi	8
Capitolul trei	16
Capitolul patru	23
Capitolul cinci	26
Capitolul șase	36
Capitolul șapte	42
Capitolul opt	52
Capitolul nouă	59
Capitolul zece	71
Capitolul unsprezece	77
Capitolul doisprezece	88
Capitolul treisprezece	92
Capitolul paisprezece	100
Capitolul cincisprezece	112
Capitolul șaisprezece	123
Capitolul șaptesprezece	131
Capitolul optsprezece	139
Capitolul nouăsprezece	144
Capitolul douăzeci	151
Capitolul douăzeci și unu	158
Capitolul douăzeci și doi	166
Capitolul douăzeci și trei	174
Capitolul douăzeci și patru	180
Capitolul douăzeci și cinci	197
Capitolul douăzeci și șase	206
Capitolul douăzeci și șapte	216

Capitolul douăzeci și opt	224
Capitolul douăzeci și nouă	230
Capitolul treizeci	234
Capitolul treizeci și unu	239